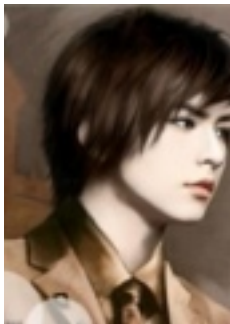

Lão đại là tổng tài

Contents

Lão đại là tổng tài	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03	11
4. Chương 04	16
5. Chương 05	19
6. Chương 06	23
7. Chương 07	27
8. Chương 08	36
9. Chương 09	40
10. Chương 10	43
11. Chương 11	48
12. Chương 12	52
13. Chương 13	55
14. Chương 14	58
15. Chương 15	63
16. Chương 16	66
17. Chương 17	74
18. Chương 18 (end)	79

Lão đại là tổng tài

Giới thiệu

Nàng- Dịch Tiểu Liên, chắc chắn đã trở thành tiểu nhân phạm tội từ lúc nào không biết, vì thế nên r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-dai-la-tong-tai>

1. Chương 01

MỞ ĐẦU

Edit: Tử Sa

Beta: Mogami

Trên con đường lớn hướng lên núi Dương Minh, nơi một biệt thự cao tầng chiếm hàng trăm bình (1 bình=36 mét vuông), được bao quanh bởi một bức tường dài như không có điểm cuối, phía trong của dãy tường đó cây cối cao lớn, tươi tốt, làm cho người ta hoàn toàn không thể nhìn thấy được kiến trúc bên trong hướng hồ là người ở đó.

Kiến trúc duy nhất có thể thấy trừ đám rêu xanh mọc lan ra phía ngoài tường, cũng chỉ có hàng ngàn tầng đá được xây chồng lên nhau, không những tráng lệ, mà phía ngoài còn rất thanh nhã.

Trên cửa lớn chỉ đơn giản khắc hai chữ- Hạ Trạch (Nhà họ Hạ)

Những người dân sống xung quanh quen gọi đó là “Tinh Anh Môn”(Gia đình cao quý), chỉ vì mỗi người sống trong Tinh Anh Môn, từ cha mẹ cho đến con cái, tất cả đều là tinh anh trong tinh anh, có được sự thành công phi thường.

Con cả Hạ Tử Giác, hiện nay 34 tuổi, nghe nói là làm tổng tài.

Đứa con thứ hai Hạ Tử Kinh, hiện nay 32 tuổi, nghe nói là tự mở ra một công ty kiếm được rất nhiều tiền, do chính mình làm chủ.

Đứa con thứ ba Hạ Tử Cực, hiện nay 30 tuổi, nghe nói là một kĩ sư tinh anh, mục tiêu săn đuổi của các công ty đứng đầu thế giới, tiền lương mỗi năm hơn ngàn vạn.

Đứa con thứ tư Hạ Tử Dực, hiện nay 29 tuổi, nghe nói là nhà sản xuất, cũng chính là người làm nên Hồng Thiên Phiên.

Ngắn gọn mà nói, tất cả thành viên trong nhà bọn họ đều là tinh anh, có được sự thành công phi thường, cho nên mới được những người dân gần đó gọi là Tinh Anh Môn.

Mà quan trọng là tất cả con trai trong nhà họ Hạ đều chưa lập gia đình, bọn họ có bề ngoài hoàn hảo, năng lực mạnh mẽ, xuất thân cao quý lại có thể kiếm rất nhiều tiền, quả thật chính là những chàng trai vàng, thực sự là làm cho người ta điên cuồng.

Nhưng về sau, ông bà họ Hạ cũng nhận ra một việc, nhìn thấy đám con mình cũng đã đến tuổi thành gia lập thất, nhưng chẳng ai có chút lo lắng, luôn cười nói con cháu tự nhiên có mới là phúc, tùy duyên là được.

Hàng xóm đều bàn, tùy duyên, tùy duyên là tốt lắm, nhưng cái chuyện tùy duyên này có thể đưa nữ nhi từ nhà dưng đến tận thềm sao?

Thật sự là đau đầu nha!

Chương 1.1:

Edit+Beta: Tử Sa

Dịch Tiểu Liên hiện nay 28 tuổi, ngay sau khi tốt nghiệp đại học liền vào làm việc tại công ty kinh doanh Uy Đạt, năm năm sống bình yên, lương bổng cũng hợp lý từ hai vạn sáu cho đến ba vạn, tăng một cách ổn định.

Uy Đạt là một công ty thương mại nhỏ, tất cả nhân viên trong công ty kể cả ông chủ và bà chủ cũng chỉ có mười hai người mà thôi, nhưng mọi người đều rất vui vẻ, hơn nữa ông chủ lại rất hào phóng, tiền thưởng cuối năm đều phát bằng tiền mặt, thế nhưng lại lấy một trăm ngàn gọi là tạo đà cho năm sau.

Cho nên mặc dù bình thường không có tiền tăng ca, nếu như không có việc gì quan trọng cũng không thể nghỉ lung tung, đặc biệt coi trọng quyền lợi của “nhân dân”, nhưng cơ bản Dịch Tiểu Liên vẫn rất thích công việc này, hơn nữa nàng còn có ý nghĩ rằng chỉ cần công ty không sụp đổ, nàng gần như có thể trung thành làm việc cho đến lúc nghỉ hưu.

Phải a, chỉ nói là nếu công ty không sụp đổ.

Chán nản ngồi trong góc một quán cà phê giản dị, Dịch Tiểu Liên không nhận được thở ra một hơi thật dài, thật là khóc không ra nước mắt mà.

Trước kia thường nghe người ta nói tìm việc ở công ty lớn mới đảm bảo, nàng đều cảm thấy không được thuyết phục, công ty nàng đang làm việc mặc dù nhỏ, nhưng chuyện tăng lương và tiền thưởng cuối năm so với các công ty lớn thì tốt hơn nhiều lắm, vì vậy nên nàng căn bản là không hiểu được làm việc tại công ty nhỏ thì có gì không tốt, mãi cho đến tháng trước, ông bà chủ bất ngờ tuyên bố bọn họ định đóng cửa công ty, nhập cư sang Canada sinh sống.

Đảm bảo, đúng vậy, thực chất cái gọi là đảm bảo của công ty chính là ông chủ sẽ không vì kiếm đủ tiền mà phui mông bỏ chạy, bất kể đến tương lai đối rét của nhân viên, hoặc là ngủ đầu đường xó chợ, dài nắng dầm sương để sống qua ngày! Đó đúng thật tàn nhẫn!

Tuy nhiên vợ chồng ông chủ lại đưa ra việc cha mẹ già yếu, con lại còn nhỏ, bên cạnh không có ai bầu bạn chăm sóc tiếp theo là việc họ cũng không nghĩ là sẽ đóng cửa công ty đã cùng nhau làm việc nhiều năm như vậy, bày ra một dáng vẻ đau lòng như không còn lựa chọn nào khác, đã như thế thì bọn họ còn có thể nói gì?

Vấn đề là bọn họ được cấp phí thôi việc ngoài tiền lương chuẩn theo quy định của Luật Lao động, tất cả còn nhiều hơn tiền lương làm việc của nửa năm, cái này gọi là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, bọn họ còn dám phản đối à?

Cho nên, hiện tại nàng mới có thể ngồi đây, 11 giờ sáng mà không phải do nghỉ lễ, quán cà phê nàng đang ăn trưa này thật đơn giản, thoải mái, không gian mát mẻ trong lành.

Cô thất nghiệp rồi, bắt đầu từ tháng này đã trở thành một kẻ thất nghiệp thật sự.

Ai ai ai, thật sự là ba tiếng bắt đầu dĩ.

Thì cho qua chứ biết làm thế nào? Cũng chỉ có thể đối mặt mà thôi.

Nhưng thật ra đối với chuyện thất nghiệp này, thành thật mà nói nàng cũng không cảm thấy buồn rầu cho lắm, bởi vì sau khi tốt nghiệp, cô đã làm việc suốt năm năm mà chưa từng nghỉ vì việc gì khác trừ chuyện nghỉ phép, hiếm khi bây giờ vừa có tiền lại vừa nhàn rỗi, nghỉ ngơi thêm một hai tháng nữa sau đó rồi thử tìm một công việc mới cũng không tệ.

Vấn đề ở chỗ, không thể nghỉ ngơi ở nhà một cách yên lành theo ý mình, vậy thì tính nghỉ ngơi kiểu gì đây?

Đáng giận mà, thật sự rất đáng giận!

Đám con trai nhà họ Hạ đáng ghét, không có chuyện gì làm hay sao mà lại tự đem mình nướng lên cho hot như vậy? Nếu bản thân tốt thế, thì sao không sớm kết hôn đi, sớm một chút thì chết chắc, ở đây phơi cái mác độc thân ra làm gì cho phiền phức, hại nàng không biết sao lại bị liên lụy, thật sự là tức chết người mà!

A a a ...

Thật sự muốn hét lên.

Mẹ nàng rốt cuộc là nổi lên thần kinh gì, đột nhiên mơ tưởng có thể có chàng rể nhà họ Hạ? Thật điên rồi!

Nàng điên không quan trọng, dù sao làm con gái nàng cũng sẽ không quên công ơn dưỡng dục của cha mẹ, vấn đề là, nàng làm gì đi chẳng nữa thì chắc chắn cũng sẽ bị nhấn xuống nước, tóm lại nàng và mẹ nàng cùng nhau nổi điên! Nhưng không phải theo cách một khóc, hai quấy rối, ba treo cổ đầu nha!

Thật là mong được điên nhanh cho rồi!

Nhớ lại khi nàng tuyên bố mình thất nghiệp, nghe xong thì phản ứng đầu tiên của mẹ nàng là ...

“Cái gì? Thất nghiệp sao? Thật tốt quá!”

Thật tốt quá? Đây là tất cả phản ứng của một người mẹ sau khi nghe con gái mình thất nghiệp sao? Kêu to thật tốt quá một cách vui vẻ và hào hứng, không thềm hỏi một một tiếng về nguyên do nàng thất nghiệp.

“Nhanh lên, con mau đến tập đoàn Liên Chuẩn để xin việc đi, vừa hay gần đây bọn họ cũng đang thiếu người.”

Tập đoàn Liên Chuẩn? Chính là những thông tin đang hot gần đây, nói về nội bộ của một công ty cao tầng bị đối thủ cạnh tranh đào khoét, cũng lấy đi rất nhiều nhân viên ưu tú của các xí nghiệp tập đoàn đa quốc gia sao?

Trước kia mẹ nàng cũng hy vọng nàng có thể vào công tác tại một công ty lớn, cho nên mới có thể ứng đáp một cách vô tâm như vậy khi nàng mất việc tại công ty nhỏ trước đây.

Ban đầu nàng cứ cho là vậy, không nghĩ rằng lời nói tiếp theo của mẹ nàng quả thực làm cho nàng choáng váng...

“Con biết nhà họ Hạ giữa sườn núi chứ? Tinh Anh Môn đó, con cả của nhà bọn họ chính là tổng tài Liên Chuẩn, tuổi còn trẻ chỉ mới 34 mà đã làm tổng tài, thật sự là tinh anh trong tinh anh, hơn nữa quan trọng là anh ta chưa kết hôn, nghe nói cũng chưa có đối tượng kết giao, con mau đến công ty bọn họ xin việc đi, tục ngữ có nói: cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt (đề cao lợi ích khi ở vị trí đặc biệt, thuận lợi... tựa như câu: Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén), nói không chừng các người có thể trở thành vợ chồng.”

Bỗng nhiên nghe thấy những lời như vậy, nàng ngoài việc choáng váng, ngây người ra không thể thốt nên lời, hoàn toàn không thể phản ứng gì.

Nãy mẹ nàng bảo nàng đến Liên Chuẩn không phải để xin việc, mà là để xin chức con dâu nhà họ Hạ.

Vấn đề là, có biết bao người cạnh tranh, cúi đầu để có được nó? Đầu của mẹ nàng cuối cùng cũng có vấn đề, tự nhiên đi ảo tưởng đến chuyện này?

“Mẹ, please (có cần giải thích ko nhĩ ^o^), cũng không phải được nhận vào công ty kia là có thể làm cho tổng tài coi trọng, con gái của mẹ có nhiều trọng lượng đâu, please mẹ tạm thời đừng có cân một mà hô mười được không?”

“Cái gì mà có nhiều trọng lượng? Con mẹ sinh ra xinh đẹp như vậy, cần thân cao có thân cao, cần dáng người có dáng người, cần năng lực có năng lực, con có điểm nào thua kém người khác chứ?”

“Mẹ, cái này gọi là ‘lão Vương bán mướp’, ‘mèo khen mèo dài đuôi thôi!’” (2 câu thành ngữ có ý nghĩa tương tự như nhau)

“Con... con muốn làm mẹ tức chết sao?”

“Không có ah.”

“Không nên tự xem nhẹ mình.”

“Cái này gọi là của mình mình biết, không thể gọi là tự xem nhẹ mình.”

“Mẹ nói một câu, con chen hòng một câu là thế nào?” Mẹ nàng trợn mắt nhìn thẳng vào mặt nàng.

“Chẳng thế nào cả, chỉ là mẹ chưa từng nghe qua câu thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân sao? (hai câu thành ngữ thường đi đôi với nhau, nói người có năng lực thì bên ngoài còn có người năng lực hơn, khuyên con người không nên tự mãn với những gì đang có) Nếu con gái của mẹ tuyệt vời đến vậy, mẹ có cần phải đi tơ tưởng đến con trai gia đình người khác không, mà sao không phải để con trai gia đình người khác tơ tưởng đến con gái của mẹ?”

“Con thật là muốn mẹ tức chết sao? Tóm lại, con phải đến Liên Chuẩn xin việc cho mẹ, nghe không?”

“Nhưng chuyện là con muốn nghỉ ngơi một thời gian ngắn trước khi tìm công việc mới.”

“Nghỉ ngơi cái gì? Sau khi con lấy được một người chồng tổng tài rồi hãy nghỉ ngơi, lúc đó muốn nghỉ bao lâu thì có bấy lâu?”

“Nói thật, mẹ, mẹ có phải là người có năng lực đặc biệt, có thể mở mắt để ngủ, lại còn có thể mơ giữa ban ngày nữa chứ?”

Cuộc đối thoại kết thúc ở đây, bởi vì sau đó mẹ nàng tức giận đến nỗi hoàn toàn không để ý tới nàng, thậm chí không thèm nấu nướng gì, hại nàng mỗi ngày phải ra ngoài để ăn, làm cho cha nàng vô cớ bị vạ lây cũng chẳng có cơm ăn, nói cái gì là dù sao cũng phải cần tìm một công việc, làm cho công ty lớn so với công ty nhỏ thì bảo đảm hơn, cho dù không phải vì bà, mà vì chính bản thân nàng thì cũng nên thử chọn lựa, nói ngắn gọn, chính là vẫn muốn nàng ngoan ngoãn đến xin việc ở Liên Chuẩn.

Phiền a, thật là lắm phiền phức!

Cô chỉ muốn nghỉ ngơi một thời gian cũng không được sao?

Huống hồ đâu ai nói công ty lớn ở Đài Loan chỉ có một mình tập đoàn Liên Chuẩn đâu, chẳng lẽ nàng không thể đến các công ty lớn khác để xin việc hay sao? Cần gì cứ lúc nào cũng phải đến Liên Chuẩn chứ?

Nghĩ đến chuyện gây phiền lòng này, Dịch Tiểu Liên liền không nhận được mà gõ trán xuống mặt bàn, gõ gõ gõ, hận không thể chỉ cần gõ một gõ là mọi phiền hà có thể theo cái gõ đó mất đi.

“Người là Tiểu Liên... Dịch Tiểu Liên... phải không?”

Chương 1.2:

Edit+Beta: Tử Sa

Đột nhiên nghe thấy tên mình, Dịch Tiểu Liên đang trong tư thế gõ trán xuống mặt bàn bất chợt ngừng đầu lên, sau đó nhìn thấy ngay một người trông rất quen, nhưng khuôn mặt lâu rồi không gặp.

“Lăng Vị Ương.” Nàng thốt lên tên của đối phương trong sự ngạc nhiên, không khống chế được cảm xúc mà từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, đánh một cái vào người đối phương.

Lăng Vị Ương là bạn học thời cao trung với nàng, hai người từng là đôi bạn rất thân, nhưng bởi vì sau đó chọn trường đại học khác nhau, nơi sinh sống cũng khác nhau, khoảng cách cũng ngày càng trở nên xa hơn và cuối cùng là để bị cắt đứt liên lạc.

“Đã lâu không gặp, người làm thế nào lại ở đây? Thật sự đã lâu không gặp rồi!” Nàng nắm chặt tay Lăng Vị Ương, hào hứng nói.

“Hắn là đã năm năm không gặp nhỉ?” Lăng Vị Ương mỉm cười gật đầu nói, thầm nghĩ đây chắc chắn là một cuộc gặp gỡ đầy bất ngờ.

“Người làm thế nào lại tới nơi này?” Dịch Tiểu Liên hỏi cô.

“Em trai ta học đại học Văn hóa.”

“A, vì vậy người mới có mặt trên con đường lớn này.” Nàng chợt hiểu ra.

“Còn người?” Lăng Vị Ương hỏi nàng.

“Ta sống gần đây à, người quên rồi sao?”

Lăng Vị Ương chớp chớp mắt, nhìn xuống chiếc áo T-shirt, quần sọt và đôi sandal trông đầy gọn gàng, thuận tiện mà cô đang mặc, không tìm được một nụ cười chua chát rồi nói: “Đúng vậy, ta thiếu chút nữa đã thật sự quên mất người ở tại núi Dương Minh này.”

“Ai, đừng có nói ta ở tại núi Dương Minh này, dường như mang lại cảm giác là nhà ta có rất nhiều tiền, ta chỉ là một người dân bình thường, sống trong một căn hộ cũ cũng rất mực bình thường, hơn thế nữa tiền thể chấp cho đến nay vẫn còn chưa trả đủ”. Dịch Tiểu Liên thở dài nói, sau đó kéo cô nàng ngồi vào bàn hỏi: “Người còn có hẹn với ai không? Có vội không?”

Lăng Vị Ương lắc đầu.

“Thật tốt quá, chúng ta đây lại có thể hảo hảo nói chuyện phiếm tán gẫu đủ thứ rồi.” Nàng vui vẻ nói, vì nàng rất cần một ai đó lắng nghe nỗi khổ của mình, ô ô...

“Nhìn bộ dạng kia của người, người đang phiền não chuyện gì phải không?” Lăng Vị Ương hỏi nàng.

“Phiền vì con trai còn quá nhỏ, chồng không kiếm được nhiều tiền, lại không yêu ta.”

Lăng Vĩ Ương mở to hai mắt, kinh ngạc kêu lên: “Người kết hôn rồi.”

Dịch Tiểu Liên bật cười: “Nói lung tung vậy mà người cũng tin hả?”

Dở khóc dở cười trừng mắt nhìn nàng, Lăng Vĩ Ương đưa tay đánh nàng một cái: “Đừng đùa, ta đang hỏi người một cách nghiêm túc mà.”

“Tại sao người lại hỏi như vậy?” Dịch Tiểu Liên tò mò hỏi cô, chẳng lẽ trên mặt nàng viết rõ hai chữ phiền não sao?

“Người vẫn chưa bỏ được thói quen gõ trán vào bàn khi gặp rắc rối phải không?” Lăng Vĩ Ương buồn cười nói: “Ta vừa rồi tận mắt thấy có người gõ đầu vào bàn, cảm thấy vừa buồn cười vừa quen thuộc, từ đó mới có thể nhận ra người.”

Cảm thấy buồn cười...

Nghe cô nói vậy, Dịch Tiểu Liên thật sự là dở khóc dở cười.

“Người phiền não điều gì?” Lăng Vĩ Ương lại hỏi. Lúc còn đi học, cô luôn làm cố vấn những chuyện phiền não cho nàng, đúng là thói quen khó sửa.

“Ta thất nghiệp rồi.” Dịch Tiểu Liên thở dài, “Mẹ ta muốn ta đến tập đoàn Liên Chuẩn xin việc, chính là cái tập đoàn Liên Chuẩn mà gần đây luôn được đăng trên các bản tin kinh tế tài chính đó.”

Lăng Vĩ Ương không chắc chắn nhìn nàng một lúc, sau đó hỏi: “Thế nên phiền não của người là thất nghiệp, hay là sợ xin việc ở tập đoàn Liên Chuẩn?”

“Đều không phải.”

“Vậy vấn đề là gì?”

“Mẹ ta muốn ta đến tập đoàn Liên Chuẩn xin việc!”

Trên mặt Lăng Vĩ Ương vẫn còn hiện lên hai chữ không hiểu: “Liên Chuẩn có vấn đề gì à?”

“Liên Chuẩn không có vấn đề gì, vấn đề chính là mẹ ta.”

Thật sự càng nói càng mơ hồ, nàng càng nói càng không thể nắm được trọng điểm. “Mẹ người thì sao? Ta thật không hiểu vấn đề nằm ở đâu? Người có thể kể lại từng chút một được không?”

“Người có biết tại sao mẹ ta lại muốn ta đến Liên Chuẩn xin việc không? Không phải vì nó là mối liên kết giữa các công ty đa quốc gia, không phải vì phúc lợi tốt, cũng không phải vì nó tương đối đảm bảo, mà bởi vì người con cả của Tinh Anh Môn cũng chính là tổng tài của công ty đó, người kia 34 tuổi, chưa lập gia đình, lại không có bạn gái, còn có thể kiếm rất nhiều tiền là một chàng trai vàng, hiểu chưa?” Dịch Tiểu Liên nói xong có chút ngửa răng.

Lăng Vĩ Ương hiểu ra, chỉ mỉm cười.

“Ý là mẹ người muốn người đến Liên Chuẩn câu rế vàng, hơn nữa đã sắp đặt chỗ tốt nhất người chỉ việc tuân theo.” Nàng hơi phì cười nói.

“Đúng vậy.” Dịch Tiểu Liên tức giận nghiêng răng thành tiếng đáp.

“Phụt... haha...” Lăng Vĩ Ương rút cuộc cũng không thể kiềm chế được bật cười thành tiếng, nằm sấp xuống bàn cười đến phát run.

“Xin... xin lỗi, nhưng thật sự... thật sự rất buồn cười...” Cô sắp chết vì cười.

“Rất buồn cười đúng không? Không biết mẹ ta uống nhầm phải thuốc gì, như không có thể ảo tưởng như vậy, không chỉ thế quan trọng là, vì chuyện đó, bà ấy cùng ta đột nhiên lãnh chiến (chiến tranh lạnh), không thêm nấu cho ta ăn, hại ta hàng ngày phải phí tiền ăn bên ngoài, cũng không chịu nhớ tới việc con gái của mình hiện đang thất nghiệp, không có thu nhập, thật sự là càng nghĩ càng giận, làm ta muốn giận đến thổ huyết mà!”

“Đầu tiên người ngừng nói đi cái đã, ngừng một lát thôi, đừng nói nữa.” Lăng Vị Ương vừa cười vừa ngăn nàng đừng nói, “Nói, nói thêm nữa thật sự, sẽ... sẽ làm ta cười chết mất, haha...” Oh, cười nhiều đến nỗi đau luôn.

Dịch Tiểu Liên không thèm để ý tới cô, thật vật vả mới tìm được một người có thể nghe nàng tâm sự, tại sao nàng chưa từng bày tỏ niềm vui này?”

“Mọi chuyện quái quỷ này đều do đám người họ Hạ kia gây ra, không có chuyện gì hay sao lại tự đem mình biến thành tinh anh như vậy? Người biết không? Dân quanh vùng đều gọi người nhà bọn hắn là Tinh Anh Môn, nhưng còn sáng tác cho bọn họ một đoạn thuận khẩu lưu (giống bài vè ở VN, là dạng văn học miệng được lưu truyền trong mọi tầng lớp nhân dân)...”

“Phụt... hahahaha...” Lăng Vị Ương nghe xong cười đến toàn thân phát run, gần như phát điên.

“Đúng rồi, đứa con thiên tài thứ tư chính là Hạ Tử Dục, người còn nhớ hắn không?”

Tiếng cười của Lăng Vị Ương ngừng lại ngay lập tức, cô bất động tại tư thế ghé người lên mặt bàn trên đôi môi vẫn duy trì nụ cười, nhưng lại im lặng không chút tiếng động.

“Vị Ương?” Dịch Tiểu Liên nhẹ giọng kêu “Người đến bây giờ vẫn còn nghĩ đến việc đó phải không?”

Trong quá khứ Vị Ương cùng Hạ Tử Dục từng gặp gỡ nhau một thời gian, trước đây Vị Ương còn mang niềm rãnh, trong mắt mọi người nhìn thế nào cũng không xứng với người con trai tuần tú Hạ Tử Dục, kết quả đã chứng minh rằng thực sự tất cả chỉ là một trò chơi, một ván bài mà thôi.

Thật là, cô vốn cũng đã quên chuyện này, nhưng khi gặp Vị Ương thì lại nhớ ra tất cả.

Nhưng thế cũng tốt, thù mới càng thêm hận cũ... tuy nỗi hận này là của Vị Ương, nhưng thân là bạn tốt, nhất định phải đồng cừu địch hi (chia sẻ thù hận, chống lại kẻ thù), nàng quyết định trở thành người bạn thân thiết cùng nhau căm ghét đám họ Hạ kia.

“Ghé thăm bọn người họ Hạ, đúng là quân hỗn đản (khốn nạn, du côn...) !” nàng bỗng tức giận giơ hai tay lên trời hô to, hoàn toàn quên mất bản thân mình đang ở nơi công cộng. (Tỷ tính dễ sợ __ __)

“Khụ! Khụ khụ...”

Chỗ ngồi phía sau bất ngờ nghe thấy tiếng hét to của nàng thì hình như giật mình, bị sắc nước, nàng lúc này mới cứng đờ cả người phát hiện ra mình đã làm một việc ngu ngốc.

Lăng Vị Ương ngồi đối diện nàng, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn nàng đỏ khốc đỏ cười.

Dịch Tiểu Liên ngây ngô cười, bất đắc dĩ phải đứng dậy, xấu hổ quay về phía những vị khách trong quán bị nàng làm cho hoảng sợ, gật gật đầu xin lỗi.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...” Nhất là chỗ ngồi phía sau nàng, một vị khách trong bàn bị nàng làm sắc, càng phải xin lỗi một cách chân thành hơn.

Vì vậy nàng xoay người 180o, hướng về đối phương, cúi đầu nói: “Xin lỗi, hại người bị sắc rồi.”

2. Chương 02

Chương 2:

Edit+Beta: Tử Sa

Hạ Tử Giác gần đây tâm trạng có chút buồn bực, nguyên nhân là do bây giờ công ty thường xuất hiện trên những tin tức truyền thông có liên quan, nhưng thực ra không hoàn toàn giống với sự thật.

Công ty thật là có người bị dụ dỗ đổi sang làm việc nơi khác, nhưng đó không phải là nhân viên cao cấp, chỉ là một tên phó lý mà thôi, về chuyện lấy đi các nhân viên ưu tú thì chẳng qua tất cả cũng chỉ là bốn gã tổ viên dưới trưởng phó lý kia, điều đó đối với công ty mà nói căn bản không hề ảnh hưởng.

Vấn đề là những phương tiện truyền thông kia thêu dệt lên một cách quá đáng, không tôn trọng sự thật khiến cho người khác chán nản, đặc biệt là hần hiểu rõ nguyên nhân dẫn đến tất cả những chuyện này là do hần không đồng ý lời mời của tuần san chuyên phỏng vấn về chuyện tình cảm của các nhân vật nổi tiếng, càng làm hần khó kìm chế nổi bực bội.

Cái quái gì mà chàng trai vàng trong giới kinh doanh, khiến mọi phụ nữ đều muốn được gả cho, nghĩ rằng chỉ cần trải qua một đêm ân ái cùng Tam Quan Vương (ý ở đây chỉ những người cao quý, bậc nhất... ta cug~ko chắc lắm do từ này nghĩa là những quốc gia đứng đầu trong lĩnh vực bóng đá =. = ai bik chỉ ta) là có thể ảo tưởng được làm bạn gái sao?

Mấy người đó ăn no nhàn rồi, không có việc gì làm lại thích tìm hần kiếm chuyện, hần lại không nợ nần gì bọn họ, dựa vào cái gì muốn hần ra tiếp? Hần đương nhiên là có quyền từ chối, chỉ không nghĩ rằng mọi chuyện lại biến thành thế này, thật làm người khác rất tức giận.

Bởi vì thật sự rất tức giận, không thể kiềm chế được bản thân bị chuyện tư làm ảnh hưởng, hần chỉ có thể thừa dịp mình còn có thể tự chủ, đem toàn bộ chuyện này giao cho phòng PR (Public Relations- quan hệ xã hội) xử lý, sau đó hần liền sắp xếp hai ngày đặc biệt để nghỉ ngơi, thư giãn, ở nhà nhắm mắt làm ngơ.

Thật trùng hợp, bình thường do công việc bận rộn thường làm cho cả bốn anh em không có thời gian gặp nhau, ấy thế nhưng lúc này tất cả đều cùng lúc nghỉ phép, không hẹn mà gặp cả bốn người đều về nhà.

Nhờ có các anh em làm bạn, tâm trạng u ám mấy ngày này của hần bắt đầu trở nên sáng sủa hơn, từ từ chuyển sang chiều hướng tốt.

Nằm trên giường, Hạ Tử Giác lại nhớ tới tối hôm qua đã cùng các anh em nói chuyện chuyện suốt đêm- thực sự thì chỉ là nói những chuyện ngu ngốc không căn cứ, vẫn không nhận được mà nhếch miệng mỉm cười.

Mấy giờ rồi nhỉ? Tối qua cùng mọi người vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm, đến tận rạng sáng bốn năm giờ mới lên giường ngủ.

Ba người kia đều uống nhiều hơn hần, hần là giờ còn đang ngủ?

Hần với tay lấy cái đồng hồ báo thức được đặt trên chiếc tủ nhỏ phía đầu giường, nhìn thoáng qua – 12:10

Quả thật đã hơn mười hai giờ.

Có vẻ như hần cũng nên ra khỏi giường, dậy suy nghĩ một chút về chuyện buổi trưa nên ăn gì mới được, tránh cho ba người kia vừa tỉnh dậy đã than đói, tuy nhiên trong nhà cái gì cũng không có.

Bốn chàng trai đều được những người dân trong vùng khen là tinh anh, nếu như biết được bởi vì trong nhà không có bất cứ đồ gì để ăn, khiến tất cả cùng nhau chết đói, khẳng định đó sẽ trở thành một tin tức cực hot.

Cười cười, hần rời giường rửa mặt chải đầu, ra khỏi phòng bước đến phòng khách, vô tình nhận thấy lão Nhị sớm đã tỉnh lại, hơn nữa trên bàn còn chất một đống đồ ăn.

TV đang mở, hần ta cũng đang vừa ăn vừa xem TV.

“Người dậy từ lúc nào thế?” Hần bước lên phía trước tò mò hỏi.

“Chín rưỡi, bị điện thoại đánh thức.”

“Đây là cái gì?” Hần nhìn về phía đống đồ gì đó trên bàn.

“Đồ ăn đó, không nhìn ra sao?”

“Không phải là mua quá nhiều sao?” Mặc dù là để bốn chàng trai ăn, nhưng thực sự không phải quá nhiều sao? Còn có hai cái pizza thật lớn mà cả một nhà mời ăn hết!

“Vốn cũng không định mua nhiều như vậy, nhưng trông hình dạng cái gì cũng ngon nên mua tất cả luôn, kết quả là như vậy đó.”(khiếp... do ca giàu thụ chứ nếu là muội thì...T^T) Nói xong, Hạ Tử Kinh bỗng lộ ra một nụ cười quái dị. “Lúc này ta đi mua này nọ, bắt gặp một chuyện rất thú vị.” Giữ nụ cười trên môi, hắn nói.

“Chuyện gì?” Hạ Tử Giác ngồi xuống ghế sofa, vừa với tay tới cái đồng trên bàn lấy gì đó để ăn, vừa hỏi.

“Người có từng nghe qua thuận khẩu lưu (cái này c1 ta có giải thích rồi nên lần này miễn nha) về bốn anh em chúng ta chưa?”

“Thuận khẩu lưu gì?”

“Lão Đại là tổng tài, lão Nhị là ông chủ, lão tam là tinh anh, lão tứ là thiên tài, nhà nào có con gái, đều muốn gả cho họ, bất kể cưới người nào, đều là kim quy tế nha kim quy tế.” (Kim quy tế: chàng rể rùa vàng-để nguyên vậy cho suông câu)

“Phụt!” Hạ Tử Giác vừa đưa ly cà phê lên miệng liền phun ra.

“Haha... thế nào? Rất thuận (trôi chảy) phải không?” Hạ Tử Kinh đắc ý cười lớn thoát nhìn rất vui vẻ, không thể nghĩ được là người đang thiếu ngủ.

“Người nghe được từ đâu vậy?” Hạ Tử Giác đưa tay lấy tờ giấy ăn trên bàn, vừa lau những vết cà phê vấy lên xung quanh mình, vừa hỏi với một vẻ mặt quái dị.

“Trong lúc chờ mấy ly cà phê kia, tại quán cà phê thì nghe được.”

“Bởi vì đối phương nhận ra người là ai, mới nói cho người bài thuận khẩu lưu này?”

“Không phải, là ta nghe lén thôi.” Khóe miệng hắn nở ra một nụ cười.

“Nghe lén?”

“Thật ra nói là nghe lén cũng hơi quá, mà là do bản thân nàng ta không e dè nói lớn tiếng, làm cho ta mới có thể nghe thấy, kể cả một bí mật thú vị không thể nói.”

“Bí mật gì không thể nói?”

“Có liên quan đến người đó.” Hạ Tử Kinh vẻ mặt mờ ám.

Hạ Tử Giác đảo đôi mắt, lộ ra vẻ mặt không thèm quan tâm, cầm lên một miếng pizza đưa vào trong miệng. Ân, mùi vị cũng không tệ.

“Ca, nghe nói công ty các người gần đây muốn tuyển người phải không?” Hạ Tử Kinh nhìn hắn nói, vẫn là vẻ mặt mờ ám kia.

“Hỏi làm gì, người muốn tới xin việc hả?” Hắn nhai pizza, giọng hỏi có chút không quan tâm. Lời này đương nhiên chỉ là nói giỡn, bởi vì vừa rồi bài thuận khẩu lưu kia nói cũng không sai, lão Nhị là ông chủ, có công ty của riêng mình.

“Người chú ý một chút xem thử có người tên Dịch Tiểu Liên đến xin việc hay không? Nàng ta rất thú vị.”

Nuốt pizza trong miệng vào, hắn quay đầu lại nghi ngờ hỏi em trai, “Dịch Tiểu Liên? Người biết người này sao?”

“Không phải.” Hạ Tử Kinh nhếch miệng, “Là người căm ghét nhà họ Hạ chúng ta, lũ quân hỗn đản (đã giải thích trong chương trước).”

...

Dịch Tiểu Liên, hiện nay 28 tuổi, độc thân, cao 1m64, nặng 49 kg, tốt nghiệp trường đại học Đài Loan khoa quản trị kinh doanh, thành thạo cả ba ngôn ngữ Anh, Nhật, Hàn, có kinh nghiệm làm việc năm năm tại công ty thương mại Uy Đạt.

Tấm ảnh bên trên lý lịch, là một cô gái bề ngoài trắng trẻo thanh tú, đôi lông mày trang nhã, đôi đồng tử đen lay lắt toát lên vẻ trong sáng, chỉ có chiếc mũi nằm trên khuôn mặt nhỏ nhắn dường như là có chút

phần khác lạ, nhưng theo mệnh tướng học mà nói kiểu mũi này xem như là có tiền có của, (— — pó chân) còn có chiếc miệng nhỏ nhắn màu hồng nhạt.

Thoạt nhìn khuôn mặt có vẻ thẳng thắn, sắc sảo, cùng cái người lớn giọng mà lão Nhị đã gặp tại quán cà phê kia, nghĩ rằng là một cô gái hài hước, dường như thật không phải một người.

Quan trọng là, lý lịch của nàng lại xuất hiện ở đây, phải chăng nàng đã đồng ý tiếp nhận cái ý nghĩ ảo tưởng của mẹ nàng, nghĩ rằng đến Liên Chuẩn câu hẩn làm rở văng?

Thật không nghĩ rằng rốt cuộc nàng lại đến xin việc, còn được công ty tuyển dụng.

Căn cứ vào cách nói của lão Nhị, nàng đã hô to rằng “Ghe tởm bọn người họ Hạ, đúng là quân hỗn đản” thì không phải rất cảm phần, rất khinh thường hay sao? Tại sao cuối cùng nàng lại đến Liên Chuẩn xin việc? Nàng tới đây, rốt cuộc có mục đích gì?

Hạ Tử Giác không tự chủ được nhíu mày tự hỏi.

“Tút.” Trên bàn, điện thoại nội tuyến bỗng vang lên, lập tức truyền đến giọng của thư ký Trần: “Tổng tài, tổng biên tuần san Kinh Tấn cùng ký giả Lâm đến.”

“Mời bọn họ vào.” Hẩn trầm giọng nói, đặt tờ văn kiện trên tay xuống, dựa người vào lưng ghế, ung dung nhìn vào cửa chính trước mặt.

Truyền đến hai tiếng gõ cửa, lập tức cửa bị mở ra, thư ký đi phía trước giới thiệu về hai người đàn ông về mặt ủ rũ kia.

Thư ký đưa người vào xong, hơi cuối đầu sau đó xoay người rời đi, thuận tay đóng luôn cửa lại.

Nhất thời trong văn phòng chỉ còn lại hẩn cùng hai tên không biết trời cao đất dày này.

Vì không muốn làm rùm beng lên, hẩn đã nhượng bộ mà đến núi Dương Minh này, không ngờ bọn người kia còn chưa chịu ngừng, ngang ngược làm cho sự tình ngày càng ồn ào hơn, làm cho hẩn phát hỏa, ngay lập tức lợi dụng tất cả các mối quan hệ, phong tỏa toàn bộ xung quanh tuần san Kinh Tấn, ngăn cho bọn họ không thể phỏng vấn chung quanh, lại còn bị mọi người chửi đánh.

Dù sao cũng không ai thích bị những tin tức, phỏng vấn của ký giả tuần san bọn họ bôi nhọ, cái loại tạp chí xã lá cải này chỉ toàn thích bịa đặt, căn bản là không có giá trị tồn tại.

Trước kia sở dĩ hẩn chịu im lặng, là vì không muốn cướp đi miếng ăn của kẻ khác, bởi vì tuy là một tạp chí xã thối nát, nhưng ít ra nó còn là chỗ dựa để nuôi sống nhiều gia đình.

Nhưng khi bị chọc giận, ý nghĩ đó bỗng chốc thay đổi.

Gọi một cách chính xác là rần chuột một ổ, vật họp theo loài, hẩn căn bản là không cần phải phụ nhân chi nhân (khoan dung như phụ nữ), huống hồ thượng lương bất chánh hạ lương oai (thành ngữ mang ý nghĩa: nếu người trên không ngay thẳng, đứng đắn thì những người bên dưới cũng sẽ giống vậy), dựa vào nơi này để kiếm tiền nuôi sống gia đình cùng con nhỏ, có thể có mấy người không lầm đường lạc lối?

Vì thế vẫn nên trăm thảo trừ căn (thành ngữ chỉ: việc nhổ tận gốc để tránh hậu họa), hơn nữa tuyệt đối không cho bọn họ có cơ hội được sinh ra lần nữa.

“Hạ tổng tài, hôm nay chúng ta đặc biệt đến đây để xin lỗi ngài, xin ngài đại nhân có đại lượng, thứ lỗi cho chúng ta có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn, thật rất rất xin lỗi.” Tổng biên Trần cùng ký giả Lâm bỗng nhiên cúi người 90° về phía hẩn.

Hạ Tử Giác nhìn bọn họ mặt không chút thay đổi, cho đến khi hai người bọn họ không thể chịu được cái yên tĩnh từ bốn phía xung quanh thêm nữa, ngẩng đầu lên lên nhìn phản ứng của hẩn với nỗi lo lắng, lúc này hẩn mới chậm rãi mở miệng...

“Sớm biết như thế thì cần gì phải có lúc đầu?” Hẩn lạnh lùng nhìn bọn họ nói.

“Chúng ta rất xin lỗi”

“Xin lỗi cũng không thể thay đổi được sự thật.”

“Xin người thương xót, có rất nhiều nhân viên trong công ty phải dựa vào tiền lương để nuôi sống gia đình, nếu như tập chí sụp đổ, thì...”

“Ta sẽ giới thiệu công việc mới cho bọn họ, đương nhiên” cho chắc ăn, hần thông thả bồi thêm một câu, “là chỉ những nhân viên vô tội.”

Khuôn mặt tổng biên Trần cùng ký giả Lâm đều biến sắc.

“Người... có cần phải đuổi tận giết tuyệt như vậy không?” Tổng biên Trần run giọng nói.

“Ta đã cho các người cơ hội, nhưng các người lại coi nó như gió thoảng bên tai.”

“Đó là bởi vì...”

“Bởi vì chưa biết ta có năng lực lớn như vậy, không biết chọc giận ta sẽ bị đuổi tận giết tuyệt?” Hạ Tử Giác lạnh lùng cắt ngang lời hần. “Nói cách khác, tất cả các người đều là bọn bại hoại khinh thiên sợ ác, đám người cặn bã.” (Ca có nghề ... chữ a~o~)

Tổng biên Trần ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn thẳng, cắn răng nghe những lời nói đó giận dữ không thể nào kiềm chế được quát: “Hạ Tử Giác!” Đồng thời hướng tới chỗ ngồi sau bàn làm việc của Hạ Tử Giác, vẻ mặt như không thể không giết hần

Hạ Tử Giác tựa như đã sớm có chuẩn bị sẵn, vừa nhấc chân lên, đánh về phía con mạnh thú đang chồm tới làm hần ngã xuống sàn, sau đó xoay người đối diện với tên cầm thú đang nhào qua bàn trực tiếp tấn công hần, lập tức khóa chặt một tay làm đối phương kêu lên á á. (Kiếp trước ca là đồ đệ Thiếu Lâm Tự hả @__@)

Hần đem hai tên cầm thú kia ném thành một đồng, lạnh lùng nhìn bọn họ, ánh mắt làm người khác rùng mình.

Hần đưa tay nhấn nút điện thoại nội tuyến trên bàn, “Thư kí Trần, bảo vệ tới chưa?”

“Vừa mới đến.”

“Nói bọn họ vào đây,” hần tiếp tục nhìn vào hai tên kia, sau đó lạnh lùng nói với hai bảo vệ mới vừa vào văn phòng: “Đem hai tên cặn bã kia ném ra ngoài.”

“Vâng!”

3. Chương 03

Chương 3:

Edit+Beta: Tử Sa

Công ty lớn và công ty nhỏ quả nhiên có khác biệt.

Trước đây tại Uy Đạt thì tất cả mọi người bất kể lớn nhỏ đều tập trung làm việc tại một văn phòng chỉ rộng khoảng 20 bình, không chỉ có văn kiện công ty chất đống trên bàn làm việc, bốn phía trừ lối ra vào thì ngoài ra trong công ty đều chôn chít những gì đầu đầu, mỗi lần có động đất, trong lòng ai ai đều run sợ sẽ bị chôn sống.

Tuy nhiên nhìn hết thấy mọi thứ trước mắt!

Đèn điện sáng ngời, không gian rộng mở, bàn làm việc OA (Office Automation- văn phòng tự động) ngay ngắn thống nhất, mỗi người đều có một ngăn đồ riêng, còn có phòng giao lưu, phòng đọc sách, phòng gym ...

Oh, mạch giới! (thế giới lúa mạch- ý chỉ nơi giàu có đầy đủ) Từ đầu công ty lớn so với công ty nhỏ thật sự tốt hơn nhiều, không chỉ được đảm bảo, mà nhân viên còn được phúc lợi (vật chất tốt- ở c1 ta wên giải thích srr các nàng rất rất là nhìu >"<), nàng rốt cuộc đã hiểu.

Tại thời điểm này, đối với nàng mà nói việc khuất phục mẹ nàng làm dụng quyền hạn mà phải đến tập đoàn Liên Chuẩn xin việc, lần đầu tiên cảm thấy không hồi hận.

"Đây là quy định của công ty, trước tiên sáng nay người xem cái này, chờ ta xử lý xong các văn kiện khẩn cấp, rồi sẽ nói cho người biết phạm vi công việc."

Sau khi tìm người nào đó giới thiệu toàn bộ các thiết bị cơ bản của công ty hồi lâu, tổ trưởng phụ trách dẫn dắt nàng đã lấy ra hai bản quy định của công ty vừa dày vừa nặng đưa cho nàng, rồi lập tức xoay người đi làm việc.

Buổi sáng đầu tiên đi làm, nàng chỉ ở tại chỗ mà lật qua lật lại hai bản quy định chi tiêu trong công ty nhàm chán, không hứng thú, nhưng buổi chiều thì đã có thể không thoải mái như vậy. (trông như tỷ hứng thú với công việc lắm zậy, ng' ta mún chơi còn ko dc nữa là .=)

Sau giờ nghỉ trưa, tổ trưởng bắt đầu phân công công việc cho nàng, hơn nữa dường như là đang kiểm tra năng lực và trình độ của nàng, mới đầu nội dung công tác còn đơn giản dễ dàng, từ từ sau đó dần trở nên gian nan hơn.

Chỗ không giống nhau giữa công ty lớn và công ty nhỏ, nàng nhanh chóng lại phát hiện ra một điểm, đó là khác biệt về phân chia số lượng công việc.

Công ty lớn phân ra rất nhỏ, mỗi một dự án cần trải qua rất nhiều giai đoạn, sáu cá nhân có năng lực cùng làm mới có thể hoàn thành, còn ở công ty nhỏ thì từ đầu đến cuối chỉ có một người làm, thế này thật đơn giản lại nhanh.

Đương nhiên, cả hai nơi này mỗi bên đều có điểm ưu khuyết khác nhau, nhưng nếu dựa theo mức độ học tập của cá nhân mà nói, người làm việc ở công ty nhỏ học được rất nhiều thứ so với công ty lớn, vì họ có thể làm được bất cứ thứ gì.

Dịch Tiểu Liên rất vui vẻ với những kinh nghiệm của chính mình khi làm việc tại công ty nhỏ, bởi nàng hiểu rằng, điều đó có thể nhiều hơn khi so với người khác, mới đi làm không bao lâu thôi, không chỉ có đồng sự và tổ trưởng, ngay cả giám đốc cũng đôi khi chạy tới thỉnh giáo nàng, làm nàng trở nên vượt trội lại cảm thấy có chút xấu hổ.

Chỉ vì nàng vừa không dấu diếm gì sẵn sàng giúp đỡ người khác vừa quan hệ tốt với những người xung quanh, tất cả mọi người làm chung đều thích ý nhưng thật ra rất thẳng thắn, một chút nói xấu cũng không có- ít nhất bản thân nàng cũng chưa từng nghe thấy.

Tóm lại, đối với công việc mới, đồng sự mới cùng môi trường công tác mới, nàng hoàn toàn không có chút vấn đề, đối kháng nào, cứ y như cá gặp nước vậy, tất cả đều cực kỳ hoàn hảo.

Vì vậy chỉ trong nháy mắt, ba tháng thử việc đã trôi qua, nàng cũng đã trở thành nhân viên chính thức của Liên Chuẩn.

...

"Chờ một chút! Thang máy!"

Khi nghe thấy có người gọi như vậy, bình thường người đợi trong thang máy sẽ nhanh chóng chặn cửa lại khi thang máy sắp đóng, làm cho cửa mở ra lần nữa, chờ người kia đang hết sức chạy về phía thang máy.

Hạ Tử Giác cũng không ngoại lệ, chỉ bất quá là hắn chưa từng nghĩ rằng người đang nỗ lực vào thang máy chính là nàng.

Là cô gái tên Dịch Tiểu Liên kia.

"Cảm ơn." Nàng mỉm cười gật đầu cảm ơn hắn, sau đó xoay người lại, nàng đưa tay nhấn vào tầng muốn đến.

Cửa thang máy đóng lại, thang máy bắt đầu đi lên, nhưng nàng chẳng thèm quay đầu lại nhìn hắn một cái. Nàng không nhận ra hắn, hoặc là giả vờ không nhận ra, hắn tuyệt đối không mấy hứng thú, nhưng thật ra so với việc bản thân mình có thể nhận ra nàng ngay từ ánh mắt đầu tiên thì cảm thấy có chút hờn giận.

Mặc dù nàng đã vào công ty được vài tháng, nhưng bởi vì tăng làm việc khác nhau, bọn họ cũng không có cơ hội gì để chạm mặt, nói cách khác, bản thân nàng chưa từng gặp hắn, từ lúc nhìn thấy nàng qua lý lịch đến nay cũng đã được vài tháng, nhưng hắn lại chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra nàng, điều này làm cho hắn cảm thấy tức giận không hiểu tại sao.

Nhấn máy, miệng mím lại, hắn nhìn những con số đang từ từ nhảy lên trên màn hình thông tin trên cửa thang máy, từ 8, 9, 10, 11...

Thang máy đột nhiên chấn động, các con số trên màn hình thông tin ngừng lại, thang máy dường như cũng ngừng lại.

Xung quanh bỗng nhiên yên lặng lạ thường, làm cho người ta cảm thấy khó thở.

Tất cả điều này chỉ xảy ra trong một hai giây.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Nàng bỗng nhiên bật thốt lên nói, trong giọng nói có xen lẫn một chút sợ hãi, bối rối.

“Không biết.” Hắn trả lời, sau đó tiến một bước lên phía trước, đưa tay nhấn nút kêu cứu khẩn cấp, cùng lúc cầm bộ đàm lên. “Có ai ở đây không?” Hắn cất giọng hỏi.

“Có.” Có tiếng nói từ đầu bên kia truyền đến.

“Xin hỏi tại sao thang máy đột nhiên ngừng hoạt động, xảy ra chuyện gì vậy?” Hắn hỏi.

“Tiên sinh, thang máy người đang ở trong bị sự cố sao? Bên trong tổng cộng có bao nhiêu người?”

“Hai người, ngoài ta ra, còn có một vị tiểu thư. Xảy ra chuyện gì vậy?” Hắn hạ giọng hỏi, chắc chắn là không phải do cúp điện gây nên, bởi vì đèn trong thang máy vẫn chưa tắt.

“Chúng ta đang tiến hành điều tra nguyên nhân, xin hai vị cứ thoải mái, đừng lo lắng.”

“Thật sự là nói dễ nghe hơn cả hát, người có muốn thử cảm giác bị nhốt trong một cái lồng, rồi treo lơ lửng trên không không? Cũng chẳng biết nó có rơi xuống hay không nữa?”

Dịch Tiểu Liên không kìm được hướng đến người phía đầu dây kia của cái bộ đàm tức giận quát, bởi vì trong giọng nói chuyện của hắn dường như mang theo ý cười, hình như là nói hôm nay thời tiết thật tốt, rất thích hợp để ra ngoài ô đập thanh (ai học truyện Kiều chắc cũng biết nhỉ ^O^, đập thanh- giẫm lên cỏ, là một lễ hội chịu ảnh hưởng của nền văn hóa TQ, xảy ra khoảng ngày 4-6), để đi dạo tản bộ, một chút khăn trương cũng không có, thật sự rất làm cho người ta cảm ghét.

“Thành thực rất xin lỗi, chúng ta đang nỗ lực xử lý một cách nhanh chóng, xin hai vị chờ một lát.” Hình như cảm nhận được nổi bất mãn cùng tức giận của nàng, đối phương nhanh chóng nói, ngay khi tiếng quát vừa chấm dứt.

“Tại sao lại có người như thế chứ?” Nàng lớn tiếng mắng.

Hạ Tử Giác im lặng không lên tiếng, cảm thấy tính cách của nàng cực kỳ thẳng thắn, bộc trực.

“Xin lỗi, người nhất định là bị ta liên lụy rồi.” Nàng bỗng dưng quay đầu lại nói với hắn.

Hắn nhìn nàng, nghe nàng chủ động tiến đến giải thích.

“Chuyện này nhất định là vì trừng phạt việc ta đến trễ, mới có thể phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nếu không tại sao một tòa sao ốc lớn thế này, có tới những sáu thang máy hoạt động, nhưng tại sao chỉ có thang máy của chúng ta xảy ra sự cố chứ?” Dịch Tiểu Liên nhấn máy nói, “Người nhất định là bị ta liên lụy rồi, xin lỗi.”

Nàng thực sự hướng về phía hắn cuối đầu một cái, làm cho Hạ Tử Giác nghĩ rằng tiếp tục im lặng không nói gì đều không thể biến nàng thành người qua đường.

“Có lẽ là ngược lại, là ta làm liên lụy đến người, cho nên người không cần phải xin lỗi ta.” Hắc bình thần mở miệng nói.

“Không thể nào, bởi vì hai ngày nay ta rất xui xẻo, suy thần (thần xui xẻo) vẫn còn đi theo ta, cho nên người tuyệt đối là bị ta liên lụy.” Nàng lắc đầu nói.

“Xui xẻo thế nào?” Hạ Tử Giác nhận thấy mình đã mở lời trước, khi lời vừa bật ra khỏi miệng.

“Ngày hôm qua tâm huyết bỗng dâng trào chạy đi mua một ngàn trái phiếu Toàn Giang, về nhà mới phát hiện là ví tiền biến mất, không biết là bị rút hay trộm nữa, đến cục cảnh sát báo án thì lại bị trời đột ngột mưa to làm cho ướt sũng, người nói thế có xui không chứ?”

“Còn chưa hết đâu, lúc trở về nhà, không biết mẹ ta uống nhầm phải thuốc gì, kiên quyết lôi ta ra oanh tạc đến nửa đêm, hại ta cả đêm gặp ác mộng, sau khi tỉnh dậy lại phát hiện mình ngủ quá trốn vì thế nên đi làm muộn, cuối cùng chạy tới công ty đứng trong thang máy lại xảy ra chuyện này, người nói thử xem ta có xui hay không? Có phải hay không bị suy thần đeo bám?”

Nàng thẳng thắn nói với hắc một cách chắc chắn, thái độ rất tự nhiên, tựa như hai người đã là bằng hữu quen thuộc lâu năm, mà không phải như người xa lạ lần đầu tiên gặp mặt, quan trọng là, nói ra tất cả mọi chuyện của chính mình. Sao mà lại có một cô gái như vậy a? Hạ Tử Giác tự hỏi một cách ngạc nhiên.

“Tóm lại, ta khẳng định rằng người là bị ta liên lụy, bởi vì hai ngày nay ta thật sự rất xui.” Nàng đưa ra kết luận.

“Ác mộng gì vậy?” Hắc hỏi nàng. Dù sao cũng đang rất nhàn rỗi, trong thang máy lại chỉ có hai người, không nói lời nào cũng rất kỳ. Hắc trong lòng tự nói với chính mình.

“Bị một tên mập mạp toàn thân đầy mỡ oán hận.”

“A?” Câu trả lời thật bất ngờ, làm hắc sững sờ ngay ra một lúc.

“Người có biết bị ngàn người chỉ chỉ trỏ trỏ, trăm cái miệng cũng không thể biện bạch, còn bị con yêu quái tóc dài đáng sợ đuổi theo cảm giác thế nào không? Bất kể người liều mình chạy thế nào, bốn bề đều có yêu quái giương nanh múa vuốt với người, khi người chạy đến kiệt sức, cuối cùng bị yêu quái bắt được, kéo đến rồi tâng bốc Đại Sơn Vương trước mặt mà bọn họ sùng bái, phía sau tiếp trước tranh công, dường như có thể cắt người ra thành nhiều miếng nhỏ vậy, Thật là một cơn ác mộng đáng sợ!”

Nhưng theo lời nàng rút cuộc tên mập mạp toàn thân đầy mỡ kia ở đâu? Hạ Tử Giác nhăn mày, không nói gì, tự hỏi.

“Quan trọng là đây!” Nàng tiếp tục nói.

Còn có điểm quan trọng nữa sao. Hắc mặt không chút thay đổi.

“Sơn Đại Vương ngồi phía trên cao đột nhiên lên tiếng nói: ‘Câm miệng.’ Bầy yêu liền tuân lệnh, bên trong đôi mắt biến thành màu hồng.”

Thế nhưng quan trọng là ở đâu? Hắc cố nhẫn nhịn, khóe mắt co giật.

“Lúc đó ta đang bị trói, rõ ràng rất sợ chết, nhưng vẫn muốn nhìn thấy kẻ cầm đầu đã hại ta như thế nào. Ta ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một tên cự kỳ béo mập, ác tâm đặc yếu mệnh (độc ác thì chết sớm) tên béo đang ngồi phịch ở chỗ ngồi cao nhất, khó có thể tiếp cận, kiêu ngạo liếc mắt xuống nhìn ta, lỗ mũi hướng lên trời, nói với ta bằng giọng điệu ghê tởm: ‘Dựa vào người để giao phối ư?’ Sau đó ta giật mình tỉnh dậy, thật là khủng khiếp!”

“Phụt! Haha...” Tiếng cười bật ra từ loa ngoài bộ đàm của thang máy.

Hai người bên trong thang máy đều không cười, bởi vì một người trong lòng còn đang hoang mang, còn người kia thì hoàn toàn cười không nổi.

Không phải bởi vì câu chuyện của nàng không đủ sống động, hay là nội dung của giấc mơ không buồn cười, mà là trong lòng Hạ Tử Giác bỗng nhận ra được cái tên mập mạp toàn thân đầy mỡ kia, nguyên bản chính là hắc.

Cho nên nàng nói những lời này với hắn, rốt cuộc là bởi vì biết thân phận của hắn, muốn thu hút sự chú ý của hắn? Hay là nàng thật sự không biết hắn chính là vị tổng tài kia cũng là con cả nhà họ Hạ?

Tên mập mạp toàn thân đầy mỡ...

Chẳng lẽ họ đồn đại rằng con cả nhà họ Hạ là một tên mập sao?

Hắn không tự chủ được nhú mày.

“Uy, tiên sinh này, thật vui vì đã giải trí giúp người, xin hỏi thang máy lúc nào mới khôi phục lại bình thường?” Nàng quay lại hỏi người bên kia bộ đàm không còn giận dữ nữa.

Tiếng cười đầu dây bên kia lập tức ngừng lại, đổi lại giọng đứng đắn nghiêm túc đáp: “Xin lỗi, xin hai vị đợi thêm lát nữa.”

“Thật là, rốt cuộc tại sao ta lại xui xẻo thế chứ? Cuối tuần nghỉ ngơi, ta phải đến Thiên cung (Chùa- mới đầu ta cũng tưởng nó là cái gì trên trời, search trên baidu mãi ai ngờ...) để tạm biệt, trừ bỏ uest khí.” Về mặt nàng như tự hứa với chính mình.

Cô gái này...

Hạ Tử Giác không biết phải hình dung nàng như thế nào nữa, chỉ có thể nói diện mạo này của nàng đem so với người mà lão Nhị gặp tại quán cà phê kia, chắc chắn rằng các nàng là một.

Sở hữu khuôn mặt trắng sáng, xinh đẹp, thông minh, thanh nhã, không chỉ đẹp mà còn rất có cá tính, biểu hiện khi làm việc thực sự rất đáng chú ý, có sự khôn khéo, một cô gái như vậy, rốt cuộc là người như thế nào? (Thấy gái đẹp là ca mê ruj' hehe)

“Làm sao vậy? Trên mặt ta có gì sao?” Hắn nhìn chằm chằm vào nàng làm nàng khó hiểu, sau đó quay đầu nhìn về tấm gương phía sau thang máy, chăm chú nhìn vào khuôn mặt mình trong gương, nhìn trái, nhìn phải.

“Không có gì không tốt cả!” Nàng nói “Hay là rằng ta còn dính đồ ăn nhỉ?” Nàng trầm nghĩ, sau đó không chú ý đến hình tượng mà nhếch miệng soi gương kiểm tra răng. (muội pó toàn thân nek' tỷ ><)

Hạ Tử Giác trợn mắt há mồm không thể nói gì.

Cô gái này rốt cuộc là đang diễn trò gì thế, hay là thần kinh thật sự lớn vậy? Bất kể có nhận ra hắn hay không, một cô gái chưa chồng trước mặt một chàng trai trẻ, tốt xấu gì cũng phải giữ lại cho mình một chút hình tượng chứ? Đặc biệt hơn nữa hắn còn là một đại soái ca. (___ cái này là ca tự sướng nhá)

Cô gái này rốt cuộc là bị làm sao?

Nếu quả thật mục đích của nàng là làm cho hắn có ấn tượng sâu đậm, hắn không cách nào phủ nhận nàng đã thành công.

“Không có gì cả! Cho nên rốt cuộc người đang nhìn cái gì?” Nàng bỗng nhiên xoay người lại, đối mặt hỏi hắn.

“Ta hình như chưa thấy qua người.” Hắn lựa chọn câu trả lời an toàn nhất rồi đáp lại nàng.

“Ta cũng chưa từng thấy qua người nha.” Nàng nhếch miệng nói: “Bất quá đây là cao ốc lớn, trong công ty lại nhiều người như vậy, cũng không thể ai cũng gặp qua! Quan trọng là, ta vừa đến làm việc ở đây mới được ba tháng mà thôi.” Nói xong, nàng hướng về phía hắn giơ tay ra tự giới thiệu: “Xin chào, ta gọi là Dịch Tiểu Liên, làm việc tại tập đoàn Liên Chuẩn.”

“Jekyll. Chào.” Hắn bắt tay nàng, không nói ra tên tiếng Trung của mình. Họ Hạ kia thật quá nhạy cảm.

4. Chương 04

Chương 4:

Edit+Beta: Tử Sa

Dịch Tiểu Liên cười cười, không để ý đến việc hắn đã giản lược phần giới thiệu về mình.

“Người công tác ở bên này bao lâu rồi?” Nàng hỏi hắn.

“Sáu năm.”

“Oa! Giờ ta có thể hỏi người một vấn đề được không?” Nàng nhìn hắn với vẻ mặt chờ mong, làm cho hắn không nhịn được nổi tò mò về cái điều mà nàng sắp hỏi hắn là gì.

Vì quá tò mò, hắn gật đầu với nàng.

“Người đã từng nhìn thấy tổng tài của công ty chúng ta chưa, hoặc là nghe qua chuyện gì có liên quan đến hắn chẳng hạn? Người có thể nói cho ta biết hắn trông thế nào hay không?”

Câu hỏi của nàng làm hắn có chút giật mình sửng sốt.

“Không phải hắn là tổng tài công ty các người sao? Tại sao lại muốn hỏi ta hắn như thế nào? Người nên đi hỏi đồng sự của người ấy!” Nàng im lặng một chút, sau đó nhìn hắn nói, thật không biết trong đầu nàng rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì, hay là có kế hoạch gì?

Nàng thật sự không biết hắn chính là tổng tài mà nàng đang nhắc tới sao? Cái câu hỏi này một lần nữa xuất hiện trong đầu hắn.

“Ta đã nghĩ tới việc đó, nhưng đáp án mà bọn họ trả lời chắc chắn sẽ không khách quan, ta cần một đáp án khách quan nhất.”

“Tại sao người biết đáp án của ta sẽ khách quan?”

“Ít nhất thì người cũng không phải là nhân viên của Liên Chuẩn, hơn nữa cũng không phải phụ nữ, chỉ với hai điểm này tất nhiên là hoàn toàn khách quan rồi.” Nàng không nghĩ ngợi trả lời làm cho Hạ Tử Giác không thể nói gì hơn.

“Bản thân người là một phần tử của Liên Chuẩn, đối với tổng tài các người thì có cái nhìn như thế nào? Trước hết ta có thể nghe về ý nghĩ của người không?” Hắn nhìn nàng hỏi.

“Ta chưa từng thấy qua hắn bao giờ, cho nên không có cái nhìn gì cả, về phần ý nghĩ...” Nàng liếc mắt về phía bộ đàm, sau khi cảnh giác việc tên kia có thể nghe lén, rồi mới hạ giọng nói: “Thành thật mà nói, ta nghĩ hắn thật sự rất đáng ghét.”

Hạ Tử Giác đã hoàn toàn không biết chính mình nên có phản ứng gì.

“Nghe nói hắn đã 35, 36 tuổi, gần 40 rồi, nhưng thế nào lại không muốn kết hôn?” Nàng tiếp tục hạ thấp giọng nói với hắn, “Cũng không phải là không lấy vợ được, chắc hắn như vậy là thích làm người độc thân phiền toái, làm chàng trai vàng chăng? Hay là dứt khoát muốn dát thêm vàng thêm bạc lên người để làm mình lóe sáng hơn tý nữa? Thật là rất đáng ghét!”

Lời nàng vừa mới nói xong, thang máy bất ngờ chấn động một chút, cơn chấn động làm cho thân thể ban đầu nghiêng về phía hắn, Dịch Tiểu Liên bỗng nhiên mất thăng bằng ngã trên người hắn.

“A!”

Nàng kêu lên một tiếng sợ hãi, theo phản xạ hắn liền đưa tay ôm lấy nàng, sau đó cảm giác như thang máy bắt đầu chuyển động lên trên, sau đó lại dừng lại, hai cánh cửa trơn nhẵn của thang máy mở ra.

Một vài người đang đứng phía ngoài cửa thang máy, không phải là nhân viên bảo vệ mặc đồng phục quản lý, mà là nhân viên bảo dưỡng mang đồng phục của công ty thiết bị điện, ban đầu là những ánh mắt nghiêm túc sâu lo, sau khi nhìn thấy bọn họ, tất cả đều mở to hai mắt, ánh mắt lộ ra vẻ mờ ám không rõ.

Hạ Tử Giác nhíu mày, đưa tay dời ra khỏi người nàng.

Nàng nháy nháy mắt, đầu tiên đứng thẳng người dậy, lúc này mới phản ứng một cách u mê lên tiếng nói: “Thang máy sửa xong rồi sao?” Tiếp sau là lên tiếng hoan hô, “Chúng ta được cứu rồi, thật tốt quá!”

“Các người không sao chứ?” Một gã nhân viên bảo vệ hơi lớn tuổi tiếng lên hỏi, tiếp theo hướng về phía Hạ Tử Giác cúi chào, cung kính xin lỗi hẳn, “Xin lỗi, Hạ tổng tài, (để zậy hay hơn là tổng tài Hạ chứ nhỉ ^O^) đã khiến ngài gặp sự cố ngoài ý muốn như vậy, thật cảm thấy có lỗi.” Không thể nghĩ rằng Hạ Tử Giác, tổng tài tập đoàn Liên Chuẩn, lại bị mắc kẹt như vậy.

“Cảm thấy thật có lỗi.” Hai người đi cùng khác cũng cúi đầu xuống nói.

Hạ Tử Giác nhíu mày cả người cứng đờ, hoàn toàn không kịp ngăn bọn họ làm lộ thân phận hẳn, tòa nhà cao ốc rộng lớn này tuy là nơi làm việc của hơn mười công ty, nhưng tập đoàn Liên Chuẩn chiếm hết một nửa số tầng, nhân viên quản lý cao ốc đương nhiên không thể không nhận ra hẳn.

Cô gái bên cạnh cứng đờ quay đầu nhìn hẳn, ngượng ngùng mở miệng, “Hạ... tổng tài?!”

“Tiểu thư, vị này chính là Hạ tổng tài của tập đoàn Liên Chuẩn.” Quản lý cao ốc đứng cạnh cửa thang máy rất nhiệt tình giới thiệu với nàng.

Trong nháy mắt, khuôn mặt Dịch Tiểu Liên trắng bệch không còn chút máu, thậm chí nên đào đâu cái hàm mà chui vào, sẽ không ra ngoài gặp người nữa. (tỷ định làm chuột chũi ah’)

Dịch Tiểu Liên lấy trán gõ vào bàn, phát ra âm thanh bịch bịch bịch bịch bịch.

“Tiểu Liên, người đang làm gì thế?” Đồng sự Giáp tranh thủ thời gian nghỉ trưa vội vã trở về từ phòng photocopy, đi ngang qua chỗ ngồi của nàng, trông thấy hành động quái dị ấy, không nhận được mà dừng chân lại hỏi nàng một cách đầy nghi hoặc.

“Muốn chết thôi.” Dịch Tiểu Liên hơi yếu ớt nói, giọng nói không rõ.

“Cái gì?” Đồng sự Giáp không nghe rõ.

“Đừng chú ý đến ta, cứ để cho ta chết đi cho rồi.” Dịch Tiểu Liên chán ghét bản thân thì thậm chí thêm lần nữa, vẫn như trước, tai của đồng sự Giáp không nghe rõ lắm.

Nhún vai, có rất nhiều công việc đang chờ hẳn giải quyết, đồng sự Giáp thật sự không dư thời gian để nghe cô nói, sau khi liếc mắt nhìn cử chỉ quái dị của nàng, lúc này mới tiếp tục bước qua trở về chỗ ngồi của chính mình tiếp tục làm việc.

Về phần Dịch Tiểu Liên còn lại là tiếp tục đem trán gõ vào bàn, vẫn còn chìm đắm trong cảm giác chán ghét bản thân mình.

Nàng rốt cuộc là bị sao thế này, tại sao lại ngu ngốc mạo phạm hẳn kia chứ?

Cho dù không nhận ra đó là tổng tài đại nhân của công ty mình còn tốt đẹp hơn nhiều so với bản thân tứ phía đều phê bình, phỉ báng...

Ô ô, nàng muốn chết, không phải bị tổng tài đại nhân chém đầu, cũng là chết vì xấu hổ, nàng thật sự muốn chết, ô ô ô...

Lại nói tiếp, hết thảy mọi chuyện này muốn trách phải trách mẹ nàng, nếu bà không ảo tưởng quá mức, bắt nàng đến công tác tại tập đoàn Liên Chuẩn với động cơ xấu, nàng cũng sẽ không mang theo ý thức phản loạn, coi thường, cho là không thể cùng con trai cả nhà họ Hạ kiêm đương tổng tài kia nói chuyện phiếm một chút, để tránh khơi dậy sự nghi ngờ ngay cả đối phương trông như thế nào, tròn dẹt mập ốm ra sao, cũng không muốn đi tìm hiểu, kết quả là sáng nay đã phạm một sai lầm to lớn!

Ô ô ô, làm sao bây giờ đây? Nàng có phải không muốn tiếp tục làm việc tại tập đoàn Liên Chuẩn nữa hay không?

Nhưng nàng rất vất vả mới được trở thành nhân viên chính thức, hơn nữa cũng cùng các đồng sự ở chung rất thoải mái, công việc thì lại càng như cá gặp nước, nàng thật sự không có chút ý nghĩ sẽ rời khỏi đây tìm công việc mới.

Ô ~ thật phiền ~ thật sự phiền nha, ước gì chỉ cần gõ một cái vào bàn, là có thể làm cho tất cả ký ức trong thang máy sáng nay biến mất., thế thì nàng sẽ không cần phiền não như vậy, xấu hổ quá.

Tổng tài a tổng tài, ban đầu con cả nhà họ Hạ sinh ra dưới bộ dáng này, năng lực đặc biệt vượt trội, lý lịch đặc biệt tốt, thế này cũng khó trách sẽ làm cho các bà mẹ ở núi Dương Minh bọn ta vội vã kéo đến, hận không thể gả con gái mình cho hắn.

Vấn đề là ở núi Dương Minh hiểm kẻ có tiền có thể cùng nhà họ hạ môn đăng hộ đối, mấy bà mẹ bình dân làm sao có thể một bước lên làm phu nhân? Mẹ nàng không thêm cân nhắc lại, tốt xấu gì cũng nên xem thử con gái mình có nhiều trọng lượng đã chứ? Xứng hay không xứng với người nhà đại tổng tài nha?

Nghĩ đến điều này lại nhớ tới cảnh tối qua mẹ nàng “tụng kinh”, bà vẫn còn ôm cái ảo tưởng phi thực tế đó, muốn nàng cố gắng đẩy nhanh tốc độ đem con trai nhà họ hạ về nhà làm con rể, đến mức mới có thể hại nàng gặp cơn ác mộng đáng sợ như thế.

Nhớ tới cơn ác mộng nàng lại nghĩ đến chuyện ngu ngốc trong thang máy...

Bây giờ cũng chỉ có một chuyện duy nhất nàng cảm thấy may mắn, đó là may mắn thay tổng tài đại nhân không biết rằng cái tên mập mạp toàn thân đầy mỡ trong giấc mộng của nàng chính là hắn, nếu không tội chết của nàng có thể còn thê thảm hơn so với bị ngũ mã phanh thây. (zậy thì tỷ sớm chết rui' đó *cười gian*)

Thật phiền thật phiền thật phiền nha, cô đã nói là gần đây cô rất xui mà, quả thật xui ơi là xui mà!

Có vẻ như không thể đợi đến cuối tuần đi Thiên Cung (sao ta vẫn thích để zậy nghe lạ lạ hehe) được rồi, hôm nay tan ca phải đi ngay!” Nói không chừng còn kịp báo phạt cước (ôm chặt bàn chân của đức Phật), cầu xin thần phù hộ cho nàng không phải bị chém đầu.

Ô ô ô, muốn khóc quá.

Bây giờ nàng đã hiểu rõ cái gì gọi là khóc không ra nước mắt rồi, ô ô...

Rốt cuộc hai ngày nay tại sao nàng có thể xui xẻo như vậy, ai có thể giúp nàng giải thích không?

Chốt lại một câu, muốn bảo toàn tính mạng sau này nên cách xa hắn một chút, mắt nhìn chân chạy, tránh ngay tức khắc là được rồi.

Nàng nhất định phải nhớ lấy điều quan trọng này.

Nhất định phải nhớ! (tỷ mà nhớ dai có ng' phát hỏa a >"<)

...

Không thể quên được vẻ trắng thẳng trong sáng lần lượt biến đổi trên gương mặt kia, biểu hiện vẻ khiếp sợ cùng không thể tin được một cách chân thật của nàng, một điểm giả tạo cũng không có.

Nói cách khác, nàng thật sự không biết hắn chính là tổng tài kiêm luôn con cả nhà họ Hạ. (chức vụ ca ghê gớm wa')

Vì thế, Hạ Tử Giác không hiểu sao lại cảm thấy có chút vui vẻ.

Bởi vì nếu thật sự nàng đối với hắn có điều chờ mong, mong rằng có thể bay lên nhánh cây cao để hóa thành phượng hoàng, mong được gả cho hắn để trở thành phu nhân tổng tài, vậy thì nàng không thể nào không biết bộ dạng chàng trai mình muốn gả ra sao.

Có lẽ chuyện nàng đến Liên Chuẩn làm việc chỉ là để thỏa hiệp với mẹ nàng, còn đối với việc câu hắn làm rể vàng thì cũng chẳng có nửa ý muốn thỏa hiệp, nếu không thì trong thang máy cũng sẽ không nói lên những lời đáng kinh ngạc như vậy.

“Ta nghĩ rằng hắn thật sự rất đáng ghét! Cũng không phải là không lấy vợ được, chắc hắn như vậy là thích làm người độc thân phiền toái, làm chàng trai vàng chẳng? Hay là dứt khoát muốn dát thêm vàng thêm bạc lên người để làm mình lóe sáng hơn tỷ nữa? Thật là rất đáng ghét!”

Nghĩ đến nàng khi nói những lời này, cảnh giác canh chừng bị nghe lén, nhưng bộ dáng lại không nhin được mà nói ra hết, Hạ Tử Giác liền cảm thấy buồn cười.

Thật là một cô gái kỳ lạ nhưng lại có chút thú vị.

Tuy nhiên nhớ đến cơn ác mộng của nàng, hắn lại không còn cảm thấy buồn cười nữa.

Ngàn người chỉ trở, trăm miệng không thể biện bạch, còn bị yêu quái đáng sợ truy đuổi, hẳn đều có thể thông cảm mà tiếp nhận, ý là nàng không muốn bị những nữ nhân khác ngưỡng mộ hẳn coi là kẻ thù, đó thật là ác mộng đáng sợ. (ca chuyên ja tự sướng >"<)

Nhưng điều hắn không hiểu chính là tại sao tên Sơn Đại Vương béo muốn chết ngồi phía trên kia lại là tên mập có ác tâm đặc yểu mệnh (phía trên ta có giải thích rui' nha mí nàng ^__^)

Hắn rốt cuộc là béo mập chỗ nào ác tâm chỗ nào?

Thật sự là không nghĩ thì thôi, càng nghĩ càng thấy giận!"

5. Chương 05

Chương 5:

Edit+Beta: Tử Sa

Sau một tuần kể từ khi xảy ra sự việc đó, Dịch Tiểu Liên vui mừng phát hiện rằng không biết tại sao mình vẫn còn ở lại trong công ty như cũ, không có chút phiền toái nào tìm đến cửa, mà sự việc xảy ra trong thang máy tựa như thuyền trôi trên sông không để lại một vết xước.

Vì thế, rốt cuộc nàng có thể đặt tảng đá lớn trong lòng xuống, nếu không mỗi ngày phải vác theo một tảng đá lớn như vậy thật quá mệt mỏi.

Bất quá ngẫm lại, cũng là do tướng mạo của hắn như vậy thật khác xa với một đại tổng tài, nếu vẫn còn cùng một viên chức nhỏ "không biết là vô tội" như nàng so đó, thì điều đó quả không phải là rất không độ lượng, rất nhỏ nhen sao?

Nói cách khác, cả một tuần trước chỉ là do nàng tự mình dọa mình, thật là quá ngớ ngẩn.

Nhìn vào gương rõ ràng khuôn mặt trông cũng thông minh, nhưng kết quả bản thân lại là một con ngốc, nàng lắc đầu tự giễu, rửa tay xong, sau đó rút tờ khăn giấy lau khô hai tay, rời khỏi WC nữ, trở lại văn phòng.

Trong văn phòng ồn ả tiếng xì xào, có vẻ như trong lúc nàng mới chỉ rời khỏi chỗ ngồi này có mười phút đã xảy ra chuyện lớn gì.

"Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì à? Nàng tiến tới chỗ đám đồng sự đang tụ tập thảo luận, khó hiểu mở miệng hỏi: "Nghe nói La Bảo xảy ra hỏa hoạn, hình như tình hình rất nghiêm trọng, dường như các nguyên vật liệu dự kiến sẽ vận chuyển cho chúng ta ngày mai đều bị đốt cháy."

Doanh nghiệp thương mại La Bảo là một trong những đối tác hàng đầu của tập đoàn Liên Chuẩn, với mối quan hệ hợp tác lâu dài.

Bởi vì là đối tượng hợp tác lâu dài, gần như 30% số lượng sản phẩm là do bọn họ cung cấp, nếu nhà máy bọn họ thật xảy ra hỏa hoạn, sẽ chặt đứt nguồn cung cấp hàng hóa cho Liên Chuẩn, vậy đối với Liên Chuẩn mà nói sẽ là một phiền toái hết sức lớn.

"Chuyện này xảy ra khi nào?"

"Một giờ trước, nghe nói lửa vẫn còn đang cháy lớn, tình hình trông có vẻ không được khả quan lắm, trợ lý giám đốc cùng phó lý đã nhanh chóng qua đó xem xét tình hình."

“Hình như thật sự rất tệ.”

“Nói cách khác, tại sao hết lần này tới lần khác trước khi xuất hàng một ngày lại xảy ra chuyện? Tốt xấu gì cũng hãy đợi xuất xong rồi hãy xảy ra chứ, như vậy cũng sẽ không liên lụy đến công ty chúng ta.”

“Người nói vậy chẳng phải rất ích kỷ ư.”

“Người không ích kỷ, trời tru đất diệt a”

“Là người vì bản thân mình đi?”

“Vì bản thân mình hay là ích kỷ sao? Giống nhau cả thôi.”

Không gia nhập vào hàng ngũ đám đông sự đang đầu vô mồm, Dịch Tiểu Liên quay đầu nhìn nhân viên ở đây một chút, trừ pho lý vắng mặt ra, cũng đều không thấy bóng dáng giám đốc cùng trưởng phòng. Bây giờ bọn họ nhất định rất nhức đầu nghen?

“Giờ chúng ta nên làm cái gì?” Nàng hỏi.

“Không biết, giám đốc cùng trưởng phòng đều bị gọi lên tầng trên để họp rồi, chờ bọn họ quay lại đã, chúng ta mới biết được nên làm cái gì.”

Dịch Tiểu Liên gật đầu, bước về chỗ ngồi ngồi xuống.

Thật ra, khi nàng còn làm việc tại công ty thương mại Uy Đạt cũng đã từng trải qua tình huống tương tự, nhưng mà Uy Đạt là một công ty nhỏ, đứng lên khắc phục không khó khăn như vậy.

Bất quá nói đi cũng nói lại, cũng không nhất thiết tất cả mọi chuyện đều phải đợi giám đốc cùng trưởng phòng đi họp về mới có thể tiến hành nha.

Suy nghĩ một chút nàng bắt đầu làm việc.

Chẳng biết qua bao lâu, trong văn phòng đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay cùng giọng nói làm thu hút sự chú ý.

“Mọi người nhìn xem này.”

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới phát hiện giám đốc đã trở về.

“Như vậy mọi người cũng đã nghe nói chuyện La Bảo xảy ra hỏa hoạn, trợ lý giám đốc vừa mới đi xác nhận qua, xác định rõ nguyên vật liệu sẽ cung cấp cho chúng ta ngày mai đã bị thiêu rụi hoàn toàn.”

Giám đốc đứng phía trước, dùng một vẻ mặt nghiêm túc nhìn mọi người.

“Cho nên, bây giờ việc chúng ta cần làm là tìm kiếm nguyên liệu bù đắp vào phần thiếu hụt của La Bảo, trừ việc liên lạc với những đối tác cũ, xem thử chúng ta có thể tăng ca để đẩy nhanh tốc độ hay không, hoặc là bên ngoài có hàng tồn kho có thể bán cho chúng ta, còn phải tìm đối tác khác nữa. Thời gian gấp gáp, trưởng phòng có thể bàn giao phạm vi công việc cần phụ trách của từng người, mọi người hãy bắt đầu ngay bây giờ đi.”

Nói xong, trưởng phòng Trần bên cạnh giám đốc liền bàn giao công việc, sau đó giám đốc xoay người rời khỏi văn phòng.

Trưởng phòng Trần là trưởng phòng của Dịch Tiểu Liên, hần tiến về hướng nàng, cùng với ba nhân viên khác.

“Chỗ chúng ta phụ trách tìm trong list các công ty xí nghiệp vừa và nhỏ có khả năng cung cấp nguyên vật liệu cho chúng ta, sau đó gọi đến từng nơi một để xác nhận, nếu cần thiết, cho dù tự mình đi một chuyến đến đó cũng không được ngại, đã hiểu chưa?”

“Trưởng phòng” Dịch Tiểu Liên gơ tay kêu lên.

“Chuyện gì?” Trưởng phòng Trần nhìn về phía nàng.

“Vừa rồi ta đã liên lạc đến mấy công ty này, trong kho bọn họ hình như đều còn một ít hàng tồn kho, nhưng tạm thời không thể xác định được số lượng, về mặt chất lượng hàng cũng cần phải kiểm định, người có muốn cùng giám đốc thảo luận một chút không?” Nàng đưa sắp tư liệu về các công ty cho trưởng phòng Trần.

Trưởng phòng Trần im lặng nhìn nàng, sau khi cuối đầu nhìn vào danh sách một chút, liền gật đầu với nàng nói: “Tốt lắm, mọi người bắt đầu làm việc đi, chiếu theo những công việc ta nói mà làm. Tiểu Liên, người liên lạc với công ty bọn họ nói không cần liên lạc lại.” (hehe chỗ này ta dịch mà cũng chưa hiểu lắm, thông cảm a), khỏi lãng phí thời gian.

“Được.” Nàng gật đầu lên tiếng.

Trưởng phòng Trần cầm tư liệu nàng đưa xoay người đi tìm giám đốc, đồng sự trong phòng nháy mắt với nàng, lộ ra vẻ mặt “người là số một”.

Bất quá theo lời giám đốc nói, thì thời gian gấp gáp, mọi người không dám phí phạm thời gian, mất trật tự như trước, đã chưa kịp liên lạc với công ty để lấy tư liệu như nàng, nên lập tức trở lại chỗ ngồi tập trung vào làm việc.

...

“Chờ một chút! Thang máy!”

Âm thanh quen thuộc, tình cảnh quen thuộc, khiến cho Hạ Tử Giác đang đứng trong thang máy bỗng sững sờ một chút, khóe miệng bất giác cong lên.

Hắn đưa tay ngăn cửa thang máy sắp đóng, sau đó lại nhấn nút mở cửa, đợi cho cô gái ngoài thang máy kia đang vội vàng tiến tới đây.

Hình dáng của nàng càng lúc càng gần, khi chỉ còn cách cửa thang máy có một bước, đột nhiên ngừng đầu lên, hé miệng, tựa như muốn đặc biệt cảm ơn người đã chờ nàng, tuy nhiên khi cùng hắn bốn mắt nhìn nhau thì lại nhận ra hắn, bỗng dừng bước, sau đó hai mắt mở to kinh ngạc lộ ra vẻ mặt tựa như chính mình gặp quỷ, tiếp theo lui một bước về phía sau, xoay người bỏ chạy.

Hành động của nàng đột ngột quá mức, hơn nữa lại làm cho người khác rất mực khó hiểu, khiến cho Hạ Tử Giác ngây người một lát, không tự chủ được mà mở miệng kêu lên: “Đứng lại!”

Nàng giả vờ như không nghe thấy.

“Dịch Tiểu Liên, đứng lại!” Hắn kim chế không được lần tiếp theo gọi đích danh nàng. Dịch Tiểu Liên vốn còn muốn coi như tạm thời bị điếc không nghe thấy, nhưng bảo vệ tòa cao ốc này đã nhanh chóng chặn đường đi của nàng, làm cho nàng không còn lựa chọn nào khác là phải phanh lại, dừng những bước chân đang cố gắng chạy trốn.

Trời đất a, tại sao lại có thể xảy ra chuyện thế này? Không phải nàng đã đến Thiên cung vái lạy rồi sao? Chẳng lẽ ép nàng mòng một, mười lần đều phải đi mới có thể giữ được sự bình an sao? Rốt cuộc tại sao tháng này nàng lại xui như vậy?

“Dịch Tiểu Liên tiểu thư.”

Oa oa oa, đại tổng tài cũng tự mình đi tới phía sau nàng, rốt cuộc là hắn muốn làm gì vậy? Muốn thanh toán nợ cũ với nàng hay sao?

Mặc kệ như thế nào, nợ tới trốn cũng không xong, trừ việc đón nhận số phận nàng còn biết làm gì bây giờ?

“Vâng, tổng tài.” Cúi đầu, nàng xoay người đón nhận số phận nói.

“Tại sao người thấy ta lại xoay người bỏ chạy?”

Này... không phải hắn hỏi quá trực tiếp sao?

“Trông ta rất kinh khủng, còn hơn cả tên béo Sơn Đại Vương trong ác mộng của người sao?”

Dịch Tiểu Liên bỗng kinh ngạc ngừng đầu lên, nhìn hắn với vẻ không thể tin được.

Hắn không thể biết tên Sơn Đại Vương kia chính là nói về hắn, tuyệt đối không thể nào!

“Hôm nay lại đến trễ?” Tổng tài đại nhân hỏi nàng.

“Không phải.” Nàng không nhận được thốt lên, không có cách nào nghĩ rằng bị hiểu lầm trở thành đại vương đi trễ.

“Bây giờ đã là mười giờ, không phải đến trễ thì là gì?” Hắn nhìn xuống đồng hồ trên tay nói.

“Buổi sáng ta có việc, nên mới xin nghỉ hai tiếng.”

“Việc này, không phải là ngủ trễ, cho nên dứt khoát xin nghỉ sao?” Đường như hắn cố ý tìm phiền toái để hỏi nàng.

“Không phải, ta thật sự là có việc.” Nàng tăng thêm ngữ khí trả lời.

“Thật sao?” Giọng hắn rất hoài nghi.

“Thật.” Dịch Tiểu Liên tức giận trợn mắt nhìn hắn, thật không hiểu một đại tổng tài như thế nào lại nhàn rỗi như vậy, tự nhiên lại chạy đến quản việc đi làm có đến trễ hay không của một nhân viên nhỏ bé.

“Xin hỏi tổng tài còn chuyện gì nữa không, nếu không có việc gì nữa, cho phép ta được cáo lui.” Nàng còn phải đi làm, không nhàn rỗi như hắn.

“Ta cũng phải lên trên, cùng nhau đi đi.”

Tổng tài đại nhân chậm rãi nói, nhưng nàng lại không muốn cùng hắn lên.

“Vẫn còn không đi sao?”

Tổng tài đại nhân dường như nhìn nàng nghiên cứu.

“Ý của ta là, tình huống hôm nay cùng thang máy ngày đó có chút giống nhau, tổng tài không sợ ác mộng lặp lại sao? Cho nên xin tổng tài cứ lên trước, ta đi thang máy tiếp theo là được rồi.” Nàng chủ động giải thích, ghi nhớ phải giữ khoảng cách với hắn, mắt nhìn chân chạy, dựa trên nguyên tắc cao nhất là được rồi.

“Ta nhớ rằng cái ác mộng đó làm người khác sợ hãi, chứ không phải ta.” Hắn nhìn nàng nói. “Đi thôi.”

Oa, hắn rốt cuộc muốn thế nào? Hắn không sợ, đều là nàng sợ được rồi sao?

Trong lòng Dịch Tiểu Liên kêu la phản đối, nhưng lại không dám nói những lời này ra ngoài, chỉ có thể cố gắng giữ khoảng cách với hắn, theo hắn vào thang máy.

Đến thang máy, hắn tiến vào trước, sau đó xoay người nhìn nàng không rời.

Trong lòng nàng kêu lên một tiếng buồn bã, chấp nhận số mệnh đi theo vào thang máy, sau đó nhấn nút tầng cần lên, lùi về một góc cách hắn xa nhất.

Thang máy chậm rãi đi lên.

“Trên người ta có bệnh truyền nhiễm sao?” Tổng tài đại nhân liếc mắt nhìn nàng, đột nhiên lên tiếng hỏi.

Nàng không thể có gì đáp lại.

“Hay người thực sự chán ghét ta.”

Cái gì? Hắn thực sự muốn nàng phản pháo lại có phải không? Tốt thôi, ai sợ ai chứ? Rùa sợ thiết chùy (búa hay chày sắt), ô...

“Không có nha, tổng tài đại nhân có đại lượng, xin hãy quên chuyện kẻ tiểu nhân hôm đó trong thang máy đã hồ ngôn loạn ngữ (ăn nói bậy bạ), ngài anh minh thần võ, rất mực xuất chúng, siêu phàm nhập thánh, cao cao ngất trời, tuần lã mê người, sao có thể có người ngăn cản được mị lực của người? Tiểu nhân ta đương nhiên cũng không ngoại lệ nha.” Nàng hết mực nịnh nọt, nghĩ rằng nếu tránh không thoát, tránh không được, nàng cũng chỉ có thể linh hoạt ứng phó tăng bốc mà thôi. (tỷ í đang nịnh đầm – nịnh hay thiết a, đáng học tập *ngưỡng mộ*)

Như người ta thường nói, lời khen người người thích nghe, tổng tài đại nhân cũng là người, hắn là sẽ không ngoại lệ ha?

“Người thật sự nghĩ như vậy sao?”

“Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi.” Vẻ mặt nàng đầy vẻ nhỉnh nọt.

“Vậy người có muốn trở thành bạn gái ta không?” (@__@ ca thẳng thẳng wa’ nhĩ)

“A?” Nàng tròn mắt nhìn hấn không nói nên lời, trông nháy mắt đã ngậy người ra.

Cửa thang máy mở ra, đến tầng văn phòng của nàng rồi, nàng lại bị sợ hãi làm cho không thể động đậy.

Xem nàng ngậy ra như phồng, hấn dứt khoát đưa tay dắt nàng ra ngoài cửa thang máy.

“Suy nghĩ một chút đi.” Trước khi cửa thang máy khép lại, hấn ở trong thang máy lưu lại những lời này.

Về phần Dịch Tiểu Liên, đã sợ hãi đến nỗi cả người vẫn còn hóa đá trước cửa thang máy, ba hồn bảy vía bị dọa đến bay mất một nửa. (tội tỷ a >”< – chắc là mừng wa’ hóa đá)

6. Chương 06

Chương 6:

Edit+Beta: Tử Sa

“Vậy người có muốn trở thành bạn gái ta không?”

Đây là một lời tỏ tình phải không?

Có đúng không?

Không thể nào?

Nhưng mà hình như là phải nha.

Tuy nhiên sao lại có thể như vậy?

Như là nhiều khẩu lệnh* vậy, gần đây trong đầu Dịch Tiểu Liên đều cứ lặp đi lặp lại những từ này, thật sự sắp làm cho nàng bị bức đến phát điên rồi.

*Nhiều khẩu lệnh: một trò chơi ngôn ngữ, các âm thanh, từ ngữ rất dễ bị nghe sai, hoặc nhầm lẫn với từ khác...

Rốt cuộc tại sao lại xảy ra chuyện này? Tổng tài là đang nói giỡn với nàng hay sao? Hoặc là vô lý trừng phạt nàng chuyện trước kia, cố ý dùng cách này để bức nàng phát điên?

Không nên nghĩ nữa, không nên nghĩ đến hấn nữa, coi như bị chứng mất trí nhớ hoàn toàn không nhớ rõ một chuyện vậy là tốt rồi... (tỷ này tính ghê a __”_ mất trí nhớ hoàn toàn nhưng wên có một chuyện à)

Khuôn mặt xinh đẹp tuần tú, giọng nói trầm thấp đầy quyến rũ, vóc người cao lớn, lại còn dùng đôi mắt thâm thúy* kia hỏi nàng có muốn làm bạn gái hấn không...

*Thâm thúy: sâu thẳm, có chiều sâu

A a... thể nào lại dễ dàng nhớ kỹ lời nói đó như vậy? Thật là sắp điên rồi!

“Tiểu Liên, gần đây người làm sao vậy?”

Nghe thấy giọng nói, Dịch Tiểu Liên đang nằm trên mặt bàn hơi nghiêng đầu về hướng phát ra âm thanh, khuôn mặt áp vào mặt bàn, nhìn đồng sự Tiểu Mỹ ngồi bên cạnh, vẻ mặt đang nhìn nàng một cách đầy quan tâm.

“Ta không có việc gì.” Nàng đáp lại một cách chán nản.

“Cãi nhau với bạn trai sao?” Tiểu Mỹ hỏi nàng.

“Ta không có bạn trai nha!” Nàng ngay cả khí lực trợn mắt nhìn cũng không có. Nàng xoay người hy vọng bản thân mình có bạn trai, bởi vì nếu nàng nói có bạn trai, thì bây giờ đã không cần phải vì lời tỏ tình kia của tổng tài mà phiền não đến đau đầu thế này.

“Người không có bạn trai?” Về mặt Tiểu Mỹ tỏ ra không tin,

“Không có.”

“Tại sao?”

“Cái gì tại sao?”

“Điều kiện người như thế mà sao lại không có bạn trai?”

“Có thể là mắt của đàn ông xung quanh ta đều bị dính thịt ghê cả rồi.” Chỉ duy nhất không dính đến con người kia làm cho nàng thật đau đầu, tại sao số nàng lại khổ như vậy?

Tiểu Mỹ bị câu trả lời của nàng làm bật cười thành tiếng.

“Là do yêu cầu của người quá cao sao?” Cô cười nói, “Theo ta được biết, có một số đàn ông trong công ty đối với người rất có hứng thú, nhưng tất cả đều bị người cự tuyệt.”

“A?” Dịch Tiểu Liên ngây người một chút, lập tức ngồi thẳng lên, chuyển hướng hỏi Tiểu Mỹ: “Chuyện này xảy ra khi nào, tại sao ta không biết?”

“Người như thế nào lại không biết?” Khuôn mặt Tiểu Mỹ tỏ ra vẻ “chắc là người nói giỡn”.

“Ta thật sự không biết.” Nàng dùng miệng thề nói.

“Lý Tử Long phòng nghiệp vụ, Thái Xương Chấn phòng bảo vệ sản phẩm, Trương Danh Khải phòng nghiên cứu và phát triển, không phải tất cả bọn họ đều hẹn người sao?” Tiểu Mỹ nói.

“Bọn họ là ai vậy?” Về mặt nàng ngơ ngác.

“Cái gì? Ngay cả bọn họ là ai người cũng không biết?” Tiểu Mỹ mở to mắt nhìn thẳng vào mắt nàng cứng lưỡi.

Dịch Tiểu Liên về mặt vô tội, (hình như thiếu chữ số ở giữa thì phải *lật qua lật lại tìm*) thành thật lắc đầu.

“Sao có thể như vậy được?” Tiểu Mỹ kêu to với vẻ không thể tin được, “Tại sao theo truyền thuyết kia thì tất cả bọn họ đều gặp phải trắc trở, đều bị người cự tuyệt?” (truyền thuyết luôn mới ghê chứ = =!!!) Dịch Tiểu Liên nhìn Tiểu Mỹ với vẻ mặt không thể giải thích được, Tiểu Mỹ vẫn hoài nghi nhìn nàng, sau đó chăm chú hỏi lại một lần nữa, “Người xác định là từ khi người đến công ty, không có ai hẹn người đi ăn cơm hay đại loại gì đó sao?”

“Hẹn ăn cơm?” Dịch Tiểu Liên chớp chớp mắt, tập trung suy nghĩ một chút, không chắc chắn nói: “Nói vậy thì hình như có mấy lần...”

“Nhưng mà ta lại không nhận ra đối phương, cho dù gặp mặt qua một hai lần cũng không quen lắm, tại sao lại muốn ta cùng bọn họ đi ăn cơm? Thế không phải là rất ngại sao?”

“Ông trời của tôi ạ!” Tiểu Mỹ trợn to mắt, lộ ra một vẻ “cô sắp té xỉu”. “Tiểu thư, người bao nhiêu tuổi?”

“Sao? Ta 28 nha, Người không biết sao?” Dịch Tiểu Liên nhìn cô khó hiểu, bởi vì Tiểu Mỹ cùng tuổi với nàng, cho nên cả hai nàng mới có thể đặc biệt thân thiết thế này.

Được rồi, việc đáng để nhắc tới là bạn trai của Tiểu Mỹ chính là giám đốc đại nhân phòng thả cầu* của các nàng, hơn nữa cả hai người đều đã quyết định sẽ kết hôn vào cuối năm, bởi vì năm nay không kết hôn, qua năm sau thì Tiểu Mỹ đã 29 tuổi, theo tập quán địa phương là phải chờ hơn một năm nữa, (ta cũng không hiểu lắm về tập tục của địa phương TQ a- ai bik bày ta >”<) sau 30 tuổi mới có thể kết hôn, nhưng không còn cách nào khác khi năm nay giám đốc đại nhân đã hơn 35 tuổi.

*Thả khẩu: tổ chức mua hàng, nguyên vật liệu

“Đúng vậy, người đã 28 tuổi rồi, không phải là 18, lại càng không phải là 8 tuổi, nhưng tại sao người có thể không biết gì như tiểu hài tử 8 tuổi thế hả?” Tiểu Mỹ bĩu môi tức giận.

“Uy, ta đâu có không biết gì?” Dịch Tiểu Liên không nhịn được mở miệng kháng nghị.

“Ngoài việc khôn khéo trong công việc, ta xin người trong chuyện tình cảm cũng có thể khôn khéo một chút hay không? Người ta hẹn người là đúng có ý tứ, có cảm tình, người rút cuộc có hiểu hay không hả? Không nhận ra, không quen, chỉ cần gặp mặt nhiều lần, hẹn hò nhiều lần, không muốn nhận ra cũng trở thành nhận ra? Ngay từ đầu người cự tuyệt người khác như vậy, đừng có mà hỏi người khác tại sao biết người, tại sao đi theo người nha? Tiểu Mỹ nhìn không được phần nộ nói. Mấy người kia thật là rất đáng thương a!

“Nhưng mà... bọn họ cũng không phải là mẫu người ta thích.” Dịch Tiểu Liên kìm không được lẩm bẩm nói.

“Hừ, cuối cùng cũng nói ra lời thật lòng, cho nên ta mới nói tiêu chuẩn của người quá cao, người còn không thừa nhận.” Tiểu Mỹ tức giận liếc nàng một cái, hừ nói.

“Cái tiêu chuẩn cao hay không cao kia không có liên quan gì, mà là do cảm giác có liên quan được chưa?” Nàng kiên quyết tranh luận.

“Được, xin Dịch tiểu thư đưa ra dẫn chứng để nói rõ hơn, có người đàn ông nào từng làm cho người cảm thấy không tệ, là người thích mẫu người nào? Để sau này có người vào phòng thải khấu chúng ta ‘thăm thính’ người, chúng ta còn có thể phụ trách tuyển chọn cửa đầu tiên, giúp cả hai tiết kiệm không ít thời gian cùng phiền toái.”

Dịch Tiểu Liên yên lặng không đáp, nhưng trong đầu không tự chủ được mà hiện lên khuôn mặt Hạ tổng tài.

“Bịch.” Một tiếng, nàng không nhịn được lại gõ trán vào bàn, nghĩ rằng mình thật là sắp nổi điên lên thật rồi.

Tiểu Mỹ hỏi nàng mẫu người nàng cảm thấy không tệ, yêu thích, sao hắn lại hiện lên trong đầu nàng chứ? Không thể là do vô tình, nàng đối với hắn động lòng sao?

Không thể nào? Không thể a?

Biết rõ là không xứng lại còn nghĩ đến, có gì khác con thiêu thân kia biết sẽ chết nhưng lại cố lao đầu vào lửa?

Quan trọng là nàng còn có một người chuyên thêm dầu vào lửa chính là mẹ nàng.

Lửa lớn hừng hực, thiêu thân lao đầu vào lửa, và chỉ có duy nhất một kết cục có thể gặp, đó chính là còn chết nhanh hơn.

Mà nàng, còn chưa muốn chết nha.

Có vẻ như không còn cách nào, nàng chỉ có thể dụng lại chiêu cũ- mắt nhìn chân chạy, chạy đến một nơi thật xa là được rồi.

Ta van người lão Thiên cho ta có thể sống lâu trăm tuổi nha, a di đà phật. (tỷ tham dzậy còn a di đà phật ji’ nữa, có mà à đi đá phật thì có __ __!)

...

Trước kia vừa mới bắt đầu ra lệnh tuyển nhân viên khi thấy tên của nàng, Hạ Tử Giác chỉ cảm thấy may mắn khi nghĩ rằng khoảng cách giữa bọn họ đủ xa, bất kể là chức vụ, tầng lớp hoặc công việc đều là từ dưới nhìn lên tòa nhà cao, khoảng cách giữa hai người đều đủ xa, dường như khó có cơ hội gặp nhau.

Nhưng mà bây giờ chính điểm này cũng làm hắn bất lực, bởi vì mối liên hệ tầng lớp và tầng làm việc, hắn cùng nàng khó có cơ hội gặp nhau.

Dường như là hoàn toàn không gặp, thật sự là từ khi hắn “tổ tình” với nàng, trong tuần hai người họ đều có ba lần gặp nhau.

Một lần là giờ nghỉ khi định bước lên thang máy, nàng vừa nhìn thấy hấn trong thang máy, liền xoay người bỏ chạy như bay.

Một lần là tại phòng nghiệp vụ, nàng vừa nhìn thấy hấn xuất hiện, tựa như chuột thấy mèo vậy lập tức tiến vào bàn bên trong, nàng còn tưởng rằng hấn không phát hiện ra nữa.

Lần cuối cùng là do nàng đặc biệt sắp xếp, bởi vì nghe nói nàng đã biểu hiện rất tốt trong sự việc hỏa hoạn của La Bảo, hấn đặc biệt mở một hội kiểm thảo* chỉ đích danh nàng tham gia, kết quả là nàng có tội, nhưng ngay cả liếc nhìn hấn một cái cũng không thêm, sau khi kết thúc bài báo cáo của bộ phận nàng, thừa dịp hấn không chú ý liền báo lên cấp trên một tiếng rồi lặng lẽ rời khỏi.

*Kiểm thảo: kiểm tra lại, xem xét đánh giá những việc đã làm.

Nàng đang tránh hấn, hấn khá chắc chắn. (chắc 100% ruy' ca uj)

Nhưng mà tại sao? Chẳng lẽ nàng thật sự chán ghét hấn như vậy sao?

Giám đốc phòng thải cầu vừa hay là bạn cùng lớp thời đại học của hấn, mà vị hôn thê của hấn ta trong công ty lại vừa hay là có giao tình với nàng thật không tệ, nghe nói còn là bạn tốt.

Cho nên hấn mới biết nàng không có bạn trai, hình như cũng không có đối tượng yêu thích, hơn nữa hấn lại là chàng rể tốt nhất đáng chờ mong do chính mẹ nàng lựa chọn, điều kiện cũng tốt không thể kén chọn hơn- đây không phải là hấn tự khen mình, mà là mọi người đều nghĩ như vậy. Cho nên hấn thật sự không hiểu, nàng đối với hấn có điểm nào không vừa ý?

Dĩ nhiên, tình yêu là thứ không thể ép buộc, nếu như nàng nói tự tận đáy lòng chán ghét hấn, hấn cũng không thể nói gì hơn. (tội ca T^T)

Vấn đề là, trước khi nàng biết thân phận thật của hấn, hoàn toàn không thể nhìn ra là nàng chán ghét hấn nha, hơn nữa quan trọng là, cho dù nàng thật sự chán ghét không muốn nhìn thấy hấn đi nữa, ít nhất cũng nên cho hấn một lời cự tuyệt thuyết phục chứ? Đó cũng là cách xử sự tốt mà? Như vậy làm hấn cứ như bị hóc xương cá, nghĩ nghĩ suy suy rồi cuối cùng cũng chẳng biết làm thế nào cả, tình cái gì đây?

Thành thật mà nói, hấn cũng không biết bản thân mình bị làm sao nữa.

Từ lần đầu tiên nghe thấy tên nàng thoát ra từ miệng lão Nhị, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng trong bức ảnh của hồ sơ nhân viên được trúng tuyển, đến lần đầu tiên gặp nàng trong thang máy, sau đó lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư...

Nàng giống như là nước thấm vào bọt biển, dễ dàng chiếm lĩnh hấn.

Mặc dù nói một cách nghiêm khắc hơn, hấn là bản thân hấn chính là miếng bọt biển muốn đi đến đụng chạm vào nước của nàng, sau đó cả người đều bị nước chiếm giữ, chỉ là tốc độ thật có chút nhanh một cách đáng ngạc nhiên.

Một khi xác định được mục tiêu sẽ không lãng phí thời gian mà dừng cảm tiến tới, luôn luôn là phương châm làm việc của hấn, đối với chuyện tình cảm cũng không ngoại lệ, nhưng mà làm thế nào có thể đụng tới con đà điểu như nàng? (tội tỷ chưa kìa pị ví vs đà điểu *hắc hắc*), tưởng rằng chỉ cần dúi đầu vào trong cát là không còn việc gì sao?

Cho đến bây giờ hấn vẫn là người công tư phân minh, tuyệt đối sẽ không để chuyện tư ảnh hưởng đến công việc, nhưng mà lúc này đây hấn thật sự là bị nàng bức đến nóng nảy, bản thân chưa rõ nên làm cái gì trước, đã nhấn nút thông thoại nội tuyến, kêu thư ký mời Dịch tiểu thư của phòng thải cầu đi lên đây một chuyến.

“Tút.” Một tiếng, nội tuyến vang lên.

“Tổng tài, Dịch tiểu thư của phòng thải cầu đã đến rồi.” Giọng nói của thư ký từ điện thoại truyền đến.

“Cho cô ấy vào.” Hít một hơi thật sâu, hấn tỉnh táo lại như thường nói.

7. Chương 07

Chương 7:

Edit+ Beta: Tử Sa

“Cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa vang lên, cánh cửa đang đóng chặt chậm rãi bị đẩy ra, gần đây nàng không ngừng dây dưa trốn mặt, giờ đây đã có thể xuất hiện trước mặt hắn.

Do dự bước vào, ánh mắt nghi ngờ trông chừng, còn có bộ dạng căng thẳng, nhưng ít nhất không có biểu tình chán ghét hay khinh thường.

“Bước vào, đóng cửa lại.” Hắn nhìn nàng ra lệnh, giọng nói hoàn toàn công sự hóa. (có nghĩa nói sao cho giống bthường về vấn đề công việc chẳng hạn...)

Sau khi nhận được lệnh gọi từ điện thoại của hắn, tim nàng loạn nhịp đập nhanh một cách điên cuồng cho đến khi Dịch Tiểu Liên có thể từ từ bình tĩnh lại.

Mặc dù nàng vẫn chưa hiểu rõ hắn là người thế nào, nhưng chớp mắt nàng đã vào Liên Chuẩn được nửa năm, cũng nghe không ít về tác phong của hắn, biết được hắn là người công tư phân minh.

Cho nên đột nhiên hắn gọi nàng lên đây tuyệt đối là vì công việc, không phải là về chuyện trong thang máy hôm trước, đúng không?

Trên đường lên đây, mặc dù nàng vẫn tự nhủ với chính mình như vậy, nhưng vẫn còn cảm thấy bất an, cho tới hiện tại chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt lạnh khốc nghiêm trọng của hắn khi làm việc, nghe thấy giọng nói công sự hóa của hắn, nàng bấy giờ mới cảm thấy yên tâm.

“Vâng.” Đáp lại bằng một giọng cung kính, đóng cửa lại, nàng như một tiểu viên chức đối với đại tổng tài có chút cúi đầu bước tới trước bàn làm việc của hắn.

Chờ đại tổng tài phân phó, ra lệnh.

Trong phòng tổng tài yên lặng như tờ.

Dịch Tiểu Liên đợi và đợi, thủy chung không thể đợi tới lúc hắn mở miệng, rốt cuộc nhịn không được mà lên lút ngẩng đầu lên nhìn lên hắn, không ngờ lại vừa vặn cùng hắn bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt hắn thâm thúy nóng bỏng, ánh mắt không hề lạnh khốc nghiêm trọng, mà là mang theo một cái nhìn suy tư, nàng không thể diễn tả được cái ánh mắt nóng bỏng dữ dội đang nhìn nàng, nhìn thật chăm chú làm cho nàng cả người cứng đờ ra, cảm thấy một nhiệt lượng lớn làm cả người nóng lên. (chỗ này hơi chém chút, thông cảm><)

Hai chữ không ổn mới từ trong đầu nàng hiện lên, nàng liền thấy hắn chậm rãi mở miệng nói chuyện.

“Câu trả lời của ngươi là gì?” Hắn nhìn chằm chằm vào nàng, đi thẳng vào vấn đề, gọn gàng dứt khoát hỏi nàng, “Có muốn làm bạn gái của ta hay không?”

Nàng nhất thời toàn thân đờ ra, hóa đá tại chỗ.

Đây là phúc hay họa, là họa thì tránh không khỏi, tại sao Dịch Tiểu Liên cũng không nghĩ tới công tư phân minh, Hạ tổng tài đại nhân đại công vô tư có thể lợi dụng thời gian làm việc, dùng danh nghĩa BOSS mà kêu nàng đến phòng tổng tài, chỉ vì muốn nghe câu trả lời của nàng.

Hơn nữa điều nàng không nghĩ tới chính là hắn làm nàng không nói nên lời, khi chậm chạp không quyết định, hắn lại có thể mở miệng nói như là tự bán chính mình cho nàng... (@__@ ca ấy iu wa' hết cứu dc rui')

“Ta biết ngươi không có bạn trai, cho nên ngươi có thể nói cho ta biết rốt cuộc vì cái gì mà ngươi lại do dự?” Hắn nói.

Nàng do dự nhiều hơn, cảm thấy thân phận hai người bọn họ không thích hợp; cảm thấy điều kiện của hắn tốt như vậy như thế nào lại coi trọng nàng; cảm thấy nếu mẹ nàng mà biết được con cả nhà họ Hạ theo đuổi nàng nhất định sẽ phát điên- nàng vì sức khỏe của mẹ mà suy nghĩ. (ta nghi ngờ câu này của tỷ wa' U_U!)

Nói ngắn gọn, nàng có rất nhiều lý do để do dự.

“Trước mắt ta còn độc thân, chưa lập gia đình, trong quá khứ cũng chưa từng có hôn sự gì, thân thể khỏe mạnh, điều này đầu năm công ty đã kiểm tra có thể làm chứng cho ta (uj chaj' uj __!!).” Thấy nàng trầm mặc không nói gì, hắn tiếp tục nói.

“Ta không có sở thích xấu, sẽ không hút thuốc, không nhai trầu cũng sẽ không đánh bạc, thỉnh thoảng có thể vì công việc mà uống chút rượu, nhưng tuyệt đối sẽ không uống quá say, ngày thường rảnh rỗi thích nói chuyện cùng mọi người, thích phim ảnh cùng hội họa, bức họa thích nhất là ‘Khóa Trường Đào Canh Tác’ cùng với ‘Hải Tặc Vương’” (ca ấy đang quảng cáo mặt hàng... mời quý vị tiếp tục lắng nghe a)

“Công việc của ta chắc là không cần giới thiệu nhỉ? Về cơ bản đều là tại Đài Loan, nhưng mỗi năm ra nước ngoài kinh doanh hai ba lần, sớm thì một tuần, trễ thì mười ngày nửa tháng đều có thể.”

“Tiền lương mỗi năm chưa gồm tiền thưởng công ty, lợi nhuận cổ phiếu, cổ tức ước chừng khoảng một ngàn hai trăm vạn (12 triệu) (ca pỏ tỷ ấy theo muội nek' T^T), đi làm tại công ty bằng chiếc Mercedes-Bens, tạm thời sống trong một căn hộ không gian lớn nhỏ khoảng bốn mươi bình. Thế, người còn muốn biết cái gì nữa không? Người cứ việc hỏi, ta đều sẽ thành thật trả lời.” Hắn nhìn nàng không dời mắt, ánh mắt chăm chú dị thường, ánh mắt- đó là đôi mắt mà nếu không đạt được mục đích thì không bỏ qua, một ánh mắt kiên định.

Dịch Tiểu Liên “ hữu thần”* nhìn hắn, đầu óc rối loạn, hoàn toàn không biết phải nên hỏi những gì.

* hữu thần: đứng hình, kêu gào thảm thiết, bó chiếu...(cái này là ta xách dép đi hỏi đó nha >"<)

“Không có chuyện gì khác muốn hỏi sao? Vậy...”

“Khoan, chờ một chút.” Sợ rằng hắn có thể nghĩ cái im lặng của nàng là cam chịu, nàng vội vàng mở miệng.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt nóng rực như muốn thiêu đốt người khác.

“Ta, ta muốn hỏi tại sao?” Nàng mở miệng hỏi hắn.

“Cái gì tại sao?” Hắn nhìn nàng không chuyển mắt.

“Tại sao lại là ta?” Nàng nhẹ nhàng nhăn mày, liếc hỏi hắn, “Tổng tài điều kiện rất tốt, hắn là sẽ có rất nhiều lựa chọn tốt hơn mà phải không? Tại sao lại là ta?”

“Người nghĩ tại sao?” Hắn không đáp hỏi lại.

“Ta chính là nghĩ không ra mới muốn hỏi người”, đôi lông mày của nàng lại nhíu thêm một chút.

“Người cảm thấy bản thân có điểm gì không xứng với ta sao?” Hắn đảo ngược câu chuyện hỏi lại nàng.

Dịch Tiểu Liên mím chặt môi, im lặng không nói nhìn hắn. Nghĩ rằng, đáp án này không phải là quá rõ ràng rồi sao? Hắn cần gì phải để chính miệng nàng thừa nhận chứ? Muốn bôi nhọ người khác cũng cần gì phải dùng cách này?

“Trong từ điển về tình yêu của ta không có hai từ không xứng, chỉ có chuyện, muốn hay không muốn, yêu hay không yêu, mà thôi.” Nhìn nàng im lặng không nói gì, hắn bỗng nhiên mở miệng.

Nàng chớp chớp mắt, không chắc chắn về ý tứ trong lời nói này của hắn.

“Từ sau chuyện trong thang máy, người đã vô tình tiến vào tâm tư ta, làm cho ta không thể tự chủ được mà cứ nghĩ đến người.” Hắn nhìn nàng nói.

“Mới đầu ta cũng không hiểu ý nghĩa của việc đó, cho đến khi lần thứ hai gặp người, dĩ nhiên là về mặt người trông cứ như gặp quỷ vậy, vừa nhìn thấy ta liền xoay người bỏ chạy, lúc này mới làm cho ta hiểu rõ cái mình muốn là gì.” Bỗng chốc, đôi mắt sâu lắng của hắn nhìn nàng chăm chú nói: “Ta muốn người.” (uj, sao ca hok nói là iu, chả lãng mạn tí nào huk' __!!)

Ngôn từ cùng ánh mắt của hắn đã bộc lộ ra tất cả làm cho Dịch Tiểu Liên một chốc bị ngạt thở, không kịp được đồ mặt, nhưng không có mất đi năng lực tự hồi cùng lý trí.

“Người là bởi vì thấy ta tránh xa người như rắn rết bò cạp, lòng tự trọng bị tổn thương nên mới có thể nghĩ muốn dựa vào việc chinh phục ta để bù đắp mà thôi, cũng không phải là thật sự như lời người nói, người... ách, muốn ta.” Nàng hít một hơi thật sâu, phân tích lý do với hắn, nói đến chỗ rõ ràng vẫn không nhìn được mà nói lấp một chút.

Hạ Tử Giác nhìn nàng im lặng hồi lâu, lúc này mới chậm rãi lên tiếng hỏi nàng, “Trong mắt người, ta thoát nhìn là một con người nhảm chán như vậy sao?”

Lúc này nàng trở nên trầm mặc nhìn hắn.

“Thành thật mà nói, ta thật sự không biết.” Một lúc sau, nàng thành thật thừa nhận.

“Nếu thật không biết, sao không để cho bản thân ta và người một cơ hội, để cho ta một cơ hội có thể chứng minh ta cũng không phải là một kẻ nhảm chán như vậy, chứng minh ta đối với người là thật lòng?” Ánh mắt hắn rực cháy, tựa như có thể thiêu đốt người khác.

Dịch Tiểu Liên do dự không quyết bất an nhìn hắn, nghĩ tới nghĩ lui vẫn còn cảm thấy không biết hắn rốt cuộc có phải là thật lòng hay không.

“Ta vẫn còn không hiểu tại sao lại là ta?” Nàng lắc đầu nói. (mặt tỷ wa’ a’, ca ấy nói rất lưỡi, quảng cáo, chào hàng hết lời ...cuối cùng cũng không hiểu là sao = =!!)

“Động lòng là lý do duy nhất.”

“A?” Câu trả lời quá mức lảng mạn làm cho nàng nhất thời không thể phản ứng.

“Ta bị người làm động lòng.” Ánh mắt hắn sáng lên, chậm rãi nói với nàng.”Đây là lý do tại sao lại là người, bởi vì ta bị người làm động lòng.” (10 điểm dành cho ca, good good!! >_O)

“Ta cần suy nghĩ một chút.”

Đó chính là câu trả lời ngày đó Dịch Tiểu Liên ban cho Hạ đại tổng tài, sau đó dường như liền chạy trốn chết rời khỏi phòng tổng tài.

Thật đúng là chạy trốn chết, bởi vì nàng cảm thấy nếu bản thân mình cứ tiếp tục đợi được đi xuống rất có thể sẽ gây hại đến thể xác và tinh thần đang khỏe mạnh.

Nàng thề, nếu ở đó mà huyết áp có thể đo được bằng lời, tim của nàng đập một trăm lần trên một phút, huyết áp lại còn tăng lên 200, thật sự là quá nguy hiểm.

Đúng là đáng sợ, nàng vào công ty thẩm thoát đã hơn nửa năm, bởi vì mặc dù quan hệ cá nhân, nàng cố gắng hết sức không đi hỏi thăm chuyện những chuyện có liên quan đến hắn, nhưng miệng người khác cũng không phải không thể do đó cái gì cũng nói, cho nên nàng bị buộc nghe không ít chuyện của hắn, nhưng tại sao cho tới bây giờ chưa từng nghe người ta nói tổng tài đại nhân là một người đàn ông tỏa ra ma lực quyến rũ nhỉ? Thật sự là quá cố tình gây ảnh hưởng về thể xác và tinh thần mà. (cho đáng a)

Bất quá trở lại chuyện chính, rốt cuộc theo lời hắn nói có bao nhiêu phần thành thật, bao nhiêu phần là giả dối vậy?

Hắn nói với nàng là chính nàng làm hắn động lòng, còn nói thỉnh thoảng nhớ đến nàng, nói hắn là thật lòng, nhưng nàng vẫn là làm bản thân không hiểu rằng nàng có điểm nào nổi bật hơn người chứ, điểm nào đáng để hắn vì nàng mà động lòng? (chắc là ngốc hơn người đó tỷ *hắc hắc*)

Quan trọng là, cho dù theo lời hắn nói là động lòng một cách chân thật, thì nó có thể kéo dài được bao lâu?

Đáng ghét, trước kia cuộc sống của nàng rất chi là vui vẻ thoải mái, cười cười nói nói, vô ưu vô tư, nhưng là từ sau khi tên hắn xuất hiện quanh nàng, hết thảy mọi thứ đều thay đổi.

Thật rất phiền, chẳng lẽ kiếp trước hắn và nàng có thù oán sao? Cho nên kiếp này mới có thể phá hỏng cuộc sống vui vẻ, vô ưu vô tư của nàng?

“Bịch.” Một âm thanh vang lên, Dịch Tiểu Liên lại dùng trán mà gõ xuống mặt bàn.

“Dịch Tiểu Liên, ngươi không khỏe sao?”

Giọng nói của giám đốc bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh chỗ ngồi nàng, nàng sợ đến nỗi lập tức ngẩng đầu lên, ngồi thẳng người.

“Không có.” Nàng nhanh chóng đáp. “Xin hỏi giám đốc có chuyện gì sao?” Không có việc gì hẳn là sẽ không đặc biệt đến bên cạnh chỗ nàng ngồi.

“Hôm nay lệnh nhân sự hẳn là sẽ ban xuống, ta đến trước nói cho ngươi một tiếng.” Giám đốc nói với nàng không rõ đầu đuôi, hại nàng có nghe như không chả hiểu gì cả.

“Nói cái gì?” Nàng nhin không được hỏi.

“Tạm thời ngươi có thể được điều đến phòng tổng tài.”

“Cái gì?” Nàng kìm chế không được lên tiếng kêu to, sắc mặt đại biến hỏi: “Tại sao?”

“Ngươi rất hưng phấn?”

Hưng phấn được chết liền! (cái này ta thêm chút mắm chút muối thực chất là chết người thì đúng hơn) Đồ ngốc cũng biết rằng tự nhiên nói bị điều đi là vì cái gì!

Rốt cuộc là ai nói tổng tài bọn họ công tư phân minh, còn không bao giờ có thể để việc tư ảnh hưởng đến việc công nữa nha? Đại lừa gạt.

“Tại sao muốn điều ta đến phòng tổng tài? Giám đốc, ta chỉ là một tiểu nhân viên của phòng thái cầu, hơn nửa mới vào công ty có hơn nửa năm mà thôi không phải sao? Tại sao lại là ta?” Nàng cố gắng phát ra tín hiệu cầu cứu, hy vọng giám đốc đại nhân có thể phát hiện ra chỗ không tốt của việc này.

“Bởi vì, tại sự kiện La Bảo lần trước ngươi đã biểu hiện rất tốt, trước mắt muốn mượn ngươi lâu dài phải trải qua một cuộc kiểm tra sức khỏe.” Giám đốc cứ như thế mà nói.

A a a, lấy một cái cơ danh chính ngôn luận tốt thật tốt a.

“Ta thật sự không có sở trường và chuyên môn gì, hơn nữa chuyện này hẳn là phải để giám đốc, phó lý (phó giám đốc- ta để zậy choa ngắn nhá) hay trưởng phòng phụ trách...” Nàng nhanh chóng nói, lời còn chưa dứt đã bị chặn lại.

“Ngươi không cần khiêm nhường, chúng ta đều có mắt, thấy vậy rất rõ ràng.” Giám đốc cười nói.

“Hơn nữa, ta không phải vừa mới nói sao? Bởi vì ngươi biểu hiện rất xuất sắc nên mới có thể tìm ngươi nha.”

Dịch Tiểu Liên bỗng có cảm giác như khóc không ra nước mắt, thật sự là hối hận không kịp.

“Giám đốc, ta không thể uyển cự (từ chối một cách tốt đẹp), tiếp tục ở lại đây sao?” Nàng nói như cố giấy dựa, nhịu mày, vẻ mặt không cam lòng.

“Chỉ điều đi một tháng thôi, sau đó ngươi lại trở về đây, đến lúc đó ngươi cũng đừng không muốn về là tốt rồi.” Giám đốc cười trêu chọc nàng.

Dịch Tiểu Liên thật sự là đau khổ, không thể nói tất cả cho giám đốc, nói là tổng tài đại nhân chí công vô tư của bọn họ căn bản là tùy ông chi ý bất tại tửu (người có động cơ thâm kín), giả công tác chi danh (lợi dụng tên tuổi để làm việc), tất cả chỉ là đuổi theo nàng được?

Hướng hồ tất cả mọi thứ chỉ là suy đoán của nàng, còn không có một bằng chứng có thể chứng minh, nếu nàng đem những lời này nói ra, khẳng định sẽ làm cho người người cười lớn nha, còn không sẽ bị mọi người dùng gậy đánh chết, dám nói xấu idol thiên thần của mọi người à.

Thật rất phiền nha, nhưng không đồng ý cũng chẳng được, bởi vì người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Lệnh nhân sự quả nhiên đã được đưa đến trước khi nàng tan ca.

Buổi sáng ngày tiếp theo, sau khi nàng chuyển giao xong công việc cho người khác, lại bị mọi người vừa hâm mộ vừa ghen ghét đưa mắt nhìn theo, tùy mệnh đi vào thang máy, hướng về tầng tổng tài mà báo.

Lần thứ hai vào thang máy này đi lên tầng trên cao kia, nàng hướng về thư ký báo danh, tiếp theo được dẫn đến chỗ làm việc một tháng tương lai, sau đó lại kinh ngạc phát hiện ngoại trừ nàng ra, còn có những nhân viên khác cùng ngành khác đến báo danh, nhưng lại lần lượt xuất hiện.

Tạm thời tạo thành một đội tám người, nàng chỉ là một trong số đó.

Làm nàng hiểu rõ chuyện này không phải là do tổng tài đại nhân, hẳn không phải là người lấy việc tư xen lẫn việc công, nàng quả thật xấu hổ muốn chết.

Nguyên lai người túy ông chi ý bất tại tử căn bản không phải là hắn, mà là chính nàng! Có trời mới biết bởi vì tối qua đầu óc nàng làm sao toàn nghĩ đến chuyện nếu cùng hắn một mình ở chung thì phải làm gì đây; lỡ như nếu hắn mượn cơ hội để tới gần nàng, nếu hắn cầm lấy tay nàng; nếu hắn ôm nàng; nếu hắn hôn nàng... chờ một chút, nàng nên làm cái gì bây giờ? (ax >"< tỷ tự sướng hết biết, đầu óc tỷ ko tầm thường a...)

A a a, nàng thật sự là một kẻ đại ngu dân!

Công ty lớn và công ty nhỏ quả nhiên có rất nhiều điểm bất đồng, nếu công ty nhỏ gặp phải tình huống bất ngờ, chỉ cần bình an qua khỏi, bị BOSS mắng cho mấy câu là đủ, căn bản là không có cái gì gọi là kiểm điểm cùng cải tiến.

Nhưng công ty lớn lại không như vậy, thậm chí còn thành lập một nhóm dự án để xem xét kiểm tra tổng thể, ngăn chặn sự cố tương tự tái phát.

Dịch Tiểu Liên chính là bị điều đến làm việc cho tổ công tác đó.

Bởi vì nàng là nhân viên trẻ tuổi nhất cũng là ít kinh nghiệm nhất trong tổ, cho nên trừ việc phụ trách kiểm tra những thiếu sót về phương diện thái độ, công việc tổng hợp, sửa sang lại văn kiện cũng thuộc về phạm vi công tác của nàng, bởi vậy, sau khi được điều đến tổ hạng mục, nàng quả thực bận rộn hết sức, căn bản là không có dư thừa tâm tư để phiền não này phiền não kia.

"Tiểu Liên, Email ta đã gửi cho người, người kiểm tra một chút đi, xem có nhận được hay không?"

"Được, Lý tỷ chờ ta một chút, ta xem xem."

Dịch Tiểu Liên nhanh chóng mở mailbox kiểm tra mail.

"Có, ta nhận được rồi, Lý tỷ."

"Là loạn mã* sao?"

*Loạn mã: bị mã hóa thành những ký tự vô nghĩa

Nàng vừa mới mở tập tin, nhanh chóng xem qua một lát, đáp: "Không phải."

"Cuối cùng cũng giải quyết xong đã có thể về nhà rồi." Lý tỷ bỗng nhiên đứng dậy, kiên quyết đuổi thẳng lưng lười biếng nói.

Dịch Tiểu Liên có chút hâm mộ, bởi nàng còn có một đồng công việc cần làm, mặc dù công việc trên tay nàng cũng không cần phải gấp rút hoàn thành, nhưng là nếu mỗi ngày không cố gắng tích lũy một ít, nàng khẳng định sau này hẳn là sẽ rất bận rộn ngay cả thở dốc hay hét to cứu mạng thì thời gian cũng không có, nàng cũng không muốn rơi vào trường hợp bị thảm như vậy.

"Tiểu Liên, ta đi trước nha?" Lý tỷ thu dọn xong đồ đạc, cầm túi xách lên nói với nàng.

"Được, Lý tỷ tạm biệt." Nàng vẫy vẫy tay với cô.

"Tạm biệt. Người cũng đừng nên tan ca quá muộn, về nhà sớm một chút."

"Được." Nàng gật đầu đáp lại, sau đó nhìn cô mở cửa rời đi, trong văn phòng rộng lớn, nhất thời cũng chỉ còn lại một mình nàng.

Thật im ắng.

Nhưng cũng mới chỉ hơn bảy giờ mà thôi, nàng một chút cũng không sợ hãi.

Quan trọng là, lúc hơn năm giờ thuận lúc thư ký Lý đến thống kê giờ tăng ca, lơ đãng có nhắc tới đêm nay có rất nhiều người đề cập đến việc làm thêm giờ, khiến nàng biết hiện tại người tăng ca trong công ty không chỉ có mình nàng mà thôi, điều đó làm cho nàng phần nào cảm thấy yên tâm.

Công việc công việc công việc, xem thử trước khi tan ca lúc tám giờ có thể làm được bao nhiêu?

Nàng nhìn xuống đồng hồ đeo tay, chỉ còn có bốn mươi lăm phút nữa.

Mang theo lời hứa với bản thân, nàng bắt đầu chuyên tâm làm việc, mang bàn phím trên bàn đánh cho rung động cả lên, nhìn chăm chú vào hình ảnh trên màn hình đến không nháy mắt, toàn tâm tập trung vào đó.

Hạ Tử Giác đẩy cửa phòng hạng mục ra, nhìn thấy nàng đang chuyên tâm công tác, dáng vẻ rất tập trung.

Nàng tập trung đến nỗi ngay cả cửa văn phòng bị hất đẩy ra cũng không hề biết.

“Cốc cốc.” Hắn gõ vào cửa hai cái, thu hút sự chú ý của nàng.

Âm thanh vang lên đột ngột làm cho Dịch Tiểu Liên ngẩng đầu lên, sau đó trong nháy mắt đã nhìn thấy người, nhất thời gương đôi mắt mở to nhìn một cách đầy kinh ngạc.

Tổng, tổng tài đại nhân...

Kể từ khi nàng bị điều công tác đến giờ, nghĩ là khoảng cách giữa họ sẽ gần hơn, nhưng thật ra lại ngược lại khoảng cách giữa họ dường như trở nên xa hơn. Bởi vì mỗi lần hắn xuất hiện, luôn luôn đứng trên bệ đài cách chỗ nàng xa nhất, không thì cũng bị một đám người đi theo vây quanh, làm nàng ý thức được khoảng cách giữa bọn họ thật sự rất xa, rất xa, tựa như ở hai thế giới vậy.

Hắn chậm rãi tiến về phía nàng, đứng ở bên cạnh bàn làm việc nàng, cúi đầu nhìn xuống nguyên nhân làm nàng lưu lại tăng ca.

“Còn không chuẩn bị tan ca sao?” Hắn hỏi nàng.

Tim nàng bắt đầu đập nhanh, cảm thấy dường như không còn giống mỗi lần cùng hắn ở một chỗ như trước đây nữa.

Tại sao? Bởi vì cuối cùng cũng ý thức được hắn là tổng tài chăng? Nhưng từ trước đến nay hắn vẫn là tổng tài nha.

“Nhìn lại đi.” Chớp chớp mắt, nàng nhanh chóng hoàn hồn nói. “Ta muốn tan ca sau khi hoàn thành công việc.” Một lát sau, nàng bổ sung thêm một câu xưng hô đã quên, “Tổng tài.”

“Được, ta đợi em.” Hắn gật đầu.

“A?!” Nàng cứng lưỡi, gương đôi mắt kinh ngạc nhìn hắn. Chờ nàng là có ý gì? “Tại, tại sao?” Nàng hơi đại ra, lắp bắp hỏi.

“Ta thuận đường đưa em về nhà.”

Thuận đường?

Theo nàng biết, hắn không phải là mỗi ngày đều về ở nhà cha mẹ tại núi Dương Minh, không phải sao?

“Không cần.” Nàng nhanh chóng lắc đầu, lại cảm thấy sợ bản thân mình hình như cự tuyệt quá nhanh, thế là vội vàng giải thích thêm, “Ta đi làm bằng xe (ở đây có thể là xe đạp hoặc xe máy nhưng ta nghĩ là xe máy), đợi chút nữa cũng có thể đi xe về nhà, cho nên không cần phiền tổng tài đưa ta về nhà đâu, cảm ơn.”

“Bên ngoài trời đang mưa.”

“Ta có áo mưa.”

“Mưa rất lớn.”

“Ta có thể chờ mưa nhỏ rồi về.”

“Nếu mưa vẫn không nhỏ đi thì sao? Em sẽ ở lại trong công ty luôn sao?” Trong giọng nói của hắn bỗng nhiên được tiêm vào một chút tức giận, làm cho nàng nhin không được “A” một tiếng, ngơ ngác nhìn hắn. Hạ Tử Giác bỗng hít một hơi thật sâu, một lần nữa khống chế được cảm xúc của chính mình.

“Sao em không muốn để ta đưa về nhà?” Hắn nhìn nàng chăm chú hỏi.

Dịch Tiểu Liên nghiêm túc nghĩ về vấn đề này của hắn.

Sao lại không muốn?

Không, tại sao nàng lại không muốn chứ? Ngồi xe ô-tô dưới trời mưa, có người đưa đi, không phải chỉ có kẻ ngốc mới có thể chọn cách vượt mưa lớn cưỡi xe về nhà sao?

Chỉ là, nàng làm sao có thể để hắn đưa về? Thuận hay không thuận đường là chuyện để sau, hắn là tổng tài vĩ đại của công ty cũng không thêm nghĩ nữa, vấn đề là nếu không may mẹ nàng hay hàng xóm bắt gặp, lại nhận ra người đưa nàng về nhà bằng xe ô-tô chính là con cả nhà họ Hạ là tổng tài đại nhân, nàng sau này còn có thể có cuộc sống an bình nữa hay không? Nghĩ thế nào cũng cảm thấy hậu họa vô cùng.

“Ta phải đi xe về nhà, bằng không ngày mai không biết đi làm thế nào.” Nàng tìm một lý do hợp tình hợp lý nói với hắn.

“Nếu là em lo lắng về chuyện này, không cần bận tâm, ngày mai ta sẽ đến đón em.”

Đón nàng?

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả, hiện tại toàn thế giới đang vận động mọi người tiết kiệm năng lượng mà người không biết sao? Ta thuận đường chở em, tiết kiệm năng lượng cho Trái Đất.” Hắn cắt lời nàng. (sợ ca luôn —!!)

“Không bằng ta đi phương tiện giao thông công cộng.” Nàng lẩm bẩm.

“Cái gì?” Hai mắt hắn nheo lại một chút.

“Không có gì, ta là đang nói cảm ơn tổng tài.” Nàng mỉm cười gượng gạo.

Trải qua vài lần tiếp xúc, nàng ước chừng đã cảm nhận được quyết tâm mạnh mẽ của hắn, nói cách khác, thay vì lãng phí thời gian dây dưa với hắn mà không thể thay đổi được việc gì, chi bằng chấp nhận số phận sớm một chút để dành thời gian cho công việc.

Quả nhiên, khi nàng tiếp nhận hảo ý của hắn, hắn liền vừa lòng lưu lại một câu bàn giao “Khi nào xong hãy gọi ta”, xoay người ra khỏi cửa văn phòng, không muốn quấy rầy nàng làm việc.

Tập trung làm việc cho đến tám giờ, Dịch Tiểu Liên đứng dậy đuổi thẳng người, tắt màn hình, sau đó tắt đèn văn phòng, lúc này mới thở dài một tiếng, đành bước đến gõ cửa phòng tổng tài.

Nói thật, nàng rất muốn lén lút bỏ về, nhưng không có gan kia, quan trọng là “một đi không trở lại” (cái này ta chém chứ thật ra câu nguyên bản ta ko hiểu lắm- seach wai’ cũng ko thấy a), nàng không thể nghĩ đến cuộc sống tương lai sẽ như thế nào, mỗi ngày đều phải chờ đợi lo lắng.

Cùng tổng tài đại nhân từ thang máy xuống dưới bãi đỗ xe lấy xe, dọc đường đi nàng không ngừng cầu nguyện đừng chạm mặt bất cứ ai, bất kỳ người nào.

Quả thật lời cầu nguyện của nàng đã được chấp thuận, dọc đường đi bọn họ chưa từng gặp bất kỳ ai, làm lòng nàng không nhin được hoan hô Lucky!

Ngoài trời mưa thật sự rất lớn, cảm giác tựa như đang đem một thau nước đổ úp xuống vậy, một vài chỗ tụ lại thành những vũng nước to, làm nàng không thể không lần nữa nghĩ rằng bản thân mình thật may mắn, may là đã đồng ý để hắn lái xe đưa nàng về nhà, nếu không mưa lớn như vậy, cho dù mặc áo mưa, gần như cũng sẽ biến thành gà nhúng nước a.

Mưa ngoài xe ào ào rơi xuống, hắn là sẽ cảm thấy rất ồn ào, nhưng trong xe không biết vì sao lại có loại cảm giác an tĩnh dị thường, hơn nữa lại rất tự nhiên không có chút điểm xấu hổ, hảo quái*.

*Hảo quái: kỳ lạ nhưng theo chiều hướng tốt.

“Nghe nói em cùng Tử Được là bạn cùng lớp thời tiểu học?” Hấn bỗng nhiên mở miệng cùng nàng buồn chuyện nhà.

Nàng hơi sững sốt một chút, kinh ngạc quay đầu hỏi: “Tại sao người lại biết?”

“Nghe nói.”

“Ác.” Có thể là nghe Hạ Tử Được nói chăng? Bất quá cũng thật kỳ diệu là tên kia vẫn còn nhớ bọn họ từng là bạn cùng lớp là được. Nàng trong lòng tự hỏi.

“Em trai kia của ta lớn lên rất tuấn tú, từ nhỏ đã đa tài đa nghệ, bất kể ở đâu đều là nhân vật trung tâm, em cũng đã từng thích qua nó chứ?” Hấn lại hỏi cô.

“Lúc đó ta vẫn là một học sinh tiểu học rất khỏe mạnh!” Nàng nhin không được trừng mắt về phía hấn. (chắc tỷ ấy nói là lúc đó tỷ không có điên *hắc hắc*)

“Học sinh tiểu học cũng sẽ có đối tượng yêu thích và sùng bái, nếu không lúc ấy trong trường học Tử Được như thế nào lại trở thành nhân vật trung tâm?” Một lúc sau, hấn lại lần nữa hỏi nàng, “Em cũng sùng bái qua nó, yêu thích qua nó phải không?”

“Không có.” Nàng trả lời.

“Tại sao?”

“Hấn đã có đủ người yêu thích rồi, hấn là thiếu đi một người như ta cũng chẳng sao.” Nàng nói.

Câu trả lời này của nàng rất tùy ý, cảm giác như cũng không chú tâm lắm vào giải đáp vấn đề của hấn, nhưng là không biết vì sao, Hạ Tử Giác lại cảm thấy tâm tình mình trở nên vui vẻ, khóe miệng có chút cong lên.

“Đợi lát nữa, tại đầu đường 7-11 người để ta xuống là được.” Nàng nói với hấn.

“Mưa lớn như vậy, ta đưa em về đến tận cửa nhà.”

“Hẻm vào nhà ta rất nhỏ, lại là ngõ cụt, thật là rất rắc rối.” Nàng lắc đầu. “Vừa lúc ta muốn vào 7-11 lấy đồ, cho nên người chỉ cần để ta xuống ven đường là được.”

“Em có mang dù không?”

“7-11 có bán, còn có cả áo mưa, chỉ có 20 tệ rất rẻ a.”

“Lần sau ta sẽ mang theo dù trên xe.” Hấn nói.

Nàng hơi giật mình, nhất thời không có cách nào xác định được cảm tưởng, là nên cảm ơn về sự quan tâm của hấn sao? Hay là nên bảo mẹ nàng, nàng tuyệt không nghĩ có lần sau được không?

Mưa lớn vẫn tiếp tục rơi xuống, rất ít người đi trên đường.

Nàng hy vọng đợi đến 7-11 khi nàng xuống xe, cũng có thể như vậy, người đi đường cũng ít thế này, tốt nhất là một người cũng không nên có, xin lão Thiên phù hộ.

“Bình thường mấy giờ em rời nhà đi làm?”

“Khoảng bảy rưỡi.” Nàng theo phản xạ trả lời, sau khi nói xong mới phát hiện ra hậu quả trong lòng thầm kêu lên một tiếng: Thảm rồi! Nàng vốn còn dự định sáng sớm mai sẽ rời nhà sớm một chút đi làm bằng xe bus, sau đó mới gửi tin nhắn nói cho hấn, tiên trăm hậu tấu*. (*cười lớn* giấu đầu lòi đuôi tỷ ơi)

*Tiên trăm hậu tấu: chỉ việc làm trước rồi báo cáo sau, một sự việc đã rồi không thể cứu vãn.

“Vậy bảy rưỡi ngày mai ta đến đón em.”

Nhìn nhìn nhìn, nàng chỉ có thể làm như vậy!

“Không cần đâu, ta tự đi xe bus là được.” Nàng nhanh chóng lắc đầu nói.

“Đều là cùng đến công ty làm việc, cần gì phải rắc rối thế?”

Cái gì mà rắc rối? Cái này phải gọi là giữ gìn khoảng cách, dùng kế sách an toàn có được không? Nàng chính là bị đe dọa tính mạng khi ngồi trên xe tổng tài đại nhân, hấn rút cuộc có biết hay không a? (chắc là tỷ ấy sợ bị đánh ghen, tạt a-xít... ta còn thấy sợ huống chi là... >”<)

“Nhưng là người không cần phải đến sớm như vậy...” Nàng nghĩ đến một cái lý do thật chính đáng có thể từ chối ý tốt của hấn, nhưng là nói còn chưa dứt đã bị hấn nhìn thấu nàng đang cố kiếm cớ, bị hấn cắt đứt.

“Ta còn có một đồng công văn chưa duyệt, nghỉ ngày mai đến công ty sớm một chút để duyệt công văn.”

Dịch Tiểu Liên quả thực vô ngôn dĩ đối*.

*Vô ngôn dĩ đối: không còn lời gì để đáp lại

“Bảy rưỡi, ta đợi em tại 7-11.” Hấn nói với nàng.

Trong lòng nàng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đành phó mặc cho số phận.

“Lái xe, bảy rưỡi rời nhà có thể bị kẹt xe a.” Nàng lịch sự nói với hấn. “Có thể là bảy giờ hai mươi không?” Nàng hỏi hấn.

“Được.” Hấn gật đầu không chút do dự. “Đúng bảy giờ hai mươi sáng mai ta đợi em tại 7-11”

“Vây phiền người rồi.” Nhưng thật ra nàng một chút muốn phiền hấn cũng không có nha.

Kết thúc đoạn đối thoại, trong xe lại rơi vào một mảnh yên lặng ngẩn ngui, Dịch Tiểu Liên cảm thấy rất lạ vì phát hiện bản thân đối với loại cảm giác này còn rất vui mừng.

Thật kỳ lạ nha, với hấn, nàng không phải vẫn đều có một loại cảm giác e sợ xa lánh sao? Cảm giác đó rốt cuộc là đã biến mất khi nào, thế nào lại biến mất? Thực kỳ.

“Em nghỉ xong chưa?” Trong chốc lát, hấn đột nhiên lại mở miệng.

“Nghĩ cái gì?” Được hỏi một câu hỏi khó hiểu như vậy, chớp chớp mắt, quay đầu nhìn hấn.

Hấn vừa mới hỏi nàng cái gì vậy?

“Chuyện làm bạn gái của ta.”

Khụ! Thiếu chút nữa Dịch Tiểu Liên bị dọa cho sặc khí.

“Còn chưa nghĩ!” Nàng lập tức trả lời, cảm giác e sợ xa lánh lại quay trở lại.

“Từ khi em nói muốn suy nghĩ đến nay đã hơn mười ngày.”

“Ta vừa bị điều công tác nên còn bận bịu nhiều việc, mỗi ngày đều suy nghĩ về chuyện công việc, chưa có nghĩ đến việc này, cho nên ta vẫn cần một khoảng thời gian nữa, người không nên hối ta.” Nàng nhanh chóng giải thích.

“Một khoảng thời gian của em là bao lâu? Một tuần, mười ngày hay nửa tháng?”

“Ít nhất là một tháng!”

“Quá lâu.” Hấn lắc đầu. “Kiên nhẫn của ta đã dùng xong lâu rồi.”

“Chuyện đó không liên quan tới ta nha.” Nàng nhin không được hạ giọng lắm bầm.

“Em là muốn ta bá vương ngạch thượng cung* sao?” Hấn liếc nhìn nàng, ném ra một câu kinh người.

*Bá vương ngạch thượng cung: ngang ngược cường bức người khác- cái này ở văn án ta có giải thích rồi

“Cái gì?!” Nàng tròn mắt nhìn hấn.

“Nếu em cứ không chịu cho ta một câu trả lời thuyết phục, ta sẽ công khai theo đuổi em, tốt nhất em nên chuẩn bị tâm lý đi.” Hấn hạ tối hậu thư cho nàng. (làm nhanh đi ca, mọi người ủng hộ 4 chỉ luôn này *giờ lên cười toe toét*)

Cái gì? Cái gì a cái gì... Hắn là đang uy hiếp sao? Như thế nào lại có người như vậy chứ?

Phạm quy a, quá đáng ghét mà!

8. Chương 08

Chương 9:

Edit+Beta: Tử Sa

Ta van người ngàn vạn lần, rốt cuộc Dịch Tiểu Liên đã ngăn cản ý nghĩ muốn hành động phạm quy của tổng tài đại nhân, làm cho hắn đồng ý đợi nàng thêm mười ngày nữa, cho đến cuối tháng này, đây là thời hạn cuối cùng.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, mới bình an vượt qua một ngày thôi, nàng đã trở lại bình thường vào sáng hôm sau tự mình lái xe(ở đây là xe máy, ở chương trước ta có sơ sót >"< mong các nàng thứ lỗi do nó ko nói rõ làm ta nhầm, chương trc' ta đã sửa lại rui' ^^!) đến công ty làm việc, bất ngờ lại xảy ra tai nạn.

Mặc dù bản thân nàng không có gì đáng ngại, da chỉ xay xát vài chỗ, trên người vài vết bầm tím lớn nhỏ, cùng với một cái chân đau hơi khập khiễng mà thôi, nhưng mà tình hình có thể thấy là nửa chiếc xe đã bị méo mó hư hỏng, hên là vết thương nàng mắc phải thật sự chỉ là thương tích nhỏ, đúng là trong cái rủi có cái may.

Thế nhưng tổng tài đại nhân lại không nghĩ như vậy, vừa nghe tin liền lập tức điện cho nàng, hắn lại còn công khai muốn buộc nàng tiếp nhận những tình cảm ám áp do hắn gửi đến, sau đó còn bá đạo đem giấy phép lái xe của nàng tịch thu, quy định từ này về sau không cho phép nàng lái xe nữa.

Mặc dù sau vụ tai nạn, nàng đối với chuyện xe cộ này thật sự là lòng còn sợ hãi, nhưng nàng sẽ không thừa nhận với hắn.

Quan trọng là giấy phép lái xe của nàng nhất định phải quay trở lại từ tay hắn mới được, bởi vì tấm hình trên đó khó coi chết được. (tỷ này còn ngại nữa chứ =!)

“Dem giấy phép lái xe trả lại cho ta.” Lần thứ N, nàng mở miệng đòi giấy phép lái xe.

Đêm thứ sáu cuối tuần, miệng hắn nói sẽ trực tiếp đưa nàng về nhà, kết quả lại đem nàng đến nhà hàng năm sao này ăn cơm. (A Sanhều nhều* *chóp chép* ca cho... ta ăn với, ta làm nhiều đỏi wá >"<... Giác ca: muốn ăn ko... A Sa: *gật lia lia* ... Giác ca: làm hoàn bộ này đi rui' hãy nói... A Sa: *nước mắt chảy dài* đỏi làm hết ta đỏi chết mất... Giác ca: *liếc xéo quay người bỏ đi*...)

Nàng vốn định liều chết không theo, cho dù chết đỏi trên xe cũng không xuống xe, nhưng mà nhà hàng này thật sự rất nổi tiếng, nổi tiếng đến nỗi làm cho nàng chỉ cần nghe thấy tên nó lập tức thềm nhỏ dãi ba thước, bụng đỏi kêu vang, thế nhưng đại hoàng đế ăn cơm, nàng đây chỉ một lão bách tính nhỏ nhoi có thể nào không tôn trọng hoàng đế nhỉ? Người nói phải không? (lý sự cùn...)

Cũng sở dĩ, bây giờ nàng và hắn mới có thể cùng ngồi ăn bữa cơm.

Điều rất không muốn thừa nhận chính là, chuyện bị hắn ép buộc dùng cơm, cơ hồ hai ngày trình diễn một lần.

Khóc~ nàng thật sự rất vô dụng

“Cái đó dùng không được, em đòi làm cái gì?” Ngồi ở đối diện nàng, nhân nhĩ thưởng thức món tráng miệng sau bữa ăn hắn nói.

“Đó là giấy phép lái xe của ta, người lại càng dùng không được, vậy người cầm để làm gì?” Nàng chặn lời hắn nói.

“Phòng khi em lên lái xe.” Hấn nhìn nàng một cái, ung dung trả lời

“Cho dù không có giấy phép ta cũng có thể lái.” Nàng trừng mắt, chỉ là nếu không may bị cảnh sát giao thông tóm được không có giấy phép lái xe thì, phải trả tiền phạt mà thôi.

Nàng có người bạn từng trải qua chuyện thế này, không phải thật sự không có giấy phép lái xe, mà là không mang theo người, kết quả dĩ nhiên đã bị phạt, nhưng thật sự có lấy lại xe máy! Cho nên nàng mới tin có thể đem giấy phép lái xe trở về từ hấn nha.

“Có tài xế miễn phí, chỗ ngồi ấm áp, có rèm che không sợ gió nắng, thế thì tại sao em còn muốn đòi lái xe?” Hấn nhìn nàng, dùng vẻ mặt “không thể nghĩ rằng như thế nào thế giới lại có người ngốc như thế” thờ dài nói.

Dịch Tiểu Liên rất cảm tức trừng mắt một cái, quyết định làm hấn tức chết.

“Bởi vì như vậy ta sẽ bị hiểu lầm!”

“Hiểu lầm?”

“Đúng vậy, mặc dù ta đã giải thích qua với mọi người, người là sư huynh của ta, lại là hàng xóm, cho nên sau khi ta bị thương mới có thể đạo nghĩa chiếu cố ta, nhưng nhân ngôn khả úy* người chưa từng nghe qua sao? Ta chỉ không muốn công khai quan hệ!”

*Nhân ngôn khả úy: tin đồn, chỉ trích

Gần đây đã có vài người cứ chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng nàng, cứ thế này, nàng rất nhanh sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, trở thành kẻ thù của tất cả chị em phụ nữ chưa lập gia đình, nàng không muốn trở thành như vậy.

“Không muốn cùng ta công khai quan hệ?”

Đôi mắt hấn nhướn lên, làm nàng nhất thời có loại dự cảm nguy hiểm, sau đó theo phản xạ lập tức mở miệng giải thích... (tỷ này gan chuột *hắc hắc*)

“Bởi vì người là tổng tài công ty, cùng ta công khai quan hệ sẽ làm người khác cho rằng ta đi cửa sau để vào công ty, cho nên...”

“Cho nên em đi theo người ta nói rằng ta là sư huynh của em?” Hấn trực tiếp vạch trần lời nói dối của nàng, làm nàng nhất thời không biết nói gì đáp lại, chỉ có thể ngoan ngoãn câm mồm.

“Có người tin vào lời em sao?” Hấn hỏi nàng.

“Nói cái gì?”

“Này giải thích.”

Nhắc tới điều này Dịch Tiểu Liên lại nổi giận, còn có loại cảm giác bị đâm đúng vào chỗ đau.

“Không ai tin.” Về mặt nàng đã trả lời câu hỏi của hấn, Hạ Tử Giác thay nàng nói ra đáp án, nhin không được tươi cười rạng rỡ trong niềm vui sướng.

Nói như vậy, nàng đã bị mọi người dán trên người cái mác bạn gái tổng tài, bởi vậy, hấn là sẽ không có người đàn ông nào muốn cạnh tranh cùng Hạ Tử Giác? (phòng bị thấy ớn)

Rất tốt.

Nhìn bộ dạng đắc ý của hấn, Dịch Tiểu Liên thật sự là siêu cấp khó chịu, thiếu chút nữa mượn giấy ăn trên bàn ném vào hấn, sao không vì tình cảnh của nàng mà suy nghĩ một chút chứ.

Nhất định hấn chưa từng bị người khác đe dọa qua? Mới có thể đem niềm vui của chính mình đặt trên người người khác.

Càng nghĩ càng bất bình, nàng quyết định đe dọa hấn.

“Người biết anh em nhà họ Hạ các người tại vùng này rất nổi tiếng không?” Nàng nhìn hấn nói

Hạ Tử Giác không lên tiếng, chỉ nhú nhú mày, thông thả chờ xem trong hồ lô của nàng có bán loại thuốc gì, thăm nghĩ tại sao lại nhắc tới chuyện này.

“Người có biết dân cư quanh vùng đều gọi nhà các người là Tinh Anh Môn chứ? Bởi vì nhà các người ai ai cũng đều đạt được những thành tựu phi phàm, tinh anh nghĩa là tài trí hơn người, cho nên,” Nàng cố ý dừng lại một chút, trao cho hắn một nụ cười mỉm nhưng thực chất không cười, “cha mẹ nào trong nhà chưa có con gái xuất giá, nguyện vọng lớn nhất là có thể đem con gái mình gả vào nhà họ Hạ, để về sau có một chàng rể tinh anh, người biết không?”

“Vì vậy?” Hắn ung dung hỏi nàng.

“Mẹ ta cũng không ngoại lệ, đối với anh em tinh anh nhà họ Hạ các người thích ý muốn chết.” Sợ rồi sao?

Hắn hơi nhú mày, lộ ra vẻ có chút dăm chiêu. “Ý là,” Hắn thông thả mở miệng nói, “Ta trực tiếp đi tìm mẹ em thì hữu hiệu hơn, em không cần phải chịu đả kích nhiều lần nữa?”

“Phụt! Khụ khụ...” Kết luận của hắn làm Dịch Tiểu Liên bị nước bọt của chính mình làm sặc tại chỗ.

Hạ Tử Giác đưa một miếng khăn giấy cho nàng.

“Không phải vậy!” Sau khi cảm thấy dễ chịu hơn, Gương mặt nàng đỏ bừng lên vội vàng quất hắn, làm cho hắn thiếu chút nữa bật cười.

“Không phải sao?” Hắn tự tiểu phi tiêu* nhìn nàng chăm chú.

*Tự tiểu phi tiêu: một nụ cười như không cười, một nụ cười mơ hồ

“Không phải!” Nàng kiên quyết nói, sau đó như có một tiếng trống cổ vũ tinh thần đem sự thật nói cho hắn làm cho hắn phải nhượng bộ, “Ta thành thật nói với người, sở dĩ ta đến Liên Chuẩn xin việc, là bởi vì mẹ ta, bà một khóc, hai quấy rối, ba treo cổ. (ở đây chắc là đòi treo cổ chứ ta nghĩ bà ta chả dám treo thật ^^!)

“Đơn giản mà nói, mỗi ngày bà đều ảo tưởng về con gái mình! Cũng chính là ta, có thể cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt* đến bên cạnh người biến tổng tài thành chàng rể vàng, nếu thật sự người nói muốn cùng ta gặp gỡ, tốt nhất là cũng nên chuẩn bị cùng ta kết hôn, bởi vì một khi bị mẹ ta biết về chuyện này, nhất định người có thể bị không trâu bắt chó đi cày cùng ta đi vào lễ đường, không còn con đường thứ hai để đi. Đây mới là ý của ta, người đã hiểu chưa?” Trực tiếp đe dọa hắn.

*Cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt: đề cao lợi ích khi ở vị trí đặc biệt, thuận lợi... tựa như câu: Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén - ở C1-1 ta đã có giải thích rồi, nhưng ta sợ các nàng quên nên nhắc lại ^____^

“Mẹ em có thể cầm súng dí vào trán ta sao?” Hắn nhin cười hỏi nàng, một chút cũng không bị dọa đến.

“Có lẽ là đến chỗ cha mẹ người.” Khuôn mặt nàng tỏ vẻ nghiêm túc.

Nếu hắn và nàng gặp gỡ, cuối cùng lại đến nói lời chia tay, mẹ nàng không thể không có khả năng trực tiếp làm ồn tiến đến nhà họ Hạ, đòi cha mẹ hắn chủ trì công đạo bắt con trai bọn họ phải chịu trách nhiệm, nàng hiểu rất rõ bà ấy.

“Khủng khiếp như vậy sao?”

Bắt đầu cảm thấy sợ hãi rồi chứ gì?

“So với lời ta nói còn khủng khiếp hơn gấp mười.” Nàng nhấn mạnh giọng, vẻ mặt nghiêm chỉnh nhìn hắn nói. “Như vậy người còn muốn cùng ta gặp gỡ không?”

“Đương nhiên.” Hắn gật đầu không chút do dự, vẻ mặt thoải mái tự nhiên.

“Người sẽ bị buộc kết hôn với ta, người không sợ sao?” Nàng trừng mắt nhìn hắn, nhấn mạnh giọng đến đỉnh điểm nói.

“Không sợ, ta không ngại kết hôn với em ngay lập tức, huống hồ ta cũng muốn kết hôn sớm.” (trúng ý của ca ấy rầu __ __!)

Dịch Tiểu Liên trợn mắt há mồm nhìn hắn, rất sửng sốt, chẳng lẽ hắn thật sự không sợ bị buộc cưới sao?

Cứng họng trong chốc lát, một lần nữa nàng nhấn mạnh nghiêm túc hơn nữa nói với hắn: “Mỗi câu mỗi chữ ta vừa nói đều là sự thật, cũng không phải là nói đùa với người.”

“Ta cũng không nói đùa với em.” Về mặt hắn cũng nghiêm túc đáp.

Dịch Tiểu Liên tròn mắt nhìn hắn hồi lâu, rốt cuộc nhìn không được “Bịch” một tiếng, dùng trán gõ vào bàn kê nhỏ, “Ta thật sự muốn điên rồi!”

Mặc dù sớm nghe nàng có hành động kì lạ là dùng trán gõ vào bàn, nhưng khi được chứng kiến tận mắt rồi mới thật đúng là thú vị. Khóe miệng Hạ Tử Giác bất giác cong lên, ý cười đầy mắt.

“Nếu chúng ta gặp gỡ thuận lợi, sớm muộn gì cũng phải kết hôn không phải sao? Sớm một chút hay trễ một chút, đối với ta mà nói cũng không có gì khác biệt.” Hắn nói trấn an nàng.

“Người chỉ nói đến trọng điểm là, nếu chúng ta gặp gỡ thuận lợi!” Nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn hắn chằm chằm nói: “Còn nếu chúng ta gặp gỡ không thuận lợi? Người cho rằng chỉ cần chia tay là được sao? Mẹ ta có thể sẽ phát điên, cho dù bà buông tha người, thì cũng đi khắp nơi rao rêu khắp nơi nói rằng người bội tình bạc nghĩa, treo ác danh lên người người, bà cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua ta nha! Chỉ cần tưởng tượng đến hậu quả kia, ta đã sợ hãi đến cả người toát mồ hôi lạnh.” Vừa nói nàng vừa nhìn không được rùng mình một cái, càng nghĩ càng cảm thấy kinh khủng.

“Con là đồ ngốc, như thế nào ta lại sinh ra một đứa con gái ngốc như thế? Thật sự là tức chết ta, tức chết ta mà!” (Đây là lời bà ấy tự nói với mình nên ta để ta dừng lại nhé)

“Không được, không thể nói quên đi như vậy, mẹ nhất định phải bắt tiểu tử kia lấy con, tuyệt đối không cho phép hắn bội tình bạc nghĩa với con gái mẹ, con cứ chờ coi!”

Gần như trước mặt nàng có thể thấy hình ảnh mẹ nàng đang nổi trận lôi đình, vừa tức giận vừa vội vàng chạy ra khỏi cửa, bộ dạng trực tiếp vọt thẳng tới nhà họ Hạ để lý luận.

“Ta thấy để ngăn chặn hậu họa, chúng ta chính là nên cách nhau xa một chút là được rồi.” Nàng không tự chủ được lắc lắc đầu, nói kết luận cho hắn.

Đây là lựa chọn tốt nhất, mặc dù vậy có chút đáng tiếc.

Nhưng đáng tiếc so với tất cả sự đau lòng vì thất tình, còn bị mẹ mắng là ngu ngốc, sau đó bởi vậy mà cả hai nhà đều trở thành gà chó không yên thế được sao?

Thất phu vô tội*, hoài bích kỳ tội**, nếu hắn không ưu tú như vậy, cũng không phải là người nhà họ Hạ thì tốt rồi, như vậy nàng nhất định không nói hai lời liền tiếp nhận sự theo đuổi của hắn, làm bạn gái hắn. (ng' ta cầu ngọc, cầu vàng còn ko dc... tỷ này ý thích khác ng')

*Thất phu vô tội: người đàn ông bình thường vô tội

**Hoài bích kỳ tội: chỉ người quý như ngọc, trong thân mang sự cao quý là có tội

Thật sự là rất đáng tiếc.

Tâm tình bỗng chốc có chút điểm buồn bực rầu rĩ.

“Chúng ta sẽ không chia tay.” Hắn ôn nhu nói, trong con ngươi đen thẳm thủy lại lóe lên tia kiên định.

“Người biết trước sao? Người biết coi tướng à?” Nàng có chút không cho là đúng, nhưng trong lòng không khỏi bốc lên một ngọn lửa hy vọng nhỏ nhoi.

Nàng không muốn thừa nhận, nhưng là hình như nàng cũng thích hắn, thích sự bá đạo của hắn, thích sự kiên trì nỗ lực không mệt mỏi của hắn, thích sự nghiêm túc của hắn khi làm việc, thích khuôn mặt khác với lúc làm việc khi hắn cùng nàng ở riêng một chỗ.

Bỏ qua một bên không nói đến điều kiện ưu tú của hắn, hắn vẫn là một người đàn ông rất dễ làm cho chị em phụ nữ ái mộ yêu thương.

“Vận mệnh là do chính tay mình nắm giữ, hà tất phải tính toán?” Hắn nói một cách đương nhiên, dễ dàng, nhưng để lại cho nàng một cảm giác như được giác ngộ, soi sáng.

9. Chương 09

Chương 10:

Edit+Beta: Tử Sa

Vận mệnh do chính tay mình nắm giữ?

Đạo lý này dường như mọi người đều biết, nhưng thường nghĩ rằng bản thân mình không cách nào thực hiện được, mà thường là đem nó quên đi.

Thành công hoặc thất bại, kết hôn hoặc chia tay, thật sự là đều có thể nắm giữ trong tay của chính mình sao?

Vừa rồi khi hắn nói sẽ không chia tay giọng nói và ánh mắt đều kiên định như bàn thạch, nếu tâm ý của hắn thật sự đồng nhất với biểu hiện của hắn, vậy quyền quyết định kết hôn hay chia tay không phải nằm trong tay nàng sao?

Mà nàng, đương nhiên hy vọng hai người bọn họ có thể có một kết cục tốt.

Hy vọng được thấp lên, làm cho tim nàng lại bắt đầu đập loạn, nhưng lý trí lúc này lại tạt một chậu nước lạnh vào nàng, tự hỏi: nếu tâm ý cùng biểu hiện của hắn không đồng nhất, hoặc tương lai sau này hắn thay lòng đổi dạ nói với nàng rằng “Trước khác nay khác”, nàng phải làm sao bây giờ?

Đáng ghét! Chỉ là nói chuyện tình yêu mà thôi, nàng sao hà tất phải đem sự tình làm cho phức tạp lên như vậy?

Thường nghe người ta nói kết hôn cần có sự rung động, với nàng xem ra tình yêu cũng không quá nhàn rồi, hơn nữa là so với chính mình thì điều kiện đối tượng lại tốt hơn rất nhiều.

Rung động rung động rung động, nàng muốn một chút rung động để cổ vũ tinh thần thêm hăng hái!

Gật đầu hay lắc đầu, được hay không được, rõ ràng là chỉ cần chọn một trong hai mà thôi, tại sao nàng lại khó có thể đưa ra quyết định như vậy?

Kỳ hạn mười ngày hắn ban cho, cũng chỉ còn lại một ngày, sớm muộn gì nàng cũng phải cho hắn một câu trả lời, được hay không được, muốn hay không muốn, gật đầu hay lắc đầu, xin lỗi hoặc ta nguyện ý...

“Được, chúng ta gặp gỡ đi.” Đôi môi tựa cánh hoa mấp mấp, nàng cố lấy dũng khí mở miệng, “Nếu người thật sự không sợ bị không trâu bắt chó đi cây như đã nói.” (*tung bông tung hoa* cuối cùng tỷ ấy đã chấp nhận... chương sau chắc ta lại phải đổi cách xưng hô thôi *chóp chép*)

Trái tim Hạ Tử Giác rung động mạnh mẽ, hai mắt bởi câu trả lời của nàng mà trở nên sáng ngời, khoe miệng cũng dương lên.

“Ta không sợ.” Hắn nhìn nàng không dời mắt.

“Ngoại trừ không sợ ra, hy vọng người cũng có quyết tâm không hối hận, bởi vì người có thể chịu lần át về sau ngay cả một con đường sống cũng không có.” Nàng thận trọng nói với hắn, cũng là nói với chính mình.

Hắn gật đầu, không nghĩ rằng chính mình sau này sẽ có một ngày bị lần át.

“Bắt đầu từ bây giờ, em chính là bạn gái của ta.” Hắn nhìn nàng nói. “Chúng ta phải xác nhận mối quan hệ này một chút.” (đúng là dân làm ăn, hết nói __ __!)

“Xác nhận quan hệ?” Nàng nghi hoặc nhìn hắn khó hiểu.

Không phải đều đã nói nàng là bạn gái hắn sao, còn muốn xác nhận thế nào? Có khi nào muốn viết khế ước gặp gỡ, sau đó ký tên đóng dấu xác nhận nàng sẽ không thất hứa có đúng vậy không? Lòng nàng đầy nghi hoặc tự hỏi.

“Đóng dấu.”

“Cái gì?” Thật sự là muốn viết khế ước gấp gờ? Nàng tròn mắt miệng bật thốt kêu lên.

“Ha ha...” Hạ Tử Giác nhin không được bật cười.

Dịch Tiểu Liên ngơ ngác nhìn hấn đang cười đến cong người về phía trước, vẻ mặt đã xấu hổ lại có chút không thể giải thích được, nhìn có điểm ngây người.

Bộ dáng hấn cười rộ lên trông thật đẹp, cả người trở nên trẻ trung hơn nhiều.

Mặc dù nói bộ dáng bình thường của hấn rất đủ tuần tú rồi, nhưng bộ dáng cười rộ lên... Nàng không thể diễn tả, cảm giác xinh đẹp tựa như nụ hoa đang vươn cánh nở rộ, làm cho người khác kinh diễm*.

*Kinh diễm: sững sờ, choáng vác trước một điều tuyệt đẹp hay theo chiều hướng tốt.

Nàng cứ như vậy ngơ ngác nhìn hấn cười, thấy tiếng cười của hấn ngày càng lắng xuống, nhưng khóe miệng vẫn cong cong như cũ, hai mắt vẫn như cũ sáng đến mê người, sau đó hướng nàng ngoắc ngoắc tay.

Thân thể nàng giống như bị mê hoặc nghiêng về phía trước, hướng sát vào hấn.

Khuôn mặt đẹp đẽ của hấn cũng hướng tới gần nàng, trước khi nàng nhận thức được chuyện gì sẽ xảy ra, đôi môi hấn đã dán vào môi nàng, ôn nhu hôn nàng một chút. (ca tốc độ wa' *che mắt*)

“Đóng dấu.” Hấn hơi ngẩng đầu lên, khóe miệng khẽ nhếch lên nói với nàng.

Nàng chớp chớp mắt phản ứng chậm nửa nhịp, sau đó cả khuôn mặt chợt đỏ bừng lên.

A a a, bị hấn hôn rồi, lại có hàng trăm con mắt trong nhà hàng đang nhìn chăm chăm vào, a a a...

Dịch Tiểu Liên không phải chưa từng nói chuyện về tình yêu, nhưng đều là nói trong thời học sinh, sau khi đi vào xã hội bởi vì quá bận bịu công việc, nàng lại rất lười quan hệ, cho nên trong tình yêu vẫn luôn có vẻ thiếu quan tâm.

Nhưng bất quá mới qua mấy năm mà thôi, rốt cuộc là nàng không theo kịp thời đại, xã hội thay đổi quá nhanh hay sao? Hay tình yêu của người trưởng thành ngày từ đầu đã là phát triển theo cái dạng này vậy?

Ngay khi đồng ý cùng hấn gấp gờ, nàng đã bị hấn hôn.

Nụ hôn đó giống như tinh đình điểm thủy*, làm cho nàng có chút kinh ngạc cùng thẹn thùng, dù sao cũng rất bất ngờ, động tác của hấn cũng quá nhanh, nàng vừa mới đồng ý cùng hấn gấp gờ nha.

*Tinh đình điểm thủy: phút nhẹ qua như chuồn chuồn chạm nhẹ mặt nước.

Nhưng là nàng không cách nào phủ nhận trừ bỏ kinh ngạc cùng thẹn thùng ra, nàng còn có một loại tư vị ngọt ngào tựa như lên nệm mặt ngọt...

Ai nha, nói ra thật sự rất xấu hổ.

Cho nên, chuyện nắm tay nhau kiểu con nít lại càng không cần phải nói, tốc độ đương nhiên rất nhanh, hơn nữa tất cả lại trong cùng một ngày.

Khi bọn họ đứng dậy rời khỏi nhà hàng, hấn rất tự nhiên đến bên cạnh cầm lấy tay nàng, sau đó kéo nàng rời khỏi nhà hàng, đi về hướng bãi đỗ xe.

Chỉ khi nàng ngồi vào trong xe, hấn mới đi vòng qua xe để ngồi vào ghế lái xe phía trước, sau đó khởi động động cơ đem xe rời đi, đây là khoảng thời gian ngắn ngủi hấn buông tay nàng ra, còn lại suốt cả đoạn đường đi tay phải hấn đều nắm chặt tay trái nàng, thẳng cho đến khi nàng xuống xe mới thôi.

Hơn nữa cũng không làm nàng sợ hãi kêu lên, mà chính là làm nàng ngượng ngùng đỏ mặt trước khi xuống xe, hấn lại hôn nàng lần nữa, nhưng đó là kiểu nàng chưa từng nghĩ đến, làm cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh, ngón chân cuộn cả lên tất cả đều trong một nụ hôn nóng bỏng kiểu Pháp.

Dịch Tiểu Liên nhin không được đưa tay đặt trước ngực, cảm giác trái tim mình tựa hồ lại mất kiểm soát.

Trời ạ, đây là cảm giác của tình yêu sao? Chỉ cần vừa nghĩ đến hấn, trái tim nàng liền như hươu con chạy loạn, điều này thật là quá mức thương tổn về tinh thần và thể xác rồi!

Nhưng là, vui vẻ hạnh phúc cũng tốt.

Nằm trên giường, nàng ôm lấy gối lăn qua lăn lại cười khúc khích không thôi (iu wa' diên rui' ^O^), cảm giác tất cả mọi chuyện xảy ra tựa như giấc mộng không thật, tổng tài đại nhân cao cao tại thượng, chàng trai vàng con trai cả nhà họ Hạ, chàng rể vàng mà mỹ nữ chúng gia* đều mơ ước, dĩ nhiên cũng lọt vào mắt sáng của nàng.

*Chúng gia: nhiều gia đình

A a a...

Thật sự là làm cho khi mơ cũng sẽ cười nha.

Điện thoại trong túi xách bỗng dưng reo vang, nàng leo ra khỏi giường, lấy điện thoại ra khỏi túi xách để trả lời.

“Uy?”

“Tiểu Liên, là ta, Mạn Ny.” Cố Mạn Ny là bạn đồng nghiệp thân nhất của nàng tại Uy Đạt, lớn hơn nàng một tuổi, hiện tại 29 tuổi, cũng giống nàng vẫn còn độc thân, không có bạn trai, nhưng có rất nhiều bạn bè nam.

Nghĩ đến hai chữ “bạn trai”, nàng lại nhớ đến hắn, khóe miệng bất giác nhếch lên, thực sự hạnh phúc.

“Uy uy uy?” Không thấy nàng nói gì, Cố Mạn Ny tại đầu dây bên kia không ngừng kêu lên, tưởng rằng điện thoại mất sóng.

“Ta nghe thấy rồi.” Nàng nói.

“Vừa rồi người đang làm gì vậy?” Mạn Ny hỏi nàng.

Cười khúc khích. Nàng ở trong lòng trả lời, nhưng không ngốc nói ra khỏi miệng.

“Làm gì, rảnh quá, tìm ta tám sao?” Nàng ngồi xuống giường hỏi bạn thân.

“Đúng vậy!” Mạn Ny tại đầu bên điện thoại lớn tiếng đáp, làm nàng nhin không được cười ra tiếng.

“Nhưng là muốn nói cho người chuyện chúng ta nói lần trước, thời gian và địa điểm như cũ.” Mạn Ny nói.

Dịch Tiểu Liên hơi sững sốt một chút, chớp mắt hỏi:

“Chuyện gì?”

“Chính là chuyện giao lưu nha.”

“Giao lưu.” Nàng ngây người.

“Người không quên chứ? Ta mắc kẹ, dù sao người cũng nằm trong list tham gia rồi, không cho phép người thoái thác, có nghe không?” Mạn Ny tại đầu kia ra lệnh với nàng. (chết tỷ... có chuyện hay xem oy')

Dịch Tiểu Liên bỗng có loại cảm giác bất ngờ, bởi vì thật sự nàng hoàn toàn quên mất chuyện này.

Cách đâu không lâu vì không muốn mình suy nghĩ lung tung, cũng để làm cho mẹ nàng không thể tiếp tục mơ mộng giữa ban ngày, nàng liền đến xin Mạn Ny, người quen biết rất rộng, giới thiệu bạn trai cho nàng, nói với cô mắc kẹ có hoạt động giao lưu gì đều phải dành cho nàng một chỗ, thề trong thời gian ngắn nhất phải kiếm được bạn trai.

Kết quả gần đây công việc bận rộn, nàng cũng đem chuyện này quên đi sạch sẽ, còn đồng ý sự theo đuổi của tổng tài đại nhân, cùng hắn gặp gỡ, trở thành hoa đã có chủ.

A a a, chết chắc rồi, nàng đã có bạn trai, còn đến cái giao lưu kia làm gì?

10. Chương 10

Chương 11:

Edit+Beta: Tử Sa

Sau khi cùng Hạ Tử Giác chính thức gặp gỡ, Dịch Tiểu Liên mới phát hiện hẳn thật sự là một người công tư phân minh như lời mọi người nói, tại thời gian làm việc trong công ty thái độ đối với nàng hoàn toàn không giả dối, khi nàng làm sai việc gì hay không đạt yêu cầu của tổng tài đại nhân thì hẳn mắng thẳng, vút văn kiện nàng khổ cực làm ra một cách không thương tiếc, không chút nào bởi vì bọn họ đang gặp gỡ, nàng là bạn gái hắn mà lưu tình. (ta thích đức tính ấy *gật gù*)

Thành thật mà nói, đôi mắt khi hắn thiết diện vô tư* như vậy, có đôi lúc nàng cảm thấy rất bị tổn thương, tâm tình từ miệng rơi xuống đáy cốc.

*Thiết diện vô tư: trung thực liêm khiết.

Nhưng nàng cũng biết rằng hẳn không sai, dù sao phải chỉ huy một lượng người lớn như vậy, hẳn không uy nghiêm, không thưởng phạt phân minh không được.

Quan trọng là khi tan ca chỉ có riêng hai người thì hẳn luôn nói tiếng xin lỗi với nàng, hơn nữa lại kiên nhẫn lần lượt chỉ ra sai lầm của nàng là ở đâu, so với tổng tài cao cao tại thượng lúc làm việc khiến nàng nghĩ phải chăng đó là hai người riêng biệt.

Mà cũng chính vì điều này làm nàng tuy rằng cảm thấy bị tổn thương, nhưng lại không có cách nào thực sự sinh ra tức giận hay nguyên nhân chán ghét hẳn.

Bất quá quay lại chủ đề, hai người bọn họ chỉ mới chính thức gặp gỡ được nửa tháng mà thôi, tương lai thế nào, không ai có thể nói trước.

Thời gian nghỉ trưa, nàng đáng thương bị bạn trai tổng tài cùng các nhân viên cao cấp nhốt tại trong phòng hội nghị để tham dự một cuộc họp, tổng vụ* tiểu thư vừa mới đem cơm hộp đưa vào, nàng thật sự hoài nghi mọi người trong này vừa họp vừa ăn cơm liệu có tiêu hóa được hay không?

*Tổng vụ: người phụ trách tổng thể, các vấn đề chung.

Đây có thể chính là nơi có chức vị cùng mức lương cao. (ta thật sự ko hiểu tác giả nhét câu này vô làm jì' _"_)

Uống trà sữa trân châu mới vừa được mua ở ngoài đem tới, nàng đi tới phòng đọc sách xem tạp chí để giết thời gian, di động treo phía trước đột ngột reo vang.

Trong phòng đọc sách không có ai cả, nàng ngồi tại chỗ, nhấn phím trả lời.

“Ừ?”

“Tiểu Liên, là ta, Mạn Ny. Người không quên là tối nay có buổi giao lưu chứ?” Giọng nói của Mạn Ny từ đầu dây bên kia truyền đến.

Dịch Tiểu Liên cả người cứng đờ.

Chết chắc rồi, nàng thật sự quên mất.

Về việc giao lưu, bởi vì là do chính nàng đề nghị, hơn nữa mục đích vẫn là vì thoát khỏi những buồn bực cùng ác mộng mà tổng tài lão Đại kia gây cho nàng, mới có thể vội vàng cầu xin Mạn Ny giúp đỡ, cho nên nàng không dám thẳng thắn nói ra chuyện hiện tại nàng đã cùng tổng tài lão Đại kia gặp gỡ.

Bởi vì không thể nói nên lời, nàng chỉ còn cách đồng ý tham dự, nhưng rồi lại quên ngay nó đi.

Chết chắc rồi chết chắc rồi, giao lưu thật sự là ngày hôm nay sao?

Nàng cũng chưa đề cập qua chuyện này với Hạ Tử Giác nha, thế này nên làm gì bây giờ?

“Tất nhiên là không quên.” Tuy rằng trong lòng đang loạn một mớ, nàng vẫn là mở thật to mắt đáp lại một cách giả dối.

“Không quên là tốt rồi. Hôm nay người chẳng phải nên ăn mặc đặc biệt một chút? Đừng để ta thấy người mặc chế phục* đến tham dự đó.” Mạn Ny nhắc nhở nàng.

*Chế phục: ở đây là trang phục làm việc, đồng phục

Dịch Tiểu Liên nhú mày một chút, “Điều đó người hẳn là phải nói sớm một chút, ta căn bản là không có mang theo một bộ quần áo nào cả, OK?”

“Ta xin người, việc này còn muốn người khác dạy sao? Có ai mặc chế phục đi làm tại công ty đến tham gia giao lưu không, rốt cuộc người có đầu óc hay không hả?” Trong giọng nói của Mạn Ny tràn ngập sự khó tin.

“Ai quy định giao lưu không thể mặc chế phục làm việc tại công ty, có luật nào quy định vậy sao?” Nàng bất mãn trả lời.

“Đó là lễ nghi cơ bản cùng thành ý.” Mạn Ny tại đầu kia điện thoại lớn tiếng nói. “Ta hỏi người, nếu đối phương mặc trang phục đã công tác một ngày trời, quần áo làm việc vừa dơ bẩn vừa hôi hám tới tham gia giao lưu, nếu là người người nghĩ sao?”

“Nhưng hôm nay ta không có đồ mồ hôi, chế phục cũng rất sạch sẽ nha.”

“A.” Đột nhiên Mạn Ny tại đầu kia điện thoại hét một tiếng chói tai, như thể là bị nàng bức đến phát điên vậy.

“Điều đó không quan trọng nữa, OK?” Cô lớn tiếng nói. “Tóm lại, cho dù người không mang theo quần áo, cũng phải mua một bộ mặc rồi đến cho ta, không cho phép mặc chế phục đến, hơn nữa, trên mặt cũng phải trang điểm một chút cho ta, nghe rõ chưa?” Trực tiếp ra lệnh.

“Tại sao lại phải phiền toái như vậy chứ?” Dịch Tiểu Liên nhin không được nhỏ giọng cầu nhàu.

“Dịch Tiểu Liên tiểu thư, đây là ta vì ai mà khổ cực vì ai mà bận rộn nha?” Mạn Ny rốt cuộc cũng nổi bão quát, “Chỉ là bảo người trang điểm xinh đẹp một chút, người liền ngại phiền toái, người có bao giờ nghĩ tới để tổ chức buổi giao lưu này, ta đã mất biết bao nhiêu công sức, biết bao nhiêu tâm tư không? Hả?”

Cô quát ầm lên làm cho Dịch Tiểu Liên phải lấy tay cầm điện thoại đem cách lỗ tai xa ra một chút, cho đến khi tiếng quát đầu kia điện thoại ngừng lại, mới để lại vị trí cũ.

“Ta biết rồi mà, người đừng lớn tiếng như vậy, lỗ tai ta bị người làm cho gần điếc.”

“Tức chết ta mà, ta không nói với người nữa, tự người lo liệu, người muốn tới hay không tới tùy, lần sau gặp!” Mạn Ny tức giận kết thúc cuộc nói chuyện, trực tiếp ngắt điện thoại.

Oa, hình như thật sự tức giận rồi. Dịch Tiểu Liên đang tâm lý OS*, nhưng từ tận đáy lòng vẫn còn cảm thấy rất phiền toái, xảy ra bất ngờ như vậy, muốn nàng đi đâu để đào ra một bộ quần áo bây giờ? Giờ là thời gian nghỉ trưa chỉ còn lại chưa tới mười phút, căn bản giờ không có cách nào tranh thủ đi mua, thật sự là đủ phiền phức.

*Tâm lý OS: tự nói với chính mình, có thể hiểu là độc thoại nội tâm, chìm trong suy nghĩ của chính mình. (Ta tìm hết nửa tiếng trên baidu T^T)

Thời gian hẹn gặp là bây giờ, nếu nàng tan ca vào đúng năm giờ rưỡi, nói không chừng còn có thời gian để đi mua quần áo.

Vấn đề là, nàng làm sao phải lo lắng như vậy vì căn bản không nghĩ đi tham gia giao lưu nha? (Câu này hơi rối nên có gì thiếu sót xin chỉ giáo thêm)

Hơn thế nữa chính là, đến bây giờ nàng cũng còn chưa có nói rõ cho tổng tài đại nhân biết qua chuyện tổ chức giao lưu này, chuyện này nên làm thế nào thì tốt đây? Thật là rất phiền, rất phiền nha.

“Bịch” một tiếng, cái trán của nàng nhin không được lại gõ lên mặt bàn.

Phiền não cả một buổi chiều, cuối cùng Dịch Tiểu Liên vẫn là chỉ có thể gửi một tin nhắn cho tổng tài đại nhân...

“Tối nay em cùng bạn hữu ăn tối, hôm nay không thể cùng anh tan ra rồi, xin lỗi. Buổi tối sau khi về đến nhà sẽ gọi lại cho anh. Nhớ anh.” (truj’ uj chỉ đối xứng hô thụ mà sao ta lại nghe ra mùi mẫn thế này ~^O^~)

Thực ra nàng vốn là định gọi điện thoại chính miệng nói với hắn hết thấy sự thật, bắt đắ dĩ hôm nay tổng tài đại nhân tựa hồ bận tối mày tối mặt.

Cuộc họp giữa trưa kéo dài đến ba tiếng mới kết thúc, sau đó lại có một nhân viên khác đi theo hắn cùng nhau tiến vào phòng tổng tài, bên trong lại bắt đầu tổ chức một cuộc họp nhỏ, cho đến khi tan ca vẫn chưa kết thúc.

Không thể tránh được, thời gian gấp gáp nàng chỉ có thể gửi tin nhắn cho hắn, sau đó liền vội vã chạy đi mua quần áo mặc vào, trước khi chạy đến điểm hẹn.

Bởi vì thời điểm tan tầm xe thật sự rất nhiều, nàng thiếu chút nữa đến trễ.

Nói rằng nàng muốn tới hay không tùy nhưng Mạn Ny vẫn đứng trước cửa nhà hàng đã hẹn nghìn cổ nhìn ra xa, vừa nhìn thấy nàng xuất hiện, lập tức thở dài một hơi nhẹ nhõm, hướng nàng bước đến.

“Người chẳng phải không thích phiền toái sao? Tại sao còn đặc biệt thay quần áo?” Mạn Ny nhướn mày hơi chế giễu nói với nàng, hoàn toàn chính là một bộ biểu tình “được tiện nghi còn khoe mã”.

Dịch Tiểu Liên trừng mắt nhìn cô.

“Người đứng ở cửa đợi ai? Đối phương còn chưa tới sao?” Nàng hỏi, trong lòng đồng thời khẩn cầu như vậy là tốt nhất, như vậy nàng có thể dùng lý do không thích đàn ông đến trễ trực tiếp đem bọn họ đánh bay*, nhất lao vĩnh dật**.

*Đánh bay: nguyên văn là tam chấn- dường như là một quy tắc trong bóng chày thì phải... ta không rành lắm nhưng đoán nghĩa là vậy >”<

**Nhất lao vĩnh dật: làm một việc gì đó chỉ một lần nhưng để lại lợi ích mãi về sau

Mạn Ny trừng mắt nói: “Đợi người, chứ đợi ai? Đối phương đều sớm đến cả rồi!”

Dịch Tiểu Liên rất mực thất vọng. (tỷ này hẳn đưa bỏ *há há*)

“Mới tan ca mà có thể đến đúng giờ như vậy chứng tỏ bọn họ trong công ty căn bản là không quan trọng, không cần thiết.” Nàng lẩm bẩm nói, đồng thời nghĩ tới bạn trai có thể rất đang bận rộn của nàng.

“Nói cái gì vậy, ta là mất biết bao mồ hôi công sức mới hẹn được bọn họ, cam đoan tất cả đều là tình anh!” Mạn Ny trừng mắt một lần nữa với nàng.

“So với anh em nhà họ Hạ ai hơn? Căn bản không thể so sánh được?” Nàng không tự chủ được bĩu môi. (tỷ này bữa nay tự hào zia Giác ca wa’ ruj’ __ __)

Mạn Ny nghe vậy ngược bản mặt tức giận lên. “Người là cố ý tìm ta cãi nhau có phải không? Ta khổ cực như vậy, bỏ ra nhiều tâm tư như vậy là để giúp ai, thế nhưng người...”

“Được rồi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, là ta nói sai, ngài đại nhân có đại lượng nên tha thứ cho kẻ tiểu nhân vừa rồi không biết tốt xấu có được hay không?” Nàng lập tức ôm lấy cánh tay cô, làm nũng giải thích.

“Đi thôi, mọi người đều tới cả rồi, chỉ đợi mỗi mình người, thế mà người còn ở nơi này chân chân chừ chừ à.” Mạn Ny trừng mắt một cái với nàng, không còn tức giận nữa xoay người nói.

Cảm thấy cơn giận dữ của cô đã hoàn toàn tiêu tan, Dịch Tiểu Liên hơi lè lưỡi ra, sau đó đi theo phía sau cô, tiến vào trong nhà hàng, dọc đường đi cũng không dám nói thêm cái gì nữa, tránh càng nói càng sai.

Giao lưu hôm nay tổng cộng có tám người tham gia, bốn nam bốn nữ.

Bên phía nữ trừ Dịch Tiểu Liên cùng Mạn Ny ra, còn có hai người hiện tại là đồng sự làm chung công ty với Mạn Ny, tuổi tác bốn người cũng xấp xỉ nhau, đều khoảng 28, 29 tuổi.

Những người khác bên phía nam đều là đồng sự khoa kỹ thuật cùng công ty, đều có chức vụ cao, tuổi khoảng từ 30-35 không hơn, chiều cao khoảng từ 1m75 trở lên, không mập, bộ dạng tất cả đều không tồi.

Xoay quanh buổi giao lưu mà nói, hình thức bốn người này thật có thể xem là Tinh Anh Đoàn, chất lượng cao, nhưng so với anh em họ hạ của Tinh Anh Môn, còn kém xa.

Dịch Tiểu Liên bỗng dưng cảm thấy lúc trước muốn tìm một người bạn trai đẳng cấp không thua anh em nhà họ Hạ thì chính mình thật sự là quá ngây thơ rồi, về cơ bản là một ý nghĩ ngu ngốc, còn nói mẹ nàng là đang mơ mộng viễn vông, là đang mơ giữa ban ngày, theo đó dường như cô cũng chẳng tốt hơn là bao, quả nhiên là kỳ mẫu tất có kỳ nữ nha. (ý nghĩa tương tự như câu hổ phụ sinh hổ tử)

Nàng không nhịn được thở dài một tiếng.

“Sao lại thở dài, chẳng lẽ thật sự không có người nào vừa ý hay sao?”

Không biết Mạn Ny lúc nào lại bước vào WC này, Dịch Tiểu Liên bị cô đột nhiên nói đến từ phía sau không khỏi giật mình, nhũn mày quay đầu trừng mắt với cô.

“Tại sao người cũng vào đây?” Nàng hỏi. (>”< tỷ hỏi zô ziên wa’... chứ tỷ nghĩ zô WC để làm jì’)

“Cũng giống người đến WC nha. Người còn chưa trả lời câu hỏi của ta.” Mạn Ny vừa rửa tay vừa nói.

“Câu hỏi gì?”

“Chính là bốn soái ca bên ngoài đó người thật sự không thích ai hết sao?”

“Không có ai.” Dịch Tiểu Liên nói một cách gọn gàng dứt khoát.

“Trời ạ.” Mạn Ny trợn mắt nhìn nàng không dời một lúc, rốt cuộc nhìn không được vỗ trán kêu lên. “Mặc dù ta sớm biết rằng tiêu chuẩn của người rất cao, nhưng cũng không nghĩ là cao quá mức thế? Khó tránh mẹ người phải giúp người tìm tổng tài lão Đại kia, bởi vì ai rõ con gái bằng mẹ, bà sớm biết rằng con gái mình tiêu chuẩn rất cao cao đến tận trời, chỉ có tổng tài con gái mới nhìn vào mắt.”

“Người bớt nói hươu nói vượn đi!” Dịch Tiểu Liên đỏ khốc đỏ cười đưa tay đánh cô một cái.

“Ta nói hươu nói vượn chỗ nào đâu?” Mạn Ny vẻ mặt nghiêm chỉnh nhìn nàng nói, “Người không thấy được hai người đồng sự kia của ta, cả buổi tối đều cười run hết cả người, vui vẻ vô cùng sao? Đối tượng giao lưu lần này đều làm cho bọn họ hài lòng chết đi được, cũng chỉ có một mình người không hài lòng, như vậy người còn dám nói tiêu chuẩn của người không cao đến tận trời sao?”

“Đó là...” Dịch Tiểu Liên muốn nói lại thôi, thật là khó nói bằng lời.

Nếu hôm nay nàng không có bạn trai, nàng cũng sẽ rất vừa lòng nha, vấn đề là hiện tại nàng có bạn trai, hơn nữa bạn trai vừa vặn lại là tinh anh trong tinh anh, muốn nàng làm sao bây giờ?”

“Tóm lại, chuyện hôm nay vẫn là phải cảm ơn người, lần sau ta sẽ mời người ăn cơm, về phần chuyện ta muốn nhờ vào giao lưu để kiếm bạn trai lúc trước, người cứ coi như ta chưa từng nói qua, cứ như vậy quên đi.” Nàng nói.

“Làm sao? Mới một lần đã nản chí à? Người yên tâm, lần tới ta cam đoan nhất định sẽ tìm được người so với hôm nay ưu tú gấp trăm lần, người cứ chờ mà xem!” Mạn Ny hai tay nắm chặt, vẻ mặt mang ý chí chiến đấu ngất trời. (4 chữ cuối ta thừa nhận là hơi chém chút hi’ hi’)

“Không phải, ta...” Dịch Tiểu Liên sững sờ, vội vàng mở miệng muốn nói cho rõ nàng không phải ý này, tự nhiên điện thoại trong túi xách lại lúc này vang lên.

“Người chờ ta một chút.” Nàng nói với Mạn Ny, lấy di động từ trong túi xách lấy ra, nhìn xuống màn hình hiển thị người gọi. Xuất hiện trên màn hình là bốn chữ “Tổng tài đại nhân” làm nàng không tự chủ được cứng đờ một chút, cả người ngáy ra.

“Làm sao còn chưa tiếp điện thoại? Không có hiển thị tên sao?” Nhìn nàng cầm điện thoại đang không ngừng kêu vang, nhưng bộ dạng lại không muốn tiếp, Mạn Ny tò mò tựa đầu tới nhìn.

“Không phải, ta đang muốn nghe.” Dịch Tiểu Liên bị dọa đến lui về phía sau một bước, vội vàng nhún nhảy, tránh khỏi bị hoài nghi.

“Ừ?”

“Là anh. Em ăn cơm ở đâu? Ăn xong chưa, anh tới đón em.” Giọng hấn từ đầu kia điện thoại truyền tới.

“Không cần đâu, sau khi ăn xong em sẽ tự mình lái xe về nhà.” Dịch Tiểu Liên tránh cho Mạn Ny nhìn trộm, nhỏ giọng nói với bạn trai ở đầu kia điện thoại, trong lòng lại không ngừng cầu xin, tổng tài đại nhân a, ngài làm việc khổ cực cả một ngày hấn là mệt chết đi được mới đúng, liền về nhà nghỉ ngơi sớm một chút đi, ta thật sự không muốn phiền ngài lo lắng.

Nếu để hấn biết ăn cơm với bạn hữu trong tin nhắn của nàng là buổi giao lưu này, thành thật mà nói nàng thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì nha.

“Anh còn có một chút chuyện chưa xử lý xong, phải ở công ty một lát, khi em kết thúc xong hãy nhanh gọi điện thoại cho anh, anh tới đón em, cùng nhau về nhà.”

“Thật sự không cần phiền toái như vậy...”

“Anh nhớ em.”

Một câu nói khiến cho nàng dễ dàng á khẩu.

“Hôm nay anh bận rộn nhiều việc, bận đến nỗi cùng em ở văn phòng mà thời gian lén nhìn em một cái cũng không có, cho nên cả ngày nay anh đều rất nhớ em.” (tình củm wa' ... ta cug~ mún nghe người khác nói vs ta vậy a T^T)

Trong giọng nói khàn khàn của hấn mang theo ôn nhu cùng quyến rũ, làm cho tại đầu này điện thoại Dịch Tiểu Liên khi nghe được trái tim trong nháy mắt nhảy dựng lên đập một cách mạnh mẽ bình bình bình, nghĩ rất muốn nói cho hấn nàng hiện tại đang ở đâu, để hấn có thể lập tức chạy đến bên cạnh nàng.

Hấn không giống với dạng đàn ông có thể nói lời ngon tiếng ngọt, trên thực tế chính hấn cũng nói như vậy, nhưng lại là thường xuyên giống vậy lơ đãng nói ra làm nàng mặt đỏ tim đập nhanh, lời nói mang đến hạnh phúc tràn đầy.

Có lần, hấn đột nhiên nhìn chằm chằm vào nàng, thấy vậy nàng nhẹn không được mở miệng hỏi hấn, “Anh đang nhìn cái gì vậy?” kết quả thực sự nói: “Em rất đáng yêu.” Hại nàng cả người bỗng trở nên vô cùng thẹn thùng.

Sau đó, nàng cố ý cười cợt chế nhạo hấn, nói hấn sẽ không lời ngon tiếng ngọt căn bản là gạt người, kết quả hấn trả lời là “Anh chỉ là nói thật mà thôi”, nhưng lại dùng vẻ mặt phi thường nghiêm túc nói với nàng, làm nàng một lần nữa xấu hổ không biết làm sao cả.

Thoạt nhìn lạnh lùng ương ngạnh, cao bất khả phản*, kết quả lại là dị thường ôn nhu săn sóc, người đàn ông tốt như vậy như thế nào lại đến phiền nàng? Có đôi khi ngẫm lại, chính là cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

*Cao khả bất phản: quá cao để tiếp cận, nổi tiếng khó gần...

Làm sao bây giờ, càng nghĩ chuyện liên quan đến hấn, lại càng muốn hấn ở bên cạnh, cùng ở một chỗ với hấn.

Nàng cũng rất nhớ hấn nha.

“Em đang ở đâu?” Giống như cùng nàng tâm linh tương thông, hấn bỗng mở miệng hỏi, trong giọng nói có một chút thiếu kiên nhẫn.

“Số 3 đường Dân Sinh Đông...” Trong lúc vô thức, nàng liền đem địa chỉ nhà hàng nói cho hấn.

“Chờ anh, anh nhanh chóng qua đón em.” Hấn ôn nhu nói.

“Được.” Tại giờ khắc này, trừ bỏ hấn ra, nàng không thể nghĩ đến chuyện nào khác.

“Lát nữa gặp lại.”

“Lát nữa gặp.”

Hấn ngắt điện thoại, nàng lại vẫn đắm chìm trong tưởng niệm cùng ôn nhu của hấn, đắm chìm trong hạnh phúc ngọt ngào không nở hoàn hồn.

“Ai muốn tới đón người vậy?” Bên tai bỗng nhiên truyền đến câu hỏi của Mạn Ny đang đứng sát bên cạnh, đem nàng dọa quay trở về hiện thực.

“Không có nha.” Nàng nhanh chóng lắc đầu nói với cô.

“Không có mới là lạ!” Mạn Ny trừng mắt. “Người đợi gặp người là ai? Tại sao người cùng người kia nói năng nhẹ nhàng như vậy? Nhanh đem sự thật nói ra mau.” Cô tiến một bước tới gần nàng, tỏ ra vẻ mặt “Người không nói rõ ra thì đừng mong chạy thoát.”

Dịch Tiểu Liên đưa tay giữ người bạn đang không ngừng bước sát về phía mình, giãy giụa không thôi.

Cô biết đây là một người bạn tốt thẳng thắn thành khẩn mà chính mình muốn tạo cơ hội gặp gỡ làm quen bạn trai cho nàng, nhưng là vừa nghĩ đến bạn trai nàng là ai, cô lại không kìm được nổi do dự.

11. Chương 11

Chương 12:

Edit+Beta: Tử Sa

Đáng lẽ chương này mai ta mới post nhưng... sợ để các nàng chờ lâu nên... ^O^~ ... cứ koi như ta post thay ngày mai vậy chap sau muộn hơn cug~ đừng trách ta nha >__<

“Mạn Ny, kỳ thật có một việc... ách, kỳ thật...” Nàng liếm liếm cánh môi, thật sự không biết có nên nói thật ra hay không, không biết Mạn Ny sẽ có phản ứng gì?

“Làm gì mà cứ ấp a ấp úng thế? Người đã làm chuyện gì có lỗi với ta nên không dám nói?” Mạn Ny hoài nghi nhìn chằm chằm vào nàng.

“Chờ một chút, chính là trước hết hãy nói về người muốn tới đón người là ai, sau đó hãy nói chuyện tội lỗi kia sau.”

Dịch Tiểu Liên im lặng không nói gì nhìn cô, đấu tranh một hồi, sau khi hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần lúc này mới đột nhiên nói với cô: “Bạn trai.”

Mạn Ny như là không nghe rõ, hay là nghe rõ nhưng lại tưởng rằng bản thân mình nghe lầm chớp chớp đôi mắt, gương miệng hỏi nàng, “Cái gì?”

Dịch Tiểu Liên căng thẳng liếm liếm cánh môi, nói lại một cách rõ ràng hơn.

“Người muốn lát nữa tới đón ta là bạn trai ta.”

Mạn Ny bỗng dưng trừng mắt nhìn nàng không dời, ngay cả mắt cũng không chớp trừng mắt nhìn nàng ước chừng hơn năm giây (sao giống phim quay chậm thể nhĩ), lúc này mới hét to ra tiếng, “Bạn trai?! Uy! Người có bạn trai?!”

Dịch Tiểu Liên nhin không được hơi co người lại.

“Là... mới qua lại gần đây.” Nàng thận trọng nói.

“Gần đây? Vậy mà người tại sao không nói cho ta biết? Nếu nói cho ta biết, ta đã không cần khổ cực như vậy để tổ chức buổi giao lưu này!” Mạn Ny bỗng nhiên hiểu ra liền mở to hai mắt. “Khó trách đối tượng tối nay không ai có thể lọt vào mắt người, nguyên lai là đã sớm có người trong lòng rồi, thực sự là rất quá đáng mà!”

“Xin lỗi mà, ta không cố ý lừa người, chỉ là quên mất, hơn nữa người đã vì ta mà bỏ ra nhiều công sức như vậy để tổ chức buổi giao lưu này, ta thật sự không muốn khiến người bạn rộn vô ích, cho nên...” Dịch Tiểu Liên hai tay hợp thành hình chữ thập xin lỗi.

“Ta giờ không phải cũng giống như bạn rộn vô ích ư.” Mạn Ny cắt ngang nàng.

“Xin lỗi.” Trừ bỏ xin lỗi, nàng còn có thể nói cái gì đây?

“Nếu xin lỗi hữu dụng, sẽ không cần đến cảnh sát.” Mạn Ny trừng mắt, tựa hồ tức giận không ít.

“Người đạo văn của lời kịch Minh Tự.” Nàng nói, muốn đem không khí làm cho thoải mái hơn một chút, không nghĩ tới...

“Không có cách nào buồn cười cả.” Mạn Ny ngoài cười nhưng trong không cười trừng mắt với nàng

“Xin lỗi.” Nàng lập tức cúi đầu sám hối.

“Ta hiện tại rất tức giận.”

Bạn tốt không cần phải nói, nàng cũng biết.

“Hôm nào ta đãi người một bữa lớn, người hãy tha thứ cho ta đi, không nên tức giận có được không?” Nàng thật cẩn thận cầu xin tha thứ.

“Đợi người giới thiệu hẳn cho chúng ta biết, ta liền tha thứ cho người.” Mạn Ny nói.

Dịch Tiểu Liên tìm cơ phải đi trước có việc nói tạm biệt mọi người tại buổi giao lưu, Mạn Ny cũng lấy cớ muốn đưa nàng ra ngoài đón taxi, đường đường chính chính theo nàng đi ra khỏi nhà hàng chờ người.

“Hắn là người thế nào, các người như thế nào quen biết? Hắn thật sự có ưu tú như vậy không, so với bốn chàng trai kia có hơn không? Kết quả sẽ không là tình nhân trong mắt ra Tây Thi chứ?” (ý nói có thể là Giác ca xấu mà trong mắt Liên tỷ vẫn là người đẹp nhất)

Mạn Ny quả thật tò mò chết đi được, không ngừng hỏi nàng chuyện về bạn trai thần bí kia, làm nàng chỉ có một miệng khó trả lời hết được, cuối cùng chỉ có thể tùy tiện ném cho cô một câu “Người đợi lát nữa tự mình xem đi”, sau đó liền đem tiếng lú lú của cô trở thành bối cảnh âm nhạc không hề để ý tới.

Nàng đứng ở bên đường, ngắm nhìn dòng xe cộ tập nập trước mắt.

Mới lúc này gọi điện thoại cho Hạ Tử Giác, nguyên bản chỉ là muốn hẳn dự phòng trước, miễn cho khi tổng tài đại nhân đến sẽ bị vài người hơi điên rồ như Mạn Ny dọa đến, không nghĩ tới lại nghe thấy tin hẳn đang trên đường đến, lại sắp tới nơi.

Hắn nhất định là sau khi treo điện thoại liền xuất phát đến đây.

Tính thời gian, hẳn cũng gần đến rồi.

Mới nghĩ như vậy thôi, liền nhìn thấy một chiếc xe đang tiến sát về phía lề đường bên này bóp kèn hai tiếng.

Ban đêm tầm mắt không rõ, hơn nữa đèn xe sáng ngời có chút chói mắt, làm cho đến khi khoảng cách của xe và các nàng chỉ còn vài mét, nàng lúc này mới nhận ra xe của bạn trai, chắc chắn đúng là hắn.

Hắn đến làm khoe miệng của nàng bất tri bất giác dương lên.

“Là hắn sao?” Mạn Ny hỏi.

Dịch Tiểu Liên mỉm cười gật đầu, nhìn hắn trên xe đậu trước mặt không chuyển mắt, tiếp theo lại đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi... (gà cắt tiết há há)

“Mercedes-Benz?!”

Ny kinh hỷ kêu lên, sau đó đem tay nắm lấy bả vai nàng, biểu diễn một cách khoa trương thời khắc này tâm tình cô rất kích động, lay lay nàng cô nói: “Người nói rõ cho ta, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Chồng (ng’ ta chưa cưới tỷ này nói wa’) người thực sự lái Mercedes-Benz à hẳn là ai vậy? Bên cạnh người lúc nào lại có loại Mercedes-Benz này, tại sao cho tới bây giờ ta chưa từng nghe người nói qua? Người tốt nhất là nhanh đem sự thật ra cho ta, nói nhanh lên!”

Dịch Tiểu Liên rất buồn cười, vừa cười vừa sửa chữa lại nàng nói: “Anh ấy còn không phải là chồng ta.”

“Không được chuyển đề tài!” Mạn Ny tiếp tục lay lay nàng, cố ý dùng giọng kích động kêu lên, hại nàng thiếu chút nữa cười đến xóc hông.

“Đừng ồn nữa.” Nàng vừa cười vừa cầu xin tha thứ.

Mạn Ny đột nhiên ngừng động tác lay động nàng, cả người ghen hòng nhìn trân trối, ngây như phỗng nhìn về phía sau nàng.

Dịch Tiểu Liên theo tầm mắt của nàng quay đầu nhìn lại, nguyên lai là tổng tài đại nhân từ xe bước xuống, đang chậm rãi đi tới hướng các nàng.

Bộ dạng hần trần ngập tự tin cùng mị lực của một người đàn ông trưởng thành.

Hắn vốn là mẫu đàn ông cả người trừ bỏ anh tuấn tiêu sái, ngoài soái khí mê người, không thể tìm thấy từ nào hình dung thích hợp hơn, cũng khó trách Mạn Ny đã xem qua vô số soái ca lại có thể đứng tại chỗ choáng váng giương mắt nhìn.

“Chờ lâu chưa?” Hắn đi tới bên cạnh nàng ôn nhu hỏi.

“Chưa lâu.” Nàng chớp chớp mắt mới trả lời, kỳ thật cũng có chút bị mị lực của hắn hấp hồn. Thật rất soái!

“Vị này chính là người bạn trong điện thoại mà em đã nhắc tới sao?” Hạ Tử Giác nhìn về phía Mạn Ny đang đứng im ngây ngốc, hỏi nàng.

“Đúng vậy.” Dịch Tiểu Liên gật đầu nói, sau đó giới thiệu với hắn. “Cô ấy gọi là Cố Mạn Ny, là đồng sự trước kia của em, cũng là bạn tốt của em.” Giới thiệu bên này xong, quay sang giới thiệu bên kia, lại phát hiện bạn tốt vẫn là làm một bộ dạng ngây ra như phỗng, khiến cho Dịch Tiểu Liên nhin không được thở dài, đưa tay lắc lắc nàng.

“Cố Mạn Ny tiểu thư, phiền người tỉnh lại, trời sáng rồi.” Nàng nói.

Lời của nàng làm cho Hạ Tử Giác nhin không được khê bật cười.

Tiếng cười cùng dung mạo tươi cười (nguyên văn là tiểu thanh cùng tiểu dung) của hắn khiến cho Mạn Ny này giờ nhìn ngây ngốc chột mớ to hai mắt, nhưng không có dấu hiệu phục hồi tinh thần lại, chỉ càng ngăn người ra hơn. (Bác sĩ: vô cùng thương tiếc báo tin bệnh nhân này đã vô phương cứu chữa *hắc hắc*)

Rất soái, rất soái, rất soái nha!

Dịch Tiểu Liên cũng nhin không được đưa tay nâng lấy khuôn mặt bạn, rồi chỉnh khuôn mặt cô chuyển hướng về phía mình.

“Người cũng nên phục hồi lại tinh thần đi! Cứ như vậy đối với đàn ông mà chảy nước miếng không phải mất mặt a? Cố Mạn Ny tiểu thư.” Quan trọng là, người đàn ông kia đã có chủ là nàng.

“Ha ha ha...” Mạn Ny rớt cuộc cũng hồi phục lại tinh thần, nhưng việc đầu tiên là ngây ngô cười với nàng, sau đó khi nàng chưa kịp phòng thủ, đột nhiên tuôn ra một loạt câu nói kinh người...

“Ta hiện tại rớt cuộc mình bạch tại sao người có thể đối với mấy tên trong nhà hàng kia cứ thiếu thiếu khuyết khuyết, bởi vì so với vị soái ca này, mấy tên cùng chúng ta giao lưu căn bản là thất bại!” Cô lớn tiếng nói.

Dịch Tiểu Liên bỗng trợn to hai mắt, cả kinh còn không kịp làm ra phản ứng gì, liền nghe thấy bạn trai nhẹ giọng thân thiện mở miệng hỏi: “Giao lưu? Mấy tên kia?” (ca này đúng là có tài làm cho người ta khai hết a > <)

“Đúng rồi, đối tượng chúng ta giao lưu hôm nay tổng cộng có bốn nam sinh (già chất mà còn kiu nam sinh __!!), vốn còn tưởng rằng bọn họ là lựa chọn tốt nhất rồi, không nghĩ tới nhân ngoại hữu nhân*, thiên ngoại hữu thiên*. Mạn Ny tiểu thư thẳng thắn trả lời, khiến cho Dịch Tiểu Liên nhắm nghiền mắt lại, cảm giác như tận thế đã đến (gốc là: đại thế đã qua... nhưng ta nghĩ đề câu này hay hơn nghĩa cũng như nhau thuj)

*Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: đồng nghĩa ý chỉ người tốt còn có người tốt hơn

“Xin chào, ta gọi là Cố Mạn Ny, rất vui khi được quen biết người đại soái ca.”

Dịch Tiểu Liên nghe lời tự giới thiệu của Mạn Ny, trong giọng nói tràn ngập vị ngọt ngào tình cảm của thiếu nữ.

“Hạ Tử Giác. Ta cũng rất vui được biết vị mỹ nữ này.” Hấn đáp lại.

“Ai nha, ta là mỹ nữ cái gì, Tiểu Liên mới phải chứ? Người biết không? Trong bốn vị nam sinh của buổi giao lưu hôm nay, có đến ba người nói với ta rằng bọn họ thích nàng.” (Ny tỷ T^T... tỷ là cô 9 em nàng 8 sao...tỷ đang giết người không cần dùng dao đấy)

Cổ Mạn Ny, người có thể bớt lăm mồm một chút có được không. Dịch Tiểu Liên trong lòng thầm rên rĩ.

“Ngoài ra, nghe nói tổng tài công ty nàng cũng theo đuổi nàng, cho nên người phải cẩn thận xem trọng nàng, tình địch thật sự rất nhiều.”

Cổ Mạn Ny, ta muốn cùng người tuyệt giao! Dịch Tiểu Liên thề với lòng.

“Ta chính là tổng tài kia.”

“Cái gì?” Mạn Ny nhất thời đại kinh thất sắc*kêu lên một tiếng.

*Đại kinh thất sắc: người nhột nhột sợ hãi...

Dịch Tiểu Liên bỗng có loại cảm giác dở khóc dở cười, vì có thể dọa đến Mạn Ny làm cho nàng cảm thấy được thở ra một hơi, nhưng nghĩ đến lúc phải đối diện với thu hậu toán trưởng* của nàng, nàng lại cảm thấy đáng sợ, nhưng việc đã đến nước này, cho dù đáng sợ cũng phải đối diện nha.

*Thu hậu toán trưởng: một ân oán, nợ nần đợi cho thời điểm chính muối mới giải quyết- ở đây ý nói đến cơn giận của Giác ca sau này.

Nàng khe thở dài, mở mắt, giây sau đem tất cả chuyện về Mạn Ny từ trong não nàng làm bay hơi hết, thay thế bằng một vẻ như mỉm cười, kỳ thật tức giận mới có thể ngoài cười nhưng tâm không cười như vậy.

Nàng cả người cứng đờ, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó chính là chết chắc rồi, nàng chỉ lo lắng Mạn Ny bên này, lại quên mất tổng tài đại nhân bên kia.

Đã có bạn trai, lại sau lưng bạn trai chạy đi giao lưu, tổng tài đại nhân sẽ nghĩ gì về chuyện này? Lần này nàng thật sự chết chắc rồi!

“Mạn Ny, người đi ra cũng đã quá lâu rồi, phải chăng nên quay lại nhà hàng rồi phải không?” Nàng mở miệng. “Chúng ta cũng phải đi rồi.” Nàng phải khẩn trương giải thích với hấn hết thấy bất đắc dĩ mới được.

“Huk, không có nhân tính, vừa có bạn trai, đừng liền đem bạn vứt ra sau chứ?” Mạn Ny hừ nàng.

“Người đi nhanh lên đi.” Không có tâm tình bởi nàng 5 4 3, Dịch Tiểu Liên trực tiếp đưa tay giúp cô xoay người, xoay theo hướng tiến về cửa nhà hàng, sau đó từ phía sau thúc cô tiến bước lên phía trước.

“Người không cần thúc ta, tự ta sẽ đi.” Mạn Ny kêu lên kháng nghị.

“Được, hẹn gặp lại.” Nàng nghe vậy dừng chân, thu tay lại nói.

“Nhưng Tiểu Liên,” Mạn Ny mới đi về phía trước một bước lại bỗng nhiên ngừng bước, quay về hướng nàng nói: “Người đừng tưởng rằng chuyện này về sau ta sẽ quên đi? Người canh nhiên gạt ta cùng lão Đại tổng tài kia gặp gỡ, thật sự là quá mức rồi, tội không thể tha.”

“Ta biết, hôm nào ta chịu đòn tổng nhận tội có được không? Người đi vào nhanh lên một chút.” Nàng một lần nữa thúc cô tiến lên phía trước.

“Lời này chính là người nói đó.” Mạn Ny hướng nàng đòi cam đoan.

“Vâng vâng vâng, là ta nói.”

“Tốt lắm, hôm nay tạm thời thả cho người một con ngựa, hôm nào lại cùng người tính sổ. Bất quá...”

“Không bất quá gì hết, nhanh đi vào đi!” Dịch Tiểu Liên hơi bực mình cắt ngang lời cô.

“Làm gì mà hung dữ vậy? Người sai rõ ràng chính là người.” Mạn Ny bĩu môi khiêu nại.

Dịch Tiểu Liên bất đắc dĩ nhìn cô, vẻ mặt ai oán cùng thỉnh cầu.

Nhìn nàng như vậy, Mạn Ny duỗi hai tay ra, làm một độc tác “OK, ta đầu hàng”, yên lặng yên lặng xoay người bước đi, tiến vào cửa lớn nhà hàng.

Dịch Tiểu Liên vẫn đưa mắt nhìn cô, cho đến khi bóng lưng của cô hoàn toàn biến mất trước mắt, lúc này mới hít sâu một hơi, cổ lấy dũng khí xoay người trở về bên cạnh tổng tài đại nhân.

“Anh ăn chưa?” Nàng dùng vẻ quan tâm bình thường hỏi hắn, giả vờ như không có việc gì.

“Giao lưu vui chứ?” Hạ Tử Giác nhìn nàng, lãnh nhiệt trào phúng* mở miệng hỏi.

*Lãnh nhiệt trào phúng: lạnh lùng mỉa mai

Nàng cả người cứng đờ, chỉ biết rằng không thể nào có thể qua cửa này dễ dàng như vậy.

Ai~

12. Chương 12

Chương 13

Edit+Beta: Tử Sa

Trốn tránh không được, đương nhiên chỉ có thể đối mặt.

“Nào có gì vui, em căn bản là không muốn đến đây.” Dịch Tiểu Liên dùng một vẻ mặt bất đắc dĩ nói. “Nhưng là Mạn Ny uy hiếp không cho phép em không đến, nếu em dám không đến thì sẽ liền bày ra bộ dạng muốn cùng em tuyệt giao, em cũng không muốn lãng phí thời gian vào những chuyện vô ích nhàm chán ở đây nha! Anh vừa rồi không nghe Mạn Ny nói rằng em đối với mấy người trong nhà hàng kia cứ thiếu thiếu khuyết khuyết hay sao? Em tới tham gia cái buổi giao lưu này thật sự là bị ép buộc thôi, anh đừng tức giận có được không?”

“Bộ dáng anh thoát nhìn giống tức giận sao?” Vẻ mặt hắn vô cảm.

Rất giống, nhưng Dịch Tiểu Liên không có cái gan kia để nói.

“Lên xe đi, anh đưa em về nhà.” Hắn xoay người nói, lúc này không còn giống quý ông thường giúp nàng mở cửa xe kia. (tức học máu rầu mở ji’ nổi nữa ^O^~)

Làm sao bây giờ? Hắn dường như thật sự tức giận không nhẹ a! Đầu Dịch Tiểu Liên hoạt động không ngừng, vật lộn nghĩ phải làm thế nào mới có thể khiến hắn hết giận.

“Giờ còn sớm, đêm nay lại là cuối tuần, ngày mai không cần đi làm, chúng ta đi hẹn hò có được hay không? Anh muốn đi đâu, bất kể là lên núi xuống biển, em đều phụng bồi vô điều kiện.” Nàng mở miệng lấy lòng. (tỷ này bữa nay cug~ ngọt ngào nịnh bợ gồm *hắc hắc*)

Hắn dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng. “Khách sạn chứ?” (@__@)

“A?” Nàng ngẩn ngơ.

“Lên xe.” Hắn lần nữa xoay người, sau đó lên thẳng xe.

Dịch Tiểu Liên không dám nói gì nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trên xe, ngoan ngoãn buộc dây an toàn, lại ngoan ngoãn đặt hai tay trên đùi, bày ra một bộ biểu tình “em sai rồi, chờ nghe giáo huấn”, nhưng hắn lại cũng không nói một câu gì, thủy chung im lặng không nói, đoạn đường an tĩnh, an tĩnh, an tĩnh đến nỗi dạ dày của nàng cũng đau xót.

Trời ạ, khi hắn tức giận đều là không nói lời nào là sao? Rồi sau đó cãi vã, như vậy nàng không phải là đều phải đợi đến đau dạ dày sao? Như thế không được.

“Anh nói chút gì đi, đừng có không nói lời nào có được không?” Nàng cố chịu đựng trong chốc lát, rồi cuộc nhẹn không được mở miệng cầu xin tha thứ.

“Em muốn anh nói cái gì?”

“Nói... em cũng không biết muốn anh nói gì, chỉ cần không an tĩnh như vậy là được, anh cứ như vậy hại em đau dạ dày.” Nàng thành thật nói cho hắn.

“Dạ dày em không thoải mái?” Trong nháy mắt hắn liền quay đầu lại hỏi nàng, khe cau mày, trên mặt lo lắng, không còn bộ mặt vô cảm nữa.

“Àn.”

“Bắt đầu lúc nào?”

“... Vừa mới.”

Hắn mím môi một cái, trong nháy mắt lại bắt đầu im lặng không nói gì, rồi cuộc phát hiện ra chính mình bị lừa dối.

“Xin lỗi, chuyện quan trọng như vậy em hẳn là phải nói trước cho anh, nhưng em cũng không phải cố ý muốn gạt anh, mà là thật sự quên mất, giữa trưa khi nhận được điện thoại nhắc nhở của Mạn Ny, mới biết được là hôm nay, lúc đó muốn nói với anh cũng không còn kịp nữa, bởi vì hôm nay anh thật sự rất bận rộn, một đồng nghiệp ở trước sau anh, em căn bản tìm không được cơ hội có thể cùng anh nói về chuyện này.” Nàng vội vàng giải thích với hắn, nhưng hắn lại im lặng không nói gì như trước.

“Tất cả lời của em đều là sự thật, không có nửa câu gian dối.” Nàng không ngừng cố gắng nói, “Nếu anh không tin, em còn có chứng cứ.” Nói xong, nàng tay chân luống cuống từ trong túi xách lấy ra một tờ hóa đơn mua quần áo, cùng với cái bị nhăn nhó nàng đựng chế phục bên trong.

“Anh xem, hóa đơn này chứng minh là em hoàn toàn quên chuyện này. Em ngay cả kiện y phục hàng ngày cũng không mang, phải đi mua một bộ quần áo mặc đến, chính là bộ trên người này.” Nàng nói xong liền kéo quần áo trên người cho hắn nhìn.

“Còn đặc biệt đi mua quần áo mới, đúng không?” Hắn chỉ liếc mắt nhìn, liền hừ giọng nói.

Dịch Tiểu Liên bị hóa chua tới nơi, nàng nghẹn họng nhìn hắn trân trối, có chút muốn cười, cũng không dám. (Liên tỷ bị hóa chua là do Giác ca ăn giấm xong chua hóa wa cho tỷ ấy)

Trời ạ, hắn không chỉ là tức giận không thôi, mà còn ghen nữa, ghen a! Tổng tài đại nhân cao cao tại thượng vì nàng mà ghen a! Rất vui, rất vui.

“Anh ăn chưa?” Nàng ôn nhu hỏi hắn, “Nếu chưa ăn, em cùng anh đi ăn có được hay không? Đúng lúc em thật cũng chưa ăn gì.”

“Bạn nói chuyện cùng đối phương, cho nên không rảnh ăn?” (A Sa: Giác ca ghen dễ thương wa’ a a a *trái tim* ta iu a... Liên tỷ: *Bình bình lửa giận cầm dao chạy tới* người vừa nói gì... A Sa:...ơ... ơ... ta... ta nói ta iu tỷ lắm lắm ... *chuồn lẹ*)

Oa, hảo chua a! hắn thật sự là đang ghen.

“Bạn nhớ đến anh.” (nịnh ghê wa’ >(<) Nàng đề xuống ý cười, nghiêm túc nói với hắn.

“Nhớ đến anh có phải còn đang làm việc hay không, có ăn tối chưa, có phải hay không giống giữa trưa vừa ăn vừa họp, như vậy có thể hay không gây khó tiêu, đối với thân thể không tốt? Đầu óc em kỳ thật chỉ toàn nghĩ về anh.”

“Thật vậy chăng?” Ngờ kìa hắn thay đổi. (nghe nịnh đổi cái xoạch liền à)

“Thật vậy.” Nàng dùng giọng nói cam kết, nghiêm túc gật đầu nói, sau đó lại ôn nhu hỏi: “Anh ăn chưa?”

Im lặng một chút, hắn rồi cuộc cũng trả lời nàng, “Còn chưa ăn.”

“Em biết mà.” Sau khi nghe vậy nàng có chút tức giận, cũng không có dự vọng muốn cười nữa.

“Bây giờ đã hơn tám rưỡi gần chín giờ rồi, anh ít nhất cũng nên nhờ thư ký Trần chuẩn bị một ít đồ ăn cho chứ, rồi sau mới để cho cô tan ca chứ, anh có biết như vậy sẽ hại đến sức khỏe không?” Nàng nhìn không được nhíu mày với hắn.

“Em đây là quan tâm anh sao?”

“Nói nhảm.” Nàng trừng mắt nhìn một cái, nhanh miệng nói.

“Bảo anh nói nhảm?” Hắn quay đầu liếc nàng một cái.

Nàng cả người cứng đờ, lập tức nhớ tới bản thân mình hiện tại đang mang tội.

“Ý của em là em đương nhiên quan tâm anh, bởi vì anh là bạn trai của em nha, sự khỏe mạnh của bạn trai chính là niềm hạnh phúc của bạn gái, anh nói có phải không?” Nàng nín thở nói.

Hắn có chút dăm chiêu nhìn nàng một cái, đột nhiên mở miệng nói: “Vừa rồi em có phải hay không có nói, đêm nay bất kể là lên núi xuống biển em đều nguyện ý phụng bồi?”

“Dát?” Dịch Tiểu Liên ngẩn ngơ, trong đầu không tự chủ được toát lên phản ứng của hắn ngay sau khi nàng nói ra những lời đó.

Khách sạn!

Lúng túng, hắn sẽ không thật sự muốn nàng cùng hắn đến khách sạn chứ? Nếu hắn thật sự mở miệng yêu cầu như vậy, nàng... nàng nên làm gì bây giờ?

“Em đang suy nghĩ gì vậy?”

“Cái gì?” Nàng không tự chủ được kinh ngạc một chút, hai mắt to tròn nhìn thẳng.

“Em không phải nói là muốn theo anh đi ăn sao? Sau khi cơm nước xong, thì theo anh đến câu lạc bộ đêm thoải mái một chút.” Hắn thông báo nhiệm vụ đêm nay của nàng.

“Đến câu lạc bộ đêm thoải mái một chút?” Nàng bị chấn động, không nghĩ tới hắn cũng biết đến câu lạc bộ đêm.

“Thế nào? Muốn thất hứa, không muốn theo anh lên núi xuống biển sao?”

“Em chỉ là có chút lạ khi biết anh sẽ đi đến câu lạc bộ đêm mà thôi.”

“Anh không thể đi sao?”

“Em không phải ý này, chỉ là hình tượng của anh nghiêm chỉnh quá mức, rất khó liên tưởng đến sẽ cùng mấy kẻ ở câu lạc bộ đêm chỉ biết nghĩ tới đời mỹ* kia ở cùng một chỗ.”

*Đời mỹ: hủ bại, đồi trụy

“Cũng không phải tất cả câu lạc bộ đêm đều đồi mỹ như em nói, cũng có câu lạc bộ đêm rất ẩm cúng, thoải mái, giống như nhà vậy, làm cho người ta có thể thật sự trầm tĩnh lại nghỉ ngơi. Đợi lát nữa chúng ta đến đó em sẽ biết ngay.” Dịch Tiểu Liên ánh mắt rạng rỡ, đã bắt đầu chờ mong.

...

Câu lạc bộ đêm ẩm cúng, thoải mái, giống như nhà có thể làm cho người ta trầm tĩnh lại nghỉ ngơi đó, cũng sẽ không là chỗ tốt gì, bởi vì nó cung cấp rượu cho khách uống vô thượng hạng*, cũng không quản khách có hay không có tiền, đã say hay chưa, chỉ cần khách bỏ tiền ra, cho dù muốn đem rượu đến tắm cũng không vấn đề gì.

*Vô thượng hạng: không ràng buộc gì

Tựa như không đổi được chó ăn phân, trâu được dẫn đến Bắc Kinh cũng vẫn là trâu.

Câu lạc bộ đêm bất kể trang hoàng nhiều thứ thoải mái, phong cách, sang trọng, nó đúng vẫn là một nơi bán rượu, mua rượu, ngắn gọn là nơi đời mỹ. (âu trời... ng' ta câu lạc bộ đêm mà ko cho bán rượu thì... ế mười kíp ruy' tỷ uj... bắt bẻ wa' ah' với lại khách hàng là thượng đế mà)

Đây là ý nghĩ của nàng, mà qua đêm nay, chỉ càng thêm khẳng định ý nghĩ của nàng không sai mà thôi.

Dịch Tiểu Liên cố hết sức dìu đỡ từng bước chân tập tễnh, không giúp ai khác ngoài bạn trai đại nhân đi ra thang máy, cảm giác tay chân đều mệt đến rã rời.

Hắn thoạt nhìn thon thon gầy gầy, không nghĩ tới lại nặng như vậy.

Hoàn hảo đã đến nhà hắn rồi, hoàn hảo nàng đã mang hắn tới căn hộ mà công ty cấp cho hắn, hoàn hảo nàng vẫn còn nhớ căn hộ này ở trên đường nào, nếu không nàng thật không biết phải đem người uống say khướt kia tổng đi đâu nữa.

Hao tổn một lượng lớn sức lực, nàng rốt cuộc cũng giúp hắn tiến vào phòng ngủ, sau đó hai người cùng nhau ngã thẳng lên giường.

“Trời ạ.” Dịch Tiểu Liên liền thở phào một hơi mà kêu lên một tiếng.

Nàng còn tưởng rằng mình sắp mệt chết, bắt đầu dìu hắn từ cầu lạc bộ đêm về đây, đoạn đường dìu hắn đến bãi đậu xe, rồi lại từ lúc ngừng xe, dìu về nhà hắn, tổng cộng hai đoạn đường cũng phải ít nhất năm trăm mét, nàng thật sự tưởng rằng mình sắp chết vì mệt, nếu không cũng chính là phế bỏ hai tay, thật sự là nàng mệt gần chết.

Dịch Tiểu Liên hơi xoay người lại, nhìn hắn đã mất ý thức nằm bên cạnh, không tự chủ được than nhẹ một tiếng.

“Không biết uống thì đừng uống, nào lại có người như vậy mới uống một chén đã say bí tỉ? Cũng không phải là uống trà đá Trường Đảo*.” Nàng thì thầm tự nói.

*Trường Đảo: Trường Đảo’ (tiếng Trung: , Hán Việt: Hải Dương huyện) là một huyện của địa cấp thị Yên Đài, tỉnh Sơn Đông, Cộng hòa nhân dân Trung Hoa. Huyện này có diện tích đất 5090,2 héc ta, diện tích mặt nước 8700 km2, chiều dài bờ biển 146 kmkm2. Huyện Trường Đảo có 2 trấn 8 hương. Đại bộ phận dân cư sống ở đảo Nam Bắc Trường Sơn. Dân cư ở đây sống chủ yếu bằng nghề ngư nghiệp.

Trông hắn như vậy cổ vể những lời trước kia hắn nói với nàng là chưa từng uống quá say là thật rồi, nếu bình thường có uống rượu, tửu lượng thế nào lại kém như vậy?

Bất quá nhìn tổng tài đại nhân ngày thường sở hướng vô địch* lại dễ dàng bị một chén rượu quật ngã thế này, cảm giác thật thú vị.

*Sở hướng vô địch: người mạnh mẽ, bất khả chiến bại.

13. Chương 13

Chương 14:

Edit+Beta: Tử Sa

“Nếu anh sau này dám khi dễ lời em nói, em liền cho anh uống một chén rượu, làm cho anh say, như vậy anh phải ngoan ngoãn để em hành hạ.” Nàng uy hiếp khuôn mặt đang ngủ say của hắn.

“Phải hành hạ thế nào đây? Vò viên? Đập dẹt? Hay tát?” (>”< bạo lực a)

Nàng vừa lăm bầm lườm bầu nói, vừa đùa bốn khuôn mặt đang bất tỉnh nhân sự của hắn, dí dí hai má hắn, véo véo cái mũi hắn, lại vừa ép ép khuôn mặt hắn, sau đó phát hiện bất kể dày vò làm biến hình khuôn mặt hắn thế nào, hắn vẫn là soái như thế.

Nhìn hắn từ khoảng cách gần như vậy mới phát hiện, da hắn thật đẹp, chiếc mũi rất cao, đôi môi rất xinh đẹp...

Tim bỗng đập có chút nhanh, hô hấp cũng trở nên có chút gấp gáp.

Nàng sợ hãi đột nhiên thu tay lại, từ trên giường ngồi dậy, sau đó tự nói với chính mình, “Nên về nhà thôi.” Nhưng không nhận được lại quay đầu nhìn hấn một cái.

Cà-ra-vát đeo trên cổ hấn vẫn đang lệch lệch xiên xiên, chỉ cởi ra một chiếc nút, do áo sơ mi không có tính co giãn vì tư thế nằm xuống mà bó chặt trên người hấn, thoát nhìn khiến cho người ngủ cảm thấy không được thoải mái.

“Vẫn là nên giúp hấn cởi bớt một ít quần áo, để hấn ngủ thoải mái hơn chút.” Nàng thì thầm tự nói, lập tức đứng dậy, đưa tay giúp hấn cởi cà-ra-vát trên cổ, lại giúp hấn cởi nút trên áo sơ mi.

Theo từng chiếc nút được cởi ra, áo sơ mi bó chặt trên thân thể hấn lập tức mở banh về hai phía, lộ ra lồng ngực rộng lớn.

Dịch Tiểu Liên nhìn cảnh đẹp trước mắt kinh thán, chưa bao giờ nghĩ tới vóc người hấn lại có thể đáng nhìn như vậy, còn có cả cơ bụng! So với những mẫu đàn ông trên tạp chí, quả thực không hề kém chút nào.

Nhìn cơ bụng khối lũy rõ ràng của hấn, nàng vô thức liếm liếm cánh môi khô khan, rất muốn đưa tay sờ vào xem có cảm giác gì.

Hấn say đến bất tỉnh nhân sự, nếu nàng lên sờ một chút, hấn là hấn sẽ không phát hiện đâu nhỉ? Nàng tự hỏi.

Một chút, chỉ cần một chút là được rồi. (sắc nữ ^^!!)

Nàng nói với chính mình, sau đó nuốt nuốt nước miếng (*đổ mồ hôi* ghê wa’... giống sắp ăn ca ấy), lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đang ngủ say của hấn một cái, rốt cuộc nhìn không được bị dụ hoặc đưa tay ra, nhẹ nhàng mà xoa cơ bụng của hấn...

“Em đang làm gì vậy?” Đột nhiên vang đến giọng nói của hấn làm nàng sợ tới mức liền rút tay lại, ngẩng đầu lên, chỉ thấy nam nhân một giây trước còn say đến bất tỉnh nhân sự, giờ phút này lại mở to đôi mắt sáng ngời nhìn nàng, nào có một tia men say?

“Anh không say?!” Nàng bật thốt lên.

“Trước đó có chút ít, nhưng hiện tại tỉnh rồi.”

“Anh gạt người!” Nàng không tin người mới uống rượu say lại có thể tỉnh lại nhanh như vậy, hơn nữa bộ dạng tỉnh lại giống chưa thấm chút rượu nào.

Không để ý lời buộc tội của nàng, hấn ngồi dậy, đầu tiên là cúi đầu nhìn xuống nửa thân trần của mình, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn nàng có chút đăm chiêu hỏi: “Em vừa rồi đang làm gì?” (Ấn đầu hũ *hét lớn*)

Khuôn mặt Dịch Tiểu Liên liền lập tức đỏ lên.

“Nào, nào có làm gì nha? Chính, chính là thấy anh bị quần áo bó chặt, dường như không được thoải mái, cho nên mới có thể giúp anh cởi bớt nút áo ra, anh, anh đừng suy nghĩ bậy bạ!” Nàng lấp ba lấp ba nói.

“Chỉ là cởi nút thôi sao? Tại sao hình như anh thấy em lên sờ mó anh?”

Oanh! Dịch Tiểu Liên cảm thấy khuôn mặt mình nóng đến tựa sắp bắt đầu thiêu đốt.

“Em, em nào có!” Nàng nói lấp cực lực phủ nhận.

Hấn đột nhiên nắm lấy tay nàng, đem tay nàng đặt trên cơ bụng rắn chắc của hấn, vừa chạm rãi di động, vừa nhìn nàng không chuyển mắt nói: “Em khẳng định em không sờ mó anh như vậy?”

Dịch Tiểu Liên vô pháp tự kỷ, đôi mắt to tròn của nàng nhìn chằm chằm vào bàn tay mình đang đặt trên cơ bụng hấn vuốt ve, cảm nhận nhiệt độ cơ thể hấn từ tay mình truyền đến, còn có xúc cảm từ cơ bụng khối lũy rõ ràng của hấn, cùng với trái tim chính mình dường như cảm giác muốn nhảy đến yết hầu...

Trời ạ trời ạ trời ạ, trong lòng nàng kêu lên đau xót, phản ứng tri giác bỗng nhiên suy nghĩ được nàng có thể đem bàn tay rút trở về mà.

Nàng lập tức rút tay về, thế nào hấn lại biết mà tăng thêm lực đạo cầm ở tay nàng, không cho nàng đem tay rút về.

Nàng nhanh chóng liếc hắt một cái, càng thêm dùng sức muốn đem tay mình từ trong tay hắt rút về, kết quả hắt lại đột nhiên dùng mạnh lực kéo nàng về phía mình.

“A!” Sức nàng đầu không lại hắt, nàng kêu lên một tiếng sợ hãi, nhất thời mất đi thăng bằng ngã vào người hắt, trực tiếp nằm ở trên người hắt.

Gương mặt nàng trong nháy mắt đã áp sát vào bộ ngực trần hắt, cảm nhận được độ ẩm da thịt hắt, đồng thời nghe thấy tiếng tim hắt đập, bình bình bình rõ ràng lại lớn tiếng.

Nhưng thanh âm này cũng có thể là tiếng tim đập của nàng, bởi vì trái tim nàng cũng đang đập rất nhanh.

Bốn phía rất im ắng, trừ bỏ tiếng tim đập của hai người, nàng không nghe thấy bất kì âm thanh nào khác, cảm giác như là vĩnh cửu, lại dường như chỉ mới qua một giây. (khó hiểu quá >”<)

Nàng cả người nóng lên, xấu hổ muốn từ trên người hắt đứng lên, kết quả thân thể vừa mới nhúc nhích đột nhiên lại bị một cổ lực đạo từ phía sau ép xuống, làm nàng kinh hô một tiếng, lại ngã về lại trên ngực hắt.

Lực đạo từ bàn tay kia đột nhiên vòng đến bên hông nàng.

“Anh làm gì?” Nàng ngẩng đầu trợn mắt nhìn hắt hỏi, nhưng trong nháy mắt lại rơi vào trong con người đen thâm thúy của hắt, bản thân bị lạc, rốt cuộc không thể tự hỏi.

Tay hắt không biết khi nào bắt đầu chậm rãi di động trên người nàng, nhẹ vỗ về vòng eo mảnh khảnh, lại từ lưng quần dưới eo tiến đến chiếc áo phía trên, tiến vào trong áo chậm chậm vuốt ve nàng, mỗi một chỗ đi qua liền châm lên một ngọn lửa, làm cho nàng có cảm giác càng lúc càng nóng, tim đập càng lúc càng nhanh, thậm chí vô thức bật ra tiếng rên khẽ.

Thanh âm của nàng ngưng lại khi hắt hôn đôi môi nàng.

Trong nụ hôn ôn nhu của hắt mang theo tình cảm cùng nhiệt tình, làm cho nàng ý loạn mê loạn hôn lại hắt... (Liên tỷ chính thức bị ăn nhưng cảnh H chỉ nhieu đó thụ nên phạm vi độ tuổi 16+ có thể xem được ^^!! Mừng wa', gặp cảnh H 18+ ta chưa đủ tuổi mà làm thấy hơi ngại a *đỏ mặt*)

Tình cảm mãnh liệt qua đi, bọn họ trái tim cùng trái tim, hơi thở cùng hơi thở, hợp lại làm một, giờ khắc này đã không thể chia rời.

Nghỉ ngơi một hồi, lo lắng thể trọng chính mình có thể đè bẹp nàng, Hạ Tử Giác mang theo nàng xoay người, hoán đổi vị trí khiến nàng nằm sấp trên người hắt. Tay hắt nhẹ nhàng vỗ về da thịt mềm mại trên lưng nàng, yêu thích không buông.

Nàng rốt cuộc là của hắt, chỉ thuộc về hắt.

“Hết thấy đều là kế hoạch của anh đúng không? Anh căn bản là không có say, đúng không?” Một lát sau, giọng nàng đột nhiên rầu rĩ truyền đến tai hắt.

“Anh không phủ nhận chuyện không say này, nhưng anh cũng không dự tính cùng em làm chuyện tình này.” Giọng hắt khàn khàn, mang theo mùi vị quyến rũ. “Là em câu dẫn anh.”

Nghe vậy, trong nháy mắt Dịch Tiểu Liên đã quên đi sự ngượng ngùng cùng xấu hổ, đột nhiên từ trước ngực hắt ngẩng đầu lên.

“Em nào có câu dẫn anh?” Nàng kêu lên.

“Không có sao? Là em giở trò với anh trước, tiếp theo lại yêu thương nhưng nhớ anh, thế không phải câu dẫn là gì?” Khóe miệng hắt khẽ nhếch, cười như không cười nhìn nàng chăm chăm nói, trong mắt ôn nhu tràn đầy, làm cho Dịch Tiểu Liên trong chớp mắt liền bại trận.

“Được tiện nghi còn khoe mã anh chính là người như thế.” Nàng lại nằm xuống ngực hắt, lầm bầm nói.

Hạ Tử Giác tuyệt không để ý, bởi vì nàng nói không phải hoàn toàn sai, hắt đích thực là được tiện nghi, đại đại tiện nghi, hắt thật là mơ cũng chưa dám nghĩ tới, bản thân mình lại là người đàn ông đầu tiên của nàng, đương nhiên cũng là duy nhất cuộc đời này.

“Dịch Tiểu Liên.” Hắt ôn nhu gọi nàng.

“Làm chi?” Nàng đáp nhẹ.

“Gã cho anh.”

14. Chương 14

Chương 15:

Edit+Beta: Tử Sa

Chậm trễ rồi ^^!! Srr các nàng nhiều nhé *ôm hun*

Lời cầu hôn bất ngờ làm cho hô hấp Dịch Tiểu Liên bỗng lập tức ngưng lại một chút, trái tim trong nháy mắt lại đập thật nhanh. Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng giờ khắc này sẽ đến nhanh như vậy.

Nàng ngồi dậy, kéo chiếc chăn đơn lên che đi thân thể trần trụi của chính mình. Mặc dù vừa mới cùng hân tổ ái* thân mật, nhưng muốn nàng lột thân mình ngồi ở trước mặt hân, nàng vẫn là còn cảm thấy xấu hổ ngượng ngùng.

*Tổ ái: làm tình, quan hệ tình dục

Hân cũng ngồi dậy theo, nhưng không chút nào che đậy (wa’ đáng mà *che mắt đỏ mặt... he hé nhìn*). Nàng chỉ có thể khuyên chính mình tận lực không nhìn xuống dưới, miễn cho chịu kích thích quá mức. (ý hay)

“Chúng ta mới gặp gỡ không lâu.” Nàng nhìn chăm chú vào đôi mắt hân, nhắc nhở hân.

“Nhưng cũng đã đủ để anh biết em chính là người anh muốn cùng chung sống cả đời.” Hạ Tử Giác dùng ánh mắt kiên định nhìn lại nàng, vẻ mặt ôn nhu nói với nàng.

“Anh xác định?” Tim của nàng tiếp tục đập loạn.

“Anh xác định.” Hạ Tử Giác không chút do dự gật đầu.

Trong ba mươi bốn năm qua, hân chưa bao giờ gặp qua bất kì một người phụ nữ nào có thể giống như nàng, làm hân đứng ngồi không yên, công tư bất phân, ngăn người suy nghĩ, hỉ nộ vô thường (khỏi giải thích ha ta để vậy cho hay, nghĩ rằng ai ai cug~ hử), cũng chỉ có nàng có thể làm cho hân ném qua mùi vị ghen tuông là gì, làm cho hân khẩn cấp muốn dán trên người nàng cái móc chỉ thuộc về hân, làm tất cả đàn ông dám cả gan mơ ước nàng cút xa ra một chút.

Hân không phải chưa nói qua chuyện tình yêu, nhưng cảm giác cùng nàng ở một chỗ chính là bất đồng.

Nếu hết thấy những cảm giác đó vẫn làm cho hân không thể xác định được tình cảm của mình đối với nàng, thế thì hân đã sống uổng phí ba mươi bốn năm qua.

“Nhưng là...” Dịch Tiểu Liên im lặng một hồi, liếm liếm cánh môi (hình như ngoài thói quen gõ đầu vào bàn tay còn có thói quen liếm liếm môi a... thấy liếm wài à), thử dò xét hân nói: “Nếu em không chắc chắn thì sao?”

“Không, em đã xác định, chỉ là bản thân em còn chưa rõ mà thôi.” Hân nhìn nàng.

“Nếu em không rõ, anh thế nào lại biết?” Ngữ khí chém đing chặt sắt* của hân làm nàng có chút không phục.

*Chém đing chặt sắt: hán việt là trảm đing tiết thiết ý biểu hiện sự chắc chắn, kiên quyết, không do dự.

“Bởi vì em đã đem chính mình trao cho anh.” Hân ôn nhu nói.

Mặt Dịch Tiểu Liên không tự chủ được ửng đỏ lên.

“Đó, đó chỉ là nam hoan nữ ái bình thường, lại, lại không thể hiện cái gì.” Nàng nói lấp cãi chày cãi cối.

“Em không phải là loại phụ nữ tham hoan (khỏi giải thích nhé ta nghĩ ai ai cug~ hủ, dù ko mún hủ cug~ phải hủ *hắc hắc*).” Hấn nhẹ nhàng lắc đầu nói, trong mắt tràn đầy ánh nhu hòa.

“Anh lại biết?”

“28 tuổi vẫn là cô gái trong trắng thì sẽ không vì dục vọng nhất thời liền cùng đàn ông lên giường.” Hấn ôn nhu nói: “Trừ phi nàng thật sự rất thích, rất yêu người đàn ông kia, anh nói đúng không?”

“Anh, anh thật là tự dất vàng lên mặt mình.” Mặt nàng lại càng đỏ hơn một chút.

Hấn đưa tay đem nàng kéo vào lòng, hai tay ôm lấy nàng, hôn lên tóc nàng, một lần nữa hướng nàng cầu hôn, “Gả cho ta.”

Dịch Tiểu Liên cảm thấy trái tim mình ngày càng nóng lên, có loại kích động nói không nên lời đang dâng lên trong lòng, tràn đầy cả trái tim, cả người nàng.

Gả cho hấn.

Nguyên lai cái cảm giác được chính người mình yêu cầu hôn là đây, cảm giác hạnh phúc ngọt ngào tựa mật ngọt.

“Trước khi em trả lời anh, anh hãy nói cho em, tại sao muốn giả say gạt em?” Nàng quay đầu liếc nhìn hỏi hấn.

“Đó là trừng phạt.” Hấn nói thẳng.

“Trừng phạt?” Nàng nhường cao mày. “Em đã làm sai chuyện gì mà phải chịu phạt?” Nàng hỏi hấn.

“Giao lưu.”

“Cái gì? Nào có chuyện này?” Nàng kìm không được mở to hai mắt, oa oa kêu loạn.

“Em cũng đã giải thích qua cũng đã xin lỗi qua rồi, thế nhưng anh còn chĩnh em như vậy? Anh có biết chính mình nặng bao nhiêu không, vì giúp đem anh về nhà, tay chân em thiếu chút nữa tàn phế!”

“Nhưng là vừa rồi tay chân em còn sử dụng để ôm nhanh lấy anh được đấy thôi.” Hấn áp vào bên tai nàng khẽ nói, làm nàng khuôn mặt mới ửng đỏ đôi chút trong nháy mắt đã chuyển sang màu đỏ đậm, nhẹn không được tặng cho hấn một cái nhéo.

“Úc, em mưu sát ông xã nha.” Hấn trang mô tác dạng* xoa vào chỗ vừa trúng chiêu, vẻ mặt thống khổ khóc thét.

*Trang mô tác dạng: biểu hiện không thật, không tự nhiên

Nàng vừa bực mình vừa buồn cười, không nghĩ tới hấn cũng có vẻ mặt nghịch ngợm khôi hài như vậy. (uj ta cug~ thich a, cug~ iu a thật very lovely *trái tim trái tim*)

“Em còn chưa có gả cho anh, ông xã cái gì?” Nàng hừ nói.

“Để cái danh kia là thật, mau mau nói “Được, em nguyện ý” đi.” Hấn dụ gian nàng. (ta chịu ko dc nữa ruj’, ta mún Giác ca aaaaaaaaaaaaa... ko thich Liên tỷ nữa hừ *quay mặt đi*)

Nàng tự tiểu phi tiêu* nhìn hấn, cảm thấy để tiểu giai phi**.

*Tự tiểu phi tiêu: cười như không cười

**Để tiểu giai phi: không biết nên cười hay nên khóc

“Nhanh một chút nói em nguyện ý đi, nếu em không nói, thì vĩnh viễn đừng nghĩ rời khỏi giường này.” (bá đạo a, nhưng ta iu) Dẫn dụ bất thành, hấn chuyển sang hiệp bức, liền xoay người một cái đem cả người nàng đặt ở dưới thân, nhe răng trợn mắt hướng nàng uy hiếp.

“Nào có người bức hôn như vậy chứ?” Nàng bật cười.

“Nào lại không có, chính là anh đây.” Hấn không biết xấu hổ đáp lại.

Khuôn mặt tuấn soái, thể cách* hoàng mỹ, tập hợp vạn điều kiện ưu tú, trông hấn tựa đại long (hơi chém chút) nhưng lại đối với nàng tình hữu độc chung**, thật sự dường như một giấc mộng.

*Thể cách: sức khỏe, cơ thể, vóc dáng (ta định ko giải thích rui' nhưng cứ sợ các nàng ko hiểu rõ)

**Tình hữu độc chung: có cảm giác, có tình yêu, đam mê...

Nhưng nàng đang nằm trong khuỷu tay hấn, trên thân thể còn lưu lại dấu vết cùng ấn ký bị hấn yêu qua, hết thấy mọi thứ này như thế nào là một giấc mộng được?

Nàng đưa tay nhẹ vuốt trên khuôn mặt tuấn tú của hấn, dừng ở đôi mắt tràn đầy nhu tình của hấn, nhẹ giọng mở miệng: “Cho em một lý do để lấy anh.”

“Bởi vì trái tim của em, người em đều thuộc về anh.” Hấn nói.

Nàng nhú nhú đôi mi thanh tú, mỉm cười lắc đầu, không hài lòng với đáp án này.

“Bởi vì trải qua đêm nay, trong bụng em có thể đã có đứa nhỏ của anh.” Một chút sau, hấn bổ sung thêm: “Vừa nãy chúng ta không có tránh thai.” (Phụt... ặc ặc... Giấc ca kia mún hại chết ta sao... ặc ặc... đang uống nước... ta mà chết thì ai làm tiếp cho mấy người hả *lườm lườm*...)

Nàng ngây người, căn bản không nghĩ tới vấn đề này.

Đứa nhỏ? Có thể sao? Nàng hấn là không “may mắn” như vậy chứ? Nếu thật sự có, dù sao hấn đều đã cầu hôn nàng, quan trọng là hiện tại điều nàng muốn nghe hấn nói không phải cái này.

“Trượt.” Nàng nói cho hấn.

“Anh biết ngay mà.” Hấn bắt đầu dĩ thử dài.

Nàng nhướng cao mày.

“Không có một lý do nào để em không gả cho anh đúng không?” (hỏi lại hay thiệt *hắc hắc*) Hấn nhìn nàng, bắt chước nàng nhướng cao mày.

Nàng ngừng mỉm cười hấn.

Hấn lại cấp cho nàng một cái mỉm cười, sau đó cúi đầu xuống ôn nhu hôn nàng một chút, lúc này mới ngẩng đầu lên, nói với nàng đầy yêu thương: “Bởi vì anh yêu em.”

Trái tim đập dữ dội trong lồng ngực nàng, đôi mắt nàng ánh lệ quang.

Nàng một lần nữa đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt hấn, sau đó lại một lần nữa mỉm cười với hấn, mới mở miệng trả lời câu mà hấn muốn nghe...

“Được, em nguyện ý.”

Hạ Tử Giác tuyệt không phải như là người đàn ông dễ dàng mở miệng nói yêu, bởi vậy khi hấn nói yêu nàng thì Dịch Tiểu Liên nhất thời cảm động đến nhất thất hồ đồ*, hốc mắt liền đỏ tại chỗ, đồng thời cũng đáp ứng lời cầu hôn của hấn.

*Nhất thất hồ đồ: rối tinh rối mù, hoảng loạn hồ đồ, rối loạn và hoàn toàn sụp đổ...

...

Nhưng, sau đó nàng lại muốn suy nghĩ lại, lúc này mới phát hiện kết hôn với nàng mà nói dường như không chỉ việc gặt đầu nói “Được, em nguyện ý” đơn giản như vậy.

Lý do đầu tiên, vì cá tính mẹ nàng, nếu để bà biết được nàng thật sự cùng lão đại tổng tài ở cùng một chỗ, không chỉ lập tức kết hôn, mẹ nàng không đi nói tứ xứ, truyền thanh đến cho tất cả mọi người tại núi Dương Minh này đều biết mới là lạ, nàng chỉ cần tưởng tượng thôi liền cảm thấy sợ hãi.

Lý do thứ hai, lấy thân phận tổng tài kim quang lấp lánh như hấn so với một nhân viên mới mới vào công ty nửa năm, bộ dạng trông cũng không phải xinh đẹp cho lắm như nàng, nàng có thể tưởng tượng ra loại chấn động không thể tin này, cùng với tương lai tại công ty của nàng khi phải đối mặt với sự mỉa mai nhạo báng như trời long đất lở* kia, điều đó cũng rất đáng sợ.

*Trời long đất lở: gốc là bài sơn đào hải- lật núi lật biển, nghĩa cũng tương tự thụ ta để vậy nha ^^!!

Chỉ cần hai lý do trên đã khiến cho nàng đau đầu không thôi muốn nghĩ đến hồi hôn rồi.

“... Chủ Nhật có thể chứ?” Giọng hắn đột nhiên vang vào tai nàng, làm cho Dịch Tiểu Liên đang đắm chìm trong phiền não của chính mình bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần.

“Cái gì?” Về mặt nàng mờ mịt quay đầu nhìn hắn.

“Lời anh vừa nói, em không nghe sao?” Hắn bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Xin lỗi, em đang suy nghĩ.” Nàng về mặt áy náy nói, “Vừa rồi anh nói cái gì?”

“Em vừa rồi đang suy nghĩ cái gì?” Hắn hỏi nàng trước.

“Nghĩ...” Nàng thoáng chần chờ một chút, mới đem ý nghĩ suy tư nhiều ngày nói cho hắn. “Em đang nghĩ chúng ta có nên đính hôn trước hay không, đợi hai năm nữa hãy kết hôn.”

Hắn không lên tiếng, đột nhiên không gian cứ im lặng như vậy, làm nàng lập tức cảm nhận được tâm tình hắn đang cảm thấy khó chịu.

“Anh trước hết hãy nghe em nói đã, đừng vội tức giận có được không?” Nàng vội vã trấn an hắn.

“Được, em nói đi.” Hắn im lặng một chút mới mở miệng nói, cũng gián tiếp chứng minh hắn vừa rồi thật sự tức giận.

Nhìn mặt hắn không chút thay đổi có vẻ có thêm chút lạnh lùng, lại đối hướng với ánh đèn chiếu xuống cứ như ẩn như hiện, Dịch Tiểu Liên đột nhiên lại cảm giác có chút khó mở miệng.

Nghiêm túc suy nghĩ một lát, kỳ thật chuyện nàng phiền não đều là vấn đề của nàng, cũng không phải là của hắn, nếu bởi vậy mà nàng muốn hắn phối hợp với hy vọng của nàng, có phải là quá ích kỷ không? (*gật gật* đúng đúng, wa' wa' ích kỷ... cưới nhanh cho ta xong chuyện koi >"<)

Hơn nữa có một điểm nàng luôn luôn quên, tổng tài đại nhân năm nay đã 34 rồi, mặc dù nói theo sự tăng lên của tuổi tác chỉ biết giá trị con người càng lúc càng cao (ủa có dzụ này sao cà, sao ta ko bik *ngơ ngác* các nàng có ai bik hum???), nhưng hắn cũng không tỏ vẻ không thêm để ý việc đợi hai năm nữa kết hôn, dù sao cũng không ai hy vọng khi hắn 60 tuổi, thì đứa nhỏ còn đang học đại học nha.

Nếu thật sự đợi hai năm nữa kết hôn, còn có mười tháng nàng mang thai, hắn nhanh nhất cũng phải đợi đến 37 tuổi mới có thể làm ba ba, hơn nữa còn phải cam đoan nàng sau khi kết hôn liền lập tức mang thai mới được. Nga, cảm thấy áp lực thật lớn!

“Tại sao không nói, em không phải có lời muốn nói sao?” Sự im lặng không nói gì của nàng làm hắn nhin không được mở miệng nói.

“Hạ Tử Giác...”

“Em vừa mang cả tên họ ra gọi anh.” Hắn bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Ông xã.” Nàng liền biết nghe lời lập tức sửa miệng. (tỷ thật bik thời thế __!!)

Kiểu xưng hô này là hắn thích nhất, cũng là hắn cho nàng gọi hắn từ Hạ tiên sinh, Tử Giác, tổng tài đại nhân, honey v.v.. Từ một đồng danh hiệu trứng tuyển ra, chỉ định nàng sau này dùng để xưng hô riêng với hắn.

Tổng tài đại nhân hắn có đôi khi rất đáng yêu.

“Em cũng không phải không muốn cùng anh kết hôn, chỉ là có chút vấn đề thật sự làm em rất phiền não, nên mới có ý nghĩ đợi vài năm nữa hãy kết hôn.” Nàng bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Vấn đề gì? Kết hôn là chuyện của hai chúng ta, có vấn đề hắn em phải nói cho anh sớm một chút, chúng ta có thể cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết.” Hắn trầm ổn nói với nàng, ngữ khí lúc trước đã dịu đi một ít.

“Kỳ thật kia là vấn đề của em.”

“Sau khi em đồng ý lời cầu hôn của anh, cũng không thể phân biệt em và anh rồi, là chúng ta.” Hấn nhấn mạnh.

Nàng bỗng cảm thấy một trận cảm động, tim đập dữ dội, đầu mũi cảm thấy cay cay.

Nàng thích cách hấn dùng từ chúng ta, rất thích.

“Vấn đề gì vậy?” Hấn lại hỏi nàng.

“Em nói ra anh đừng cười em nghĩ quá nhiều, nói em thật nhầm chán nha.” Nàng sợ hãi liếc hấn một cái, trước khi nói bắt hấn cam đoan.

Sự lo lắng của nàng trong mắt người khác có lẽ xem ra thật cật bão thái nhân*, nhưng nàng chính là rất phiền não, nàng cũng không còn cách nào nha! Nàng không quan tâm người khác cảm thấy nàng nhầm chán, nhưng nàng hy vọng hấn có thể hiểu rõ và thông cảm cho ưu phiền của nàng.

*Cật bão thái nhân: ăn no qua nhàn rồi nên nghĩ ngợi lung tung

“Được.” Hấn gật đầu, đem xe tiến vào bãi đỗ xe dưới căn hộ.

Tuy rằng công ty cách nhà không xa đều là ở Đài Bắc, nhưng bởi vì không thích kẹt xe, cho nên phần lớn thời gian hấn đều là ở tại căn hộ công ty cấp cho, chỉ có cuối tuần mới về lại núi Dương Minh.

Bất quá hai tuần gần đây hấn đều chưa về nhà, bởi vì muốn cùng vị hôn thê nói chuyện tình yêu, còn muốn cùng nàng trải đêm xuân. (*đỏ mặt* chắc ai ai cug~ hử)

“Nhớ em đã từng nói với anh, mẹ em hy vọng bao nhiêu để em có thể câu được rể vàng là anh chứ?” Nàng hỏi.

“Nhớ. Bà hiện tại nhất định mừng rỡ như điên nhỉ?” Khóe miệng hấn khẽ nhếch.

“Bà còn chưa biết, em chưa nói cho bà.”

Hạ Tử Giác nhíu mày, nghe nàng nói tiếp.

“Nếu bây giờ em nói cho bà chúng ta đang gặp gỡ, hơn nữa anh cũng đã nói lời cầu hôn với em, bà nhất định sẽ truyền thanh tứ xứ, khiến cho ai ai cũng biết chuyện này, làm cho em trở thành kỳ quan động vật, chỉ cần nghĩ đến chuyện đó, em liền đau đầu.” Nàng đưa tay xoa xoa huyệt thái dương.

Thấy nàng dường như có vẻ thật sự rất phiền não, Hạ Tử Giác đem câu “Việc này sớm muộn gì cũng phải đối diện” đã ra đến mép miệng nuốt trở lại trong bụng, sửa miệng nói: “Nếu cùng mẹ em hảo hảo nói chuyện, vấn đề này hẳn là có thể giải quyết, không phải sao?”

“Không dễ dàng vậy.” Dịch Tiểu Liên lắc đầu, “Anh không biết mẹ em, nhưng em đã cùng bà sinh sống 28 năm, em hiểu bà rất rõ, muốn bà khóa chặt miệng không rêu rao tứ xứ việc em sẽ cùng anh kết hôn, điều đó là lấy mất mạng sống của bà.” (pà mẹ ji’ lúm chiện zậy >”<!!)

“Bà thật sự đến bây giờ cũng còn chưa biết chuyện chúng ta ở cùng một chỗ sao?” Hạ Tử Giác đối với điểm ấy cảm thấy tò mò, chiếu theo cách nàng nói, cá tính mẹ nàng như vậy phải sớm nhận ra chứ, cũng đã phải rao rêu tứ xứ rồi mới đúng, nhưng hấn lại chưa bao giờ nghe về lời đồn hai người bọn họ đang gặp gỡ, huống hồ gần đây Tiểu Liên còn thường bị hấn lôi kéo, cùng hấn qua đêm bên ngoài không về nhà ngủ, làm sao mẹ nàng có thể bất tri bất giác*, bất văn bất vấn** chứ?

*Bất tri bất giác: chưa biết chưa phát giác.

**Bất văn bất vấn: không nghe không hỏi, chẳng quan tâm.

“Không biết.” Dịch Tiểu Liên lắc đầu, nhìn vẻ mặt không thể tin được của hấn giải thích thêm: “Hai tháng nay bà đều bận rộn chuyện xuất ngoại chơi, lực chú ý không ở trên người em.”

“Ý là bà đang chuẩn bị xuất ngoại du lịch?”

“Bà hiện nay đang ở nước ngoài, cùng với ba em hai người đang ở Jiuzhaigou* tiêu dao**.

15. Chương 15

Chương 16:

Edit+Beta: Tử Sa

“Là anh thế nào?” Hấn tự tiểu phi tiểu, vẻ mặt ái muội tiến sát nàng hỏi.

Tim nàng không tự chủ được đập loạn, đỏ mặt đưa tay ngăn khuôn mặt hấn sát lại gần hơn, “Anh làm gì mà sát lại gần dữ vậy, xuống xe đi.” Nói xong, nàng vội vàng tháo dây an toàn chuẩn bị xuống xe.

“Chờ một chút.” Hấn đột nhiên kêu lên.

Nàng lập tức đình chỉ bất động, ngạc nhiên nhìn hấn, mà hấn vẫn còn ở tại chỗ làm nàng không rõ đã xảy ra chuyện gì, bỗng nhanh chóng xoay người hôn môi nàng một chút, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn nàng nhếch miệng mỉm cười nói: “Về thẹn thùng của em thật đáng yêu.” (Đăng cấp nói ngọt của Giác ca lại tăng lv > <!))

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, xấu hổ đến hoàn toàn không biết phải làm gì, chỉ có thể ở yên đó sau khi lấy lại tinh thần mới trừng yêu hấn một cái, liền đưa tay đánh hấn một chút, lúc này mới nhanh chóng trốn xuống xe.

“Mẹ vợ lúc nào thì về nước?” Sau khi xuống xe, hấn cười cười đi tới bên cạnh nàng dắt tay nàng hỏi.

“Ai là mẹ vợ của anh?” Nàng lại trừng yêu hấn một cái.

“Lúc nào trở về?” Hấn lại hỏi, một bên dẫn nàng tiến về phía thang máy.

“Tối mai.” Nàng đáp. Nói cách khác, sau tối mai, bọn họ chỉ có thể lợi dụng cuối tuần để hẹn hò, nhưng lại phải cẩn thận.

“Tối mai anh và em cùng đi đón họ.”

Nàng đột nhiên dừng bước, ngạc nhiên quay đầu nhìn hấn. “Anh đang đùa gì vậy?”

“Anh không có đùa.” Hấn kéo nàng vào thang máy, nghiêm túc trả lời.

Cửa thang máy đóng lại, nàng bên trong thang máy sáng ngời nhìn chăm chăm vào hấn.

“Vậy anh không nghe rõ lời em vừa nói trong xe sao?” Nàng hỏi hấn. “Mẹ em có thể sẽ đem chuyện anh và em cùng nhau cho mọi người đều biết, chẳng lẽ anh không sợ sao?”

“Anh tại sao phải sợ? Chuyện chúng ta cùng nhau cũng không phải chuyện gì không thể cho người khác biết, anh tuyệt không để tâm chuyện mọi người đều biết.” Về mặt hấn thần nhiên.

“Nhưng em để tâm nha! Em tuyệt không muốn trở thành kỳ quan động vật, đi tới đâu đều bị người khác nhìn, bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ.” Nàng phiền não đến độ sắp phát điên, rất muốn có một cái bàn để nàng có thể gõ vào.

“Em cũng không phải là danh nhân gì.” Hấn cảm thấy buồn cười.

“Sống ở đó 28 năm ai ai cũng biết, nếu để tin em cùng con cả nhà họ Hạ kiêm tổng tài gặp gỡ, sắp kết hôn truyền ra, em chính là danh nhân rồi!” Nàng bối rối nói.

“Chỉ cần rời khỏi đó là được, không phải sao?”

“Rời khỏi đó?” Nàng chớp chớp mắt.

“Sau khi chúng ta kết hôn ở lại nơi này hoặc mua nhà chỗ khác, chỉ cần không ở đó, không phải có thể nhắm mắt làm ngơ sao?”

Dịch Tiểu Liên ngơ ngác nhìn hấn, đột nhiên có loại cảm giác như được xối nước vào đầu, đột nhiên hiểu rõ.

Đúng rồi, chỉ cần rời khỏi núi Dương Minh không phải sao? Mặc kệ hàng xóm hay người trên núi nói cái gì, chỉ cần nàng không nghe thấy lời ra tiếng vào, không nhìn thấy người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, thì thì thâm thâm nàng không phải tốt rồi sao?

Thật vui! Phiền não trước đó của nàng có thể liền giải quyết dễ dàng như vậy, quả nhiên là sếp nha. (hơi bầm 1 chút ^^!)

“Vấn đề giải quyết rồi?” Mở cửa vào nhà, hấn mặt mày hớn hở xoay người nhìn nàng hỏi.

Nàng vẽ mặt vui vẻ gật mạnh đầu.

“Vậy tối mai anh cùng em đến sân bay đón họ, thuận tiện xin bọn họ đáp ứng hôn sự của chúng ta, chuẩn bị chuyện đề thân cùng kết hôn.

“Cái gì?” Dịch Tiểu Liên có chút sửng sốt, quyết định này của hấn không phải tới quá nhanh sao? “Như vậy quá đột nhiên, hơn nữa em còn có vấn đề khác chưa giải quyết.”

“Còn có vấn đề khác?” Hấn nhíu mày, bỗng cảm thấy bản thân mình cần uống một ly nước lạnh để thanh tỉnh đầu óc một chút, hảo đối mặt với vấn đề tựa hồ nhiều vô số của nàng.

Hấn đi đến tủ lạnh, từ trong lấy ra một chai nước khoáng, xoay người hỏi nàng, “Muốn uống không?”

“Em muốn uống cà phê.” Hấn gật gật đầu, sau khi uống mấy ngụm nước, không nói hai lời liền bắt đầu vì nàng tự tay nấu cà phê.

Bình thường tại công ty đều là thư ký giúp hấn pha cà phê, bây giờ lại là tổng tài đại nhân tự tay pha cà phê cho nàng uống, cảm giác thật sự là dễ chịu đến chết mất. Dịch Tiểu Liên không tự chủ được mà nghĩ ngợi.

“Làm gì mà vẽ mặt cười giống mèo thế?” Hấn hỏi nàng.

“Không có nha.”

“Cười đến nổi mắt díp lại thành một đường thẳng rồi, còn nói không có?” Hấn lắc đầu bật cười, sau đó trở lại chủ đề chính hỏi nàng, “Còn có vấn đề nào khác?”

Nói đến vấn đề, Dịch Tiểu Liên liền cười không nổi.

“Vấn đề này anh giải quyết không được.” Khuôn mặt nàng đầy vẻ u sầu nói.

“Em không nói ra, sao biết anh giải quyết không được?” Hấn nhướng cao mày, vẽ mặt tỏ ra tiếp nhận khiêu chiến.

“Bởi vì anh là một tổng tài công tư phân minh.” Nàng nhìn hấn nói.

“Ý là vấn đề này xuất phát từ trong công ty? Đó là tưởng tượng sao?” Hấn suy một ra ba hỏi nàng.

“Cái gì tưởng tượng chứ, anh hấn là biết chính mình được hoan nghênh bao nhiêu, cùng với đó có bao nhiêu người sau lưng mắng chửi em mặt dày, loại người không biết xấu hổ, nếu biết, anh sẽ không nói như vậy?” Nàng trợn mắt nhìn hấn, không nói cho hấn lần trước trong WC nữ nàng còn bị sặc, còn bị người ta tạt nước, cảm thấy tất cả như là cố ý vậy.

Mặc dù nói cuộc sống như một vở kịch, vở kịch như cuộc sống, nhưng sự thật khi xảy ra với mình, cảm giác thật sự là có đủ tàn khốc.

“Như vậy chúng ta hấn là càng phải nhanh chóng kết hôn, chờ em danh phó kỳ thực* trở thành phu nhân tổng tài của công ty, còn ai dám mắng em?”

*Danh phó kỳ thực: không chỉ là cái danh mà còn có trong thực tế

“Không dám đâu, sợ còn lén mà mắng hơn thì có.” Nàng không cho là đúng nói.

“Chỉ cần không nói trước mặt, không nghe thấy không phải là được rồi sao? Dù sao miệng sinh ra là trên mặt những người đó, bọn họ muốn nói gì cũng không phải chúng ta có thể ngăn được không phải sao?” Hấn

nhìn nàng nói. “Chỉ cần hai chúng ta sống hạnh phúc, vui vẻ là đủ rồi, em hà tất phải vì mấy người không ăn được bồ đào nói bồ đào còn xanh đó mà vì chuyện nhỏ bỏ chuyện lớn chứ?” (nói hay wa’ clap clap)

Dịch Tiểu Liên chớp chớp mắt, ngây ra như phỗng nhìn hần, cảm thấy tất cả ...

“Tại sao tất cả vấn đề sau khi đến bên anh, dường như tất cả liền trở thành lông gà vỏ tỏi*, là việc nhỏ không đáng nhắc tới?” Nàng hỏi hần.

*Lông gà vỏ tỏi- kê mao toán bì: ý nói mọi việc đều rành rọt, dễ hiểu, dễ giải quyết

Hần một tay bưng cà phê của nàng, thò một tay đến dắt tay nàng, sau khi đem nàng kéo đến ngồi xuống sofa tại phòng khách, mới nói: “Bởi vì em quá buồn lo vô cớ.”

“Em không có!” Nàng kêu lên kháng nghị.

“Em đương nhiên là có.” Hần đem cà phê đưa cho nàng.

“Lúc trước khi anh muốn em làm bạn gái anh, em cũng miên man suy nghĩ một đồng, nếu không phải anh vẫn bức bách em nhanh lên một chút cho anh câu trả lời, có thể đến hiện tại em còn đang suy nghĩ.” Chứng cứ rõ ràng. (há há đúng vậy trúng ngay tim đen)

Nàng nhất thời á khẩu không trả lời được, bởi vì hần nói hoàn toàn đúng, nếu không phải hần từng bước một tiến sát như lời trong lời nói, nàng hiện tại có thể còn đang trốn trốn tránh tránh hần, có thể tránh xa liền tránh xa.

Bị hần nói như vậy, nàng lúc này mới phát hiện nguyên lai chính mình rất buồn lo vô cớ, nàng vẫn nghĩ rằng cá tính chính mình là dạng vô ưu vô lự, như câu thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, đây không phải gọi là nhìn không được mặt thật núi Lư sao (ý nói nhìn ko dc bản chất chính mình), chỉ vì đang ở trong núi này chẳng? Nàng vừa uống cà phê vừa nghĩ.

“Còn có vấn đề gì? Nói ra đại sư ta thay người khai giải.” (O___o!!)

Hần thành linh buông lời dí dỏm khiến cho cà phê trong miệng nàng thiếu chút nữa phun ra.

“Đại sư?” Nàng nuốt cà phê vào, bật cười nhìn hần ngờ vực.

“Người có thể gọi ta là Hạ đại sư, cũng có thể gọi ta là Tử Giác đại sư.” Hần một bản nghiêm trang nói, làm nàng trong nháy mắt càng cười lớn hơn, vội đưa tay buông ly cà phê đang cầm xuống, miễn cho quá run mà vẩy ra khắp nơi.

“Hạ Tử Giác...” Cười một hồi lâu, nàng mở miệng gọi hần, sau đó một lần nữa được hần sửa lại cho đúng.

“Ông xã.” Hần vẻ mặt kiên trì.

“Ông xã.” Nàng từ nãy đến giờ, trên mặt đều mỉm cười nhìn hần chăm chăm, ôn nhu hỏi: “Em có hay không từng nói qua với anh rằng em thích anh?”

“Chưa từng có.” Hần nghiêm túc trả lời.

“Em...”

“Chờ một chút.” Hần đột nhiên cắt lời nàng.

Nàng nhìn hần, phát hiện hai mắt hần nóng cháy, tràn ngập chờ mong.

“So với bốn chữ kia (câu “em thích anh” bản gốc có 4 chữ), điều anh kỳ thật muốn nghe chính là ba chữ khác.” Hần nhìn nàng không chuyển mắt.

Dịch Tiểu Liên kìm không được mỉm cười, bởi vì nàng vốn đã định sau khi nói với hần nàng thích hần, liền nói nàng yêu hần (rắc rối dữ rửa ==), không nghĩ tới hần lại thiếu kiên nhẫn như thế, trực tiếp ám chỉ nàng... không, rõ ràng hần muốn nghe nàng nói yêu hần.

Nàng mỉm cười, ôn nhu nói ra ba chữ hần kỳ vọng, “Em yêu anh.”

Hạ Tử Giác cảm thấy hô hấp chính mình tựa hồ ngừng lại trong thời điểm đó, lỗ tai râm râm rung động.

Hắn không nghĩ qua chính mình lại kích động như vậy, chờ mong nghe được những lời này của nàng như vậy.

Hắn kìm lòng không được đem nàng ôm vào lòng, găt gao ôm nàng, sau đó cuối đầu hôn nàng, nhiệt tình như thể là đã chờ đợi nàng ngàn năm vậy.

Hôn như vậy đương nhiên không thể nào kìm hồ vu tình, ngưng hồ vu lễ (ta hiểu nhưng ko giải thích rõ dc... các nàng ai giải thích rõ dc pm ta nhá >___O), chỉ thấy hắn một phen ôm lấy nàng, hướng về phòng ngủ...

16. Chương 16

Chương 17:

Edit+Beta: Tử Sa

Dịch Tiểu Liên tưởng tượng sau khi mẹ nàng khi nhìn thấy Hạ Tử Giác sẽ có dạng phản ứng gì, nàng đã nghĩ đến trăm ngàn dạng, nhưng chính là không nghĩ đến dạng như vậy.

Mẹ nàng... bị dọa ngây người?!

Mặc dù mỗi ngày đều ảo tưởng rằng con gái có thể gả vào nhà họ Hạ, giúp bà cầu dẫn một Tinh Anh nhà họ Hạ về làm rể, nhưng đem một Hạ Tử Giác thật sự để trước mặt bà, công khai chuyện hai người bọn họ đang gặp gỡ, thì mẹ nàng thật sự hoàn toàn ngây dại.

Trên đường từ sân bay về đến nhà, mẹ nàng hoàn toàn không nói nên lời, chỉ tròn to hai mắt, không ngừng dương mắt nhìn Hạ Tử Giác đang ngồi ở ghế phía trước lái xe.

Sau khi về đến nhà, bà tiếp tục mở to mắt nhìn hắn đang ngồi trong phòng khách không dời, cho đến khi ba nàng chịu không được nữa mở miệng mới thôi.

“Bà cũng đủ rồi đó, lão thái bà?” Dịch phụ nói.

Nghe vậy, Dịch mẫu chậm chạp phản ứng chớp chớp mắt mấy cái, rốt cuộc cũng phục hồi lại tinh thần tức giận liếc Dịch phụ một cái, đáp lại một câu: “Ai là lão thái bà nha, lão đầu tử!” Lúc này mới nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi, còn không quên thuận tay đem nàng lôi đi.

Nàng một đường bị mẹ kéo đến mặt sau bức tường ngăn phòng khách với phòng bếp.

“Đây là sự thật sao?” Dịch mẫu nhìn nàng chằm chằm, hạ giọng hỏi.

“Cậu ta thật sự là con trai nhà họ Hạ, con cả nhà họ Hạ cũng là tổng tài công ty con? Con đừng vì mẹ mỗi ngày đều ảo tưởng đến chuyện này, liền tùy tiện tìm một người trông có điểm giống đến giả mạo người ta.”

“Anh ấy không giả mạo, anh ấy thật chính là Hạ Tử Giác, anh cả trong bốn anh em nhà họ Hạ.” Dịch Tiểu Liên đỡ khóc đỡ cười nói, không nghĩ đến mẹ nàng có thể nói như vậy.

Tuy rằng đều là lão dân cư ở tại sườn núi Dương Minh, nhưng cơ hội người hai nhà chạm mặt kỳ thật là rất ít, khi hai tử còn nhỏ bởi vì đều học cùng trường, cho nên từng gặp qua vài lần, nhưng sau khi hai tử lớn lên cơ hội liền không gặp lại mặt, cho nên Dịch mẫu đối với diện mạo của đám con trai nhà họ Hạ, kỳ thật chỉ có ấn tượng mơ hồ mà thôi.

“Nhưng tại sao có thể?” Về mặt Dịch mẫu vẫn còn vẻ không tin.

“Tại sao không thể?” Nàng hỏi.

“Con là con gái mẹ, có nhiều trọng lượng mẹ thể nào không biết? Nhân tài Tinh Anh ưu tú như vậy sao có thể đến phiên con? Hơn nữa huống chi đầu con cũng chưa hồng, tay chân đều đầy đủ vô khuyết, thể nào có thể?” (pà này chương đầu nói xuôi h bắt đầu nói ngược đây lạy lun = =!!)

Này là tính cái gì? Dịch Tiểu Liên quả thật không còn lời gì để đáp.

Người mẹ mấy tháng trước còn ương ngạnh bức nàng nhất định phải đến Liên Chuẩn xin việc, nói cái gì nàng trông xinh đẹp như vậy, cần thân cao có thân cao, cần dáng người có dáng người, cần năng lực có năng lực, tuyệt đối có thể cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt (cái câu này ở C1.1 có, ta giải thích lại... đề cao lợi ích khi ở vị trí đặc biệt, thuận lợi...), còn muốn nàng đừng khiêm tốn quá mức giờ đi đâu rồi?

Là bị người ngoài hành tinh bắt đi rồi sao? Còn nói tại sao có thể đến phiên nàng? Thật buồn cười!

“Đầu không hồng, tay chân đầy đủ vô khuyết đây là ý gì?” Nàng nghĩ trước tiên muốn làm rõ lời nói mạc danh kỳ diệu* này.

*Mạc danh kỳ diệu: không thể giải thích

“Đàn ông ưu tú như vậy có biết bao nhiêu phụ nữ tranh tranh dành cướp đoạt cúi đầu bám lấy làm chồng, trên người người lại ngay cả một chút thương thế cũng đều không có, điều này làm sao có thể?”

Nói thật, nếu có thể thổ huyết, hiện tại Dịch Tiểu Liên thật sự rất muốn thổ huyết.

“Mẹ, nếu mẹ biết chuyện đem anh ấy làm mục tiêu là nguy hiểm như vậy, vì cái gì lúc đầu mẹ còn ương ngạnh muốn đem con đẩy vào hố lửa?” Nàng tức giận bất bình hỏi.

“Hố lửa cái gì? Mẹ nào có đem con đẩy vào hố lửa nha?”

“Ương ngạnh bức con đến Liên Chuẩn xin việc, đến tiếp cận anh ấy không phải sao?”

“Liên Chuẩn là công ty lớn, công ty tốt nha, câu không được rể vàng, con ít nhất còn có thể tìm được một công việc tốt nha, mẹ làm như vậy có gì không đúng?”

“Lúc đó mẹ liền nói rõ hy vọng con có thể tìm được một công việc ổn định tại công ty lớn thì tốt rồi, làm chi muốn đem con trai nhà họ Hạ về, còn nói cái gì mà cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt v.v...”

“Đó là kỳ vọng của mẹ nha, nói một chút cũng không được sao?”

“Cái gì mà bảo nói một chút cũng không được sao? Chuyện kia sau đó mẹ còn gây cho con áp lực, cũng không có việc gì đã bắt con lại hỏi có hay không tiến triển gì gì đó?”

“Mẹ nhầm chán thôi! Mẹ tìm con nói chuyện phiếm cũng không được sao?” Dịch Tiểu Liên cảm thấy mình thật sự sắp bị tức chết, không tin lại có loại chuyện này, bởi vì nhầm chán? Nàng chính là bị áp lực đến nỗi gặp ác mộng liên tục mấy ngày, mẹ nàng rốt cuộc có biết hay không a?

“Được rồi, nhanh thành thật nói cho mẹ biết, chàng trai bên ngoài kia là do con tìm tới giả mạo đúng hay không?” Dịch mẫu kéo kéo tay nàng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm nàng nói.

“Đúng.” (@__@!!) Nàng đã tức đến không muốn nói thật rồi.

“Mẹ biết ngay mà.” Dịch mẫu đưa tay đánh xuống lòng bàn tay nàng.

“Đứa nhỏ này con thế nào dùng loại ý nghĩ này hả? Tưởng rằng tìm một người giả mạo gặp gỡ một chút, sau đó lại lấy lý do cá tính không hợp chia tay, sau đó liền kết thúc sao? Con thật là không sợ mẹ chạy đến nhà họ Hạ bám theo bọn họ đòi kết thân nha?”

“Dù sao mẹ vốn cũng rất muốn làm như vậy, không phải sao? Có cơ hội này để mẹ làm một chút cũng không sai.” Nàng nhin không được trào phúng.

“Cái gì không sai? Con muốn hại mẹ mất mặt sao?”

Dịch Tiểu Liên bĩu bĩu cánh môi, thầm nghĩ: Thế mẹ sẽ không sợ con gái mình mất mặt chắc? Trời biết đoạn thời gian trước khi nàng cùng Hạ Tử Giác chính thức gặp gỡ, đến tột cùng làm biết bao chuyện đại dột, lại có bao nhiêu ăn ngủ bất an, mẹ nàng thật sự là rất quá đáng rồi!

“Bất quá chàng trai bên ngoài rốt cuộc là ai?” Ánh mắt Dịch mẫu sáng rực nhìn nàng hỏi, “Tên cậu ta gọi là gì? Trông thật soái. Cậu ta là làm cái gì? Kết hôn chưa? Đã có bạn gái hay chưa? Xe vừa rồi cậu ta lái là của cậu ta sao? Nếu để cậu ta làm con rể mẹ, mẹ cũng sẽ rất hài lòng.”

“Con không muốn nói với mẹ.” Dịch mẫu ngần ngợ, “Đứa nhỏ này con tại sao như vậy?”

Dịch Tiểu Liên càng nghĩ càng giận, rốt cuộc nhịn không được mở miệng nói: “Mẹ, mẹ thật rất quá đáng rồi, con muốn bỏ nhà ra đi.”

“Cái gì?!” Dịch mẫu ghen hòng nhìn nàng trân trối.

Nàng không nói nữa, trực tiếp xoay người bước trở về phòng khách, đem Hạ Tử Giác đang cùng Dịch phụ ngồi tại sô pha ôn hòa nói chuyện phiếm kéo dậy, “Chúng ta đi.”

“Làm sao vậy?” Hạ Tử Giác kinh ngạc hỏi nàng.

“Tiểu Liên, con làm cái gì vậy?” Dịch phụ cũng lên tiếng hỏi.

“Con gái ông nói nó muốn bỏ nhà ra đi.” Dịch mẫu từ trong phòng bếp đi ra lập tức hướng Dịch phụ cáo trạng.

“Bỏ nhà ra đi?” Dịch phụ cau mày nhìn về phía nàng.

“Ba, con hiện tại là rất giận mẹ, cho nên trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào ở tại nhà.”

“Lão thái bà, bà vừa làm chuyện gì?” Dịch phụ quay đầu hỏi Dịch mẫu.

“Tôi cái gì cũng không làm, lão đầu tử.” Dịch mẫu trừng mắt nói.

“Nếu không làm, con gái vì cái gì muốn bỏ nhà ra đi?”

“Ông hỏi tôi, tôi hỏi ai?” Dịch mẫu lần nữa trừng mắt bạn già.

“Tóm lại chính là vậy.” Dịch Tiểu Liên bất chấp tất cả ngắt lời kết luận, sau đó kéo Hạ Tử Giác đến phòng nàng, “Anh giúp em mang hành lý.”

Lần đầu tiên bước vào khuê phòng vị hôn thê, Hạ Tử Giác tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây, nhìn thứ gì cũng đều cảm thấy thú vị.

Dịch Tiểu Liên vừa vào đến phòng liền lôi va ly ra, vội vàng đem một ít quần áo thường mặc cùng đồ vật thường dùng tất cả nhét vào trong va ly, chuẩn bị “bỏ nhà ra đi”, động tác nàng nhanh chóng chuyên tâm chỉnh lý, chỉnh lý, đột nhiên phát hiện hình như có chút là lạ.

Nàng quay đầu tìm cái người làm nàng cảm thấy là lạ kia, chỉ thấy tổng tài đại nhân đang tò mò đứng ở trước kệ sách của nàng nghiên cứu tàng thư của nàng, nàng ngẩng người một chút, đột nhiên nhảy dựng lên xông về phía hắn. (có cái ri’ ‘rầu rém’ đây *cười gian*)

“Uy, anh đang nhìn cái gì?” Trong nháy mắt che ở giữa hắn cùng kệ sách.

“Làm gì mà căng thẳng như vậy, nơi này có phải hay không có thứ sách gì không thể để anh xem nha?” Hạ Tử Giác tự tiểu phi tiểu nhìn nàng chăm chăm.

“Gi... sách gì?”

“Ví dụ như...” Hắn cười gian.

“... Bách khoa tình ái* v.v.. nha”

*Tình ái: về chuyện quan hệ XXX...

Dịch Tiểu Liên không tự chủ được đỏ mặt, đưa tay đánh hắn một cái, mắng: “Anh đừng nói hươu nói vượn!”

“Nếu không phải, làm gì sợ anh nhìn thấy?” Hắn nhúu nhúu đôi mày tuấn mỹ, liếc nàng nói.

“Bởi vì em sợ anh sẽ cười em, nói em không thực tế.” Nàng thoáng do dự một chút, lúc này mới lẩm bẩm nói.

“Không thực tế?” Hắn không hiểu lắm.

Nàng cắn cắn cánh môi, bỗng nhiên nhắm mắt lại, bất cứ giá nào thấp giọng hô: “Sách nơi đây một nửa đều là tiểu thuyết tình cảm.” (uj truj’ tương ji’ ^O^~~)

Hạ Tử Giác chớp chớp mắt, Tiểu thuyết tình cảm?

Tiểu thuyết... tình cảm?

Khóe miệng hần từ từ nhếch lên, không kìm được mà bật cười lớn.

Dịch Tiểu Liên đỏ mặt mắt mở to trừng hần, biết ngay hần nhất định sẽ cười nhạo nàng.

Quên đi, cho hần cười, dù sao hần cũng không phải giống dạng thích manga, hai người kẻ tám lạng người nửa cân, đều giống nhau là đang xem một ít sách báo không dinh dưỡng gì cũng không khiến thức gì.

Huống hồ chỉ cần có hứng thú thích đọc sách giống nhau, xem sách gì thì có khác gì đâu?

Bởi vì hai người bọn họ khi nhàn hạ có thể cùng nhau vai kề vai, hoặc lưng tựa lưng nhàn nhã ngao du thế giới trong sách, sau đó cùng nhau cảm giác được sự thoải mái sung sướng, thế cũng đủ rồi không phải sao?

“Cười đủ rồi chứ? Nếu cười đủ rồi thì liền dừng lại, em có chuyện muốn hỏi anh.” Nàng mở miệng nói.

“Chuyện gì?” Hạ Tử Giác vẽ mặt tươi cười nhìn chằm chằm vào nàng hỏi, vẫn còn nghĩ tới chuyện đối với tình yêu nàng phản ứng trì hoãn nhưng lại thích xem tiểu thuyết tình cảm chuyện này thật rất buồn cười.

Bởi vì từ vị đồng học giám đốc phòng thả cầu kia chuyển thuật lại cách nói của vị hôn thê hần, vị Dịch Tiểu Liên tiểu thư này đối với sự theo đuổi của người khác hoàn toàn là dạng bất tri bất giác, nhưng nàng lại thích xem tiểu thuyết tình cảm như vậy, đây một cộng thêm một tình huống nho nhỏ không hợp lý nữa rồi cuộc là làm thế nào để giải thích đây? Thật sự rất buồn cười.

“Anh tại sao không hỏi em, em cùng mẹ em đã xảy ra chuyện gì, tại sao đột nhiên đòi bỏ nhà ra đi?” Không để ý tới vẻ mặt tươi cười của hần, nàng đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra miệng.

“Em muốn anh hỏi sao?” Hần hỏi nàng.

“Không phải vấn đề muốn hỏi hay không, mà là anh tại sao lại không hỏi?”

“Bởi vì hỏi rồi anh cũng không ngăn cản em, đòi em phải suy nghĩ kỹ trước khi hành động nha.”

“Tại sao?” Nàng khó hiểu nhìn hần. “Em nghĩ rằng bất kể là đúng hay sai, anh đều sẽ muốn em tỉnh táo, hoặc nghe lời cha mẹ v.v.. tại sao anh nói anh sẽ không ngăn cản em?”

“Bởi vì,” Hần hướng nàng nhếch miệng, “em đòi rời đi đến ở cùng anh, anh giờ hai tay hai chân tán thành còn không kịp, tại sao còn muốn ngăn cản em? Anh cũng không phải là thằng ngốc.” (thâm sâu wa’ _”_)

Dịch Tiểu Liên đột nhiên hiểu ra liền đỏ khóc đỏ cười. Thì ra là thế.

“Bất quá rốt cuộc là chuyện gì khiến em đưa ra quyết định mỹ hảo như thế?” Hần đúng là vẫn còn có điểm tò mò.

“Nói ra anh nhất định sẽ không tin.” Dịch Tiểu Liên nhìn hần nói.

“Nói ra nghe chút.” Nói như vậy, bảo hần không hiểu kỳ cũng khó.

“Mẹ em tưởng rằng anh là người giả mạo em tìm đến.”

“A.” Hạ Tử Giác nhin không được ngẩn ngơ.

“Bà nói nhân tài Tinh Anh ưu tú giống anh như thế sao có thể đến phiên em, nói rằng bà biết em có nhiều trọng lượng, cho nên là chuyện không có khả năng, còn nói chuyện trước kia muốn anh làm con rể bà chỉ là kỳ vọng của bà, là chủ đề mà bà lúc nhàm chán đưa ra, em thật sự là... thật sự là giận muốn chết!”

“Bà như vậy bởi vì nhàm chán, đem hôn nhân đại sự của con gái mình ra đùa, làm cho ta ăn ngủ không ngon, ác mộng liên miên, anh không cảm thấy rất thái quá sao?”

“Không thể tưởng tượng nhất là, khi nói với em, sau khi xác nhận anh là giả mạo, bà thế nhưng lại đem mục tiêu chuyển đến trên người anh, em thật sự là...”

“Nói ngắn gọn, em hiện tại hoàn toàn không muốn nghĩ đến bà, em muốn bỏ nhà ra đi!” Nàng lớn tiếng tuyên cáo.

Hạ Tử Giác hoàn toàn không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nói mẹ vợ này của hắn dường như... Ách, đối với hắn là rất tốt, bởi vì nếu không phải theo lời mẹ vợ, Tiểu Liên lại thế nào đến bên cạnh hắn chứ? Hơn nữa hiện tại lại làm cho nàng đưa ra quyết định bỏ nhà ra đi theo hắn về nhà, thật tốt. (ax, sợ ca lun... suy nghĩ sâu sắc thấy ớn... ko bik Liên tỷ nghe được sẽ cảm thấy thế nào nhỉ *chep chep*)

Vì thế, hắn quyết định sau này nhất định sẽ hảo hảo hiếu thuận mẹ vợ này! (+___=!)

...

Cho dù đối với mẹ vợ còn mơ mơ màng màng chưa biết rõ sự thật, nhưng dựa theo cha vợ sau khi cùng hắn nói chuyện thẳng thắn, đối với lai lịch thân phận của hắn chính là nhất thanh nhị sở (hiểu rõ ràng mình bạch).

Cho nên, Hạ Tử Giác nghĩ thế nào đều cảm thấy cái gì cũng chưa từng làm, cứ như vậy trực tiếp đem con gái nhà người ta mang về nhà ở, như vậy dường như có chút không thỏa đáng.

Nhưng là lúc ấy chuyện đột ngột phát sinh, hắn ngay cả khi có lo lắng đến điểm này, tại tư tâm lại hạ quyết tâm theo ý bà xã đại nhân kiên quyết muốn “bỏ nhà ra đi”, hắn cũng lòng có dư mà sức không đủ, cái gì cũng không thể làm.

Bất quá sau chuyện này đã có thể bất đồng rồi.

Ngày mai hắn lập tức gọi cho cha vợ xin lỗi, cũng hẹn thời gian gặp mặt, thành tâm thành ý trước mặt thỉnh cầu cha vợ đại nhân đem con gái bảo bối của ông giao phó cho hắn, còn khẩn thiết nói chuyện một phen.

“Chiều mai xin nghỉ đi.” Ban đêm, hắn đối với người đang nằm trên gối nói.

“Tại sao đột nhiên muốn em xin nghỉ?”

“Có chút việc.”

“Việc gì?”

“Chiều mai em sẽ biết.”

Chương 18

Edit+Beta: Tử Sa

Giữa trưa ngày hôm sau, Dịch Tiểu Liên xin phép nghỉ nửa ngày, làm việc đến giữa trưa liền tan ca sớm, sau đó thừa dịp đám đông sự như điếu thú tán* ra ngoài ăn cơm, cầm chìa khóa xe Hạ Tử Giác đã giao cho nàng trước đó, lén lén lút lút bí mật tiến vào bãi đỗ xe ngầm của công ty cao tầng, sau khi xác định bốn bề vắng lặng, nhanh chóng trốn vào trong xe đợi hắn.

*Điếu thú tán: phân tán chim thú... giống như câu như ong vỡ tổ ở VN

Trong công ty lời đồn đãi về hai người bọn họ truyền đến truyền đi rất nhiều, nhưng dưới sự kiên trì của nàng, đến nay vẫn còn chưa chính thức công khai chuyện hai người bọn họ đang gặp gỡ, bởi vì nàng tuyệt đối không muốn tạo thêm càng ngày càng nhiều chủ đề mới có thể cho những nhân sĩ nhàm chán kia phát huy.

Tóm lại, nàng biết chính mình rất đa điều (so sánh vậy do đa điều có tập tính vùi đầu vào cát ^^), nhưng là cá tính bất ép, nàng cũng tuyệt không thể nề hà.

Vì thế, nàng càng thêm cảm tạ tổng tài đại nhân đối với nàng bao dung cùng yêu thương.

Chỉ là nàng thật sự nghĩ không ra hắn đã bán thứ gì, tối hôm qua bất kể nàng hỏi như thế nào, thậm chí còn không tiếc dùng tới mỹ nhân kế (@__@!! Tỷ ghê wa'), đều không thể làm cho hắn nhả ra nói cho nàng chiều hôm nay hắn muốn làm cái gì, làm gì mà muốn nàng xin nghỉ?

Có chút mặc danh kỳ diệu*, nhưng lại có chút tò mò.

*Mặc danh kỳ diệu: không thể giải thích

Muốn mời nàng ăn tiệc lớn sao?

Không đúng, kia căn bản là không cần phải đặc biệt muốn nàng xin nghỉ nha, sau khi tan ca hoặc ngày nghỉ, chỉ có hai người cùng một chỗ, bất cứ khi nào cũng đều có thể nha.

Hay là bởi vì hôm nay là ngày gì đặc biệt sao?

Nhưng sinh nhật hai người bọn họ đều còn chưa tới nha! Ba mẹ nàng hoặc ba mẹ hắn... chẳng? Kia cũng không đúng nha, chuyển sang buổi tối hay ngày nghỉ chúc mừng là được rồi, không có lý do phải đặc biệt xin nghỉ để đi chúc mừng.

Kia... phải chăng hắn muốn cầu hôn nàng?

Không đúng không đúng, vậy càng không đúng, bởi vì hắn đã cầu hôn nàng rồi mà nàng cũng đã đồng ý hắn rồi, không phải sao?

Nghĩ không ra, thật sự nghĩ không ra hắn rốt cuộc là có kế hoạch gì? Bất quá cũng không cần nghĩ nữa là được, bởi vì qua lát nữa câu trả lời sẽ được công bố thôi.

Vừa ở trên xe đợi một lúc, rốt cuộc nhìn thấy bóng dáng hắn từ phía thang máy kia đi tới, bước chân có chút vội vàng.

“Xin lỗi, mới tiếp điện thoại. Em đợi lâu chưa?” Hắn vừa lên xe, lập tức áy náy nói với nàng.

Nàng lắc đầu tỏ vẻ không để ý, nén không được tò mò mở miệng hỏi hắn, “Chúng ta hiện tại muốn đi đâu?”

“Đợi lát nữa em sẽ biết.”

Hắn khởi động xe, đem xe rời khỏi bãi đỗ xe, sau đó chạy chạy, chạy tiến về hướng tiệm thức ăn nhanh MC Donald?

“MC Donald?” Nàng tự tiểu phi tiểu*, lại có chút dở khóc dở cười quay đầu nhìn hắn.

*Tự tiểu phi tiểu: cười như không cười.

“Xin lỗi, thời gian có chút gấp, cho nên trưa nay ăn nơi này trước, buổi tối anh lại mời em ăn tiệc lớn.” Hắn áy náy nói.

“Chúng ta rốt cuộc muốn đi đâu?” Nàng lại hỏi.

“Đợi chút em sẽ biết.”

Kết quả, hắn lại mang nàng đến một gian shop tinh phẩm phục sức đi mua quần áo (ủa còn wán MC Donald đâu rui’ >”<- ta cug~ dói).

“Làm gì đột nhiên muốn mua quần áo cho em? Chẳng lẽ tối có yến hội thương nghiệp muốn em bồi anh tham dự sao?” Nàng khó hiểu hỏi, rất nhiều tiểu thuyết đều viết như vậy.

“Chuyện đó anh sẽ tìm phòng công quan*.”

*Công quan: quan hệ công chúng

“Cho nên đó là vì cái gì?”

“Đợi chút nữa em sẽ biết.”

Nhìn hắn thần bí mỉm cười hề hề, Dịch Tiểu Liên thật sự càng lúc càng không hiểu trong hồ lô hắn đến tột cùng là có bán thuốc gì, hoàn toàn là kim cương hai trượng sờ không được rõ ràng, bất quá thật cũng biết một chuyện, đó chính là nàng không cần hỏi lại lần nữa, bởi vì hắn căn bản cái gì cũng sẽ không nói.

Sau khi thay một thân toàn trang phục và đạo cụ mới thì rời khỏi shop tinh phẩm, hắn lại mua một bó hoa cho nàng, một bó hoa được gói lại phi thường tinh mỹ xinh đẹp, hơn nữa trùng hợp là hoa hồng trắng nàng thích nhất, làm nàng nghĩ tiếp tục giả im lặng cũng khó.

“Sinh nhật em còn chưa tới, ngày Valentine cũng đã qua, hoa này... em có thể hỏi nó đại biểu cho ý gì không?” Nàng nhướn mày hỏi.

“Em đoán đi.” Hấn mỉm cười với nàng, tiếp tục thừa nước đục thả câu.

“Em đoán được đã không hỏi anh rồi.” Nàng nhin không được lắm bầm nói. “Anh đừng lần nữa thừa nước đục thả câu hại em miên man suy nghĩ, nhanh nói cho em biết chúng ta rốt cuộc muốn đi đâu, muốn đi làm cái gì?”

“Trước hết nói cho anh biết em là đang miên man suy nghĩ những gì?” Hấn tò mò hỏi.

“Không phải có câu nói như vậy sao, vô sự xum xoe, phi gian liền nói sao?” Nàng có chút dăm chiêu nhìn hấn một cái, chậm rãi mở miệng nói.

Hạ Tử Giác không nói nên lời, vẻ mặt đại ra nhìn nàng, quả thực không thể nói gì để chống đỡ.

Dịch Tiểu Liên nhin không được bị biểu tình không thể nói gì để chống đỡ trên mặt hấn làm cho tức cười.

“Em hay nói giỡn.” Nàng nói.

Hấn nhìn nàng bất đắc dĩ.

“Ai bảo anh cũng không trả lời vấn đề của em, lại muốn em trả lời anh trước.” Nàng lườm hấn một cái, tiếp đó lại đột nhiên lộ ra vẻ mặt có chút ngượng ngùng, hạ mi mắt nói: “Nếu anh hỏi em đang suy nghĩ cái gì, em đang nghĩ...” Nàng không tự chủ được dừng lại một chút, lúc này mới nói tiếp: “Anh sẽ không nghĩ hôm nay cùng em kết hôn chứ?”

Ấu phục trắng, giày trắng, hơn nữa bó hoa hồng trắng (đi đám tang là cái chắc ^___^), còn phải đặc biệt xin nghỉ, chuyện ngày nghỉ lễ không thể làm, nàng nghĩ thế nào đều cảm thấy hình như không phải không có khả năng này.

Nàng nhìn hấn, chờ hấn trả lời, không ngờ tới hấn lại dứt dứt khoát khoát trực tiếp thừa nhận...

“Đáp đúng rồi.” Hấn nói. (her... @___@ hại ta cứ nghĩ ca đi xin phép nhạc phụ đại nhân chứ)

Dịch Tiểu Liên ghen hòng nhìn trần trối, vẻ mặt hơi hợp nhìn hấn, đổi thành nàng nói không nên lời.

“Anh, anh là nghiêm túc sao?” Bởi vì quá mức kinh ngạc cùng không thể tin được, Nàng không khỏi nói lắp hỏi.

“Đương nhiên.” Hấn chính là không chút do dự gật đầu.

“Nhưng là...” Đầu nàng có chút rối loạn, “Em còn chưa ra mắt ba mẹ cùng người nhà anh, còn có ba mẹ em nếu biết em tiền trăm hậu tấu* ...”

*Tiền trăm hậu tấu: làm trước báo sau

“Chỉ là đi đăng ký trước mà thôi, sau đó chúng ta vẫn là có thể chiếu theo bù hết thấy mọi tập tục rồi chính thức tiến hành hôn lễ.”

“Đã như vậy, tại sao muốn đăng ký trước? Đợi khi hôn lễ xong xuôi rồi đăng ký không tốt sao, hà tất nhất thời nóng lòng?”

“Bởi vì chúng ta hiện tại ở cùng một chỗ.” Hấn nhìn nàng nói.

Nàng lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

“Chuyện này một khi bị người khác bộ phong tróc ảnh* biết, có thể sẽ đem sự kiện chính lại nói rất khó nghe, anh không hy vọng xảy ra chuyện này, cho nên chúng ta đăng ký kết hôn trước, để hết thấy danh chính ngôn thuận.” Hấn vẻ mặt nghiêm túc, nghiêm trang nói với nàng.

*Bộ phong tróc ảnh: bắt gió bắt bóng- chỉ hành động dựa trên bằng chứng, tin đồn

“Nhưng là trước anh không phải nói rằng miệng sinh trưởng trên mặt người khác, bọn họ muốn nói gì không phải chúng ta có thể ngăn cản, chỉ cần chúng ta hạnh phúc vui vẻ là đủ rồi sao?” Nàng đem câu trước kia hấn nói cho nàng chẹn hòng hấn, nhưng trong lòng sớm đã tràn đầy cảm động.

“Gặp gỡ cùng sống chung không giống, không kết hôn lại cùng sống chung có thể trở thành nhược điểm cho người khác công kích, cho nên chúng ta đăng ký trước, công khai nghi thức hôn lễ đợi sự tức giận của em đối với mẹ tiêu rồi sau đó chúng ta lại làm.” Hấn tỏ vẻ nghiêm túc.

“Nhưng là chuyện này thật sự có thể làm như vậy sao? (nhưng là... wài á tỷ =!!) Em ngay cả người nhà anh đều còn chưa gặp qua, anh xác định ba mẹ anh sẽ không để ý một người ngay chào hỏi đều chưa hướng bọn họ giới qua, đã liền muốn làm con dâu họ sao?” Nàng có chút do dự.

“Nếu em là lo lắng vấn đề này về ba mẹ anh, kia không cần thiết, bọn họ bất kể chuyện này.”

“Có ý gì?”

“Khi ba mẹ anh tuổi còn trẻ, bởi vì ba mẹ họ nhúng tay quản chuyện quan hệ nhiều lắm, ở trên con đường tình cảm này ăn không ít khổ, cho nên bọn họ chưa bao giờ can thiệp chuyện tình cảm của huynh đệ bọn anh, chỉ làm rõ chúng ta qua một câu.”

“Câu gì?”

“Chỉ cần xác định đối phương là người con muốn dắt tay cùng đi qua cả đời, hơn nữa tuyệt đối không hối hận là được.”

“Bọn họ không thích, nhìn không thuận mắt cũng không sao?”

“Vấn đề này chúng ta đã hỏi qua.”

“Vậy ba mẹ anh nói như thế nào?”

“Chúng ta thích là được rồi, bởi vì người muốn cùng đối phương cùng qua cả đời, là chúng ta, cũng không phải bọn họ.” Nói đến điều này, Hạ Tử Giác nhin không được cười cười.

“Anh cười cái gì?” Nàng hỏi hấn.

“Anh nghĩ đến lão Tứ khi đó còn hỏi một vấn đề rất buồn cười.”

Lão Tứ hấn là Hạ Tử Dục. Dịch Tiểu Liên nghĩ thầm, sau đó tò mò hỏi: “Hấn hỏi vấn đề gì buồn cười?”

“Hấn nói, nếu ta thích một tên đàn ông thì sao?” Hạ Tử Giác cười nói.

Dịch Tiểu Liên tròn to hai mắt, “Sau đó thì? Ba mẹ anh trả lời thế nào, bọn họ không có sụp đổ chứ?”

“Bọn họ thật là vừa mới bắt đầu có ngây người một chút, bắt quá sau lại gật đầu tiếp nhận nói, bọn họ chính là có thể yêu ai yêu cả đường đi lối về, coi như có thêm một đứa con trai, không vấn đề.”

“Ba mẹ anh hảo cõi mở.” Nàng hạ kết luận ca ngời.

“Ba em cũng không tệ.” Hấn đột nhiên xuất ra câu này, làm cho Dịch Tiểu Liên chớp chớp mắt, khó hiểu “A” một tiếng.

“Tối rồi, chúng ta xuống xe thôi.” Hấn nói.

Bắt tri bắt giác tới nơi, Dịch Tiểu Liên rốt cuộc xác định hấn không phải đang làm nàng vui vẻ, bởi vì nơi này là pháp viện* địa phương, điều làm nàng ngây ra như phỗng chính là, nàng canh nhiên nhìn thấy ba nàng cùng Mạn Ny xuất hiện trước mặt nàng.

*Pháp viện: tòa án

“Ba, Mạn Ny, các người tại sao lại ở nơi này?!” Nàng nàng tiến bước phía trước, kinh ngạc hỏi.

“Ta cùng bá phụ là tới nơi này làm người công chứng cho các người. Chúc mừng người sẽ kết hôn, Tiểu Liên.” Mạn Ny vui vẻ nói, sau đó gắt gao ôm lấy nàng.

Dịch Tiểu Liên nhìn về phía ba nàng vẻ mặt có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lại quay đầu nhìn về phía người đàn ông đang mỉm cười ngắm nhìn nàng đầy ôn nhu kia, rốt cuộc đã hiểu rõ hấn làm cái gì.

Mặc dù chỉ là vì át chế lời đồn, dĩ phòng vạn nhất* mới quyết định muốn đăng ký kết hôn trước, nhưng là hấn đã vì nàng mời tới ba nàng cùng người bạn thân thiết nhất Mạn Ny để bọn họ làm người chứng kiến.

*Dĩ phòng vạn nhất: ngăn ngừa chuyện bất ngờ xảy ra

Nàng không khó tưởng tượng hẳn là bỏ ra bao nhiêu công sức, mới có thể thuyết phục ba nàng đem con gái duy nhất mà từ nhỏ đã được bản thân bảo vệ che chở trong lòng bàn tay, cứ như vậy lặng lẽ gả cho người đàn ông vừa mới gặp qua một lần không lâu trước đó.

Cảm động tràn ngập trong tim, nàng không tự chủ được hốc mắt đỏ lên, cấp cho hẳn một cái mỉm cười tràn ngập cảm tạ cùng cảm kích.

17. Chương 17

Chương 19

Edit+Beta: Tử Sa

Chương này cũng có 1 đoạn 3, 4 dòng về H ko nhiều, cug~ ko có ji' nên ta ko đặt cảnh báo ^___^

Kết hôn rồi.

Mục phối ngẫu* trên thẻ căn cước** không còn là khoảng trống nữa, chính là điền vào tên của tổng tài đại nhân cảm giác thật là kỳ quái.

*Phối ngẫu: bạn đời, vợ/chồng

** Thẻ căn cước: còn gọi là giấy chứng minh nhân dân, Hán viết là thân phân chứng

Vốn là chỉ có tên cha mẹ, bởi vì bọn họ là người đã cấp cho nàng sinh mệnh, đương nhiên trọng yếu. Mà hẳn đây?

Một người không có bất kỳ quan hệ huyết thống gì, thời gian quen biết cũng không lâu, đối với hết thảy tính tình, sở thích, quá khứ của người ấy đều vẫn là chưa hiểu rõ hết, nhưng lại giống với cha mẹ thân sinh cũng điền vào chỗ trọng yếu trên thẻ căn cước nàng, cảm giác này thật sự kỳ quái, nhưng làm cho nàng không tự chủ được muốn mỉm cười, muốn cười trộm, muốn cười to hoan hô, sau đó lớn tiếng triệu cáo thiên hạ nàng đã kết hôn rồi, phối ngẫu là Hạ Tử Giác, chính là Hạ Tử Giác- lão đại kiêm tổng tài của Tinh Anh Môn kia, hâm mộ không? Hâm mộ không? Ha ha ha ha ha... (các nàng biết số bệnh viện tâm thần ko = =!!! gọi dùm ta gấp kái...)

“Làm gì một mình ở bên này ngây ngô cười?”

Phía sau đột nhiên truyền đến giọng hẳn, một giây sau nàng đã rơi vào trong ngực hẳn.

Nàng quay đầu nhìn hẳn, chỉ thấy hẳn mới vừa tắm xong tóc còn ướt, tuy không ướt đến mức nhỏ giọt, nhưng là trong phòng đang mở điều hòa, không đem tóc sấy khô lại liền để khí lạnh thổi vào như vậy, hẳn không sợ sẽ đau đầu sao?

“Đi sấy tóc đi, trong phòng đang mở điều hòa mà.” Nàng căn nhắc hẳn.

“Bà xã, giúp anh sấy.” Hẳn nghiêng nhìn nàng mỉm cười.

Chẳng biết là có phải nàng ảo giác hay không, sau khi đăng ký kết hôn cảm thấy tất cả mọi việc nhỏ nhặt hẳn đều trở nên rất thích kêu nàng giúp hẳn làm, tỷ như giúp hẳn sấy tóc, giúp hẳn gãi chỗ ngứa, hoặc giúp hẳn rót nước, lấy cái remote (đừng nói vs ta các nàng ko bik đây là kai' ri' nha =___=!) v.v., sau đó, cộng chung với điểm đều dùng cái thanh âm ngọt như đường gọi nàng bà xã, sau đó khi nàng giúp hẳn làm xong, liền trao cho nàng một cái hôn môi nóng bỏng để cảm ơn (cái này gọi là bik lợi dụng... >"< ta cug~ mún aaaaa...). Cảm giác rất cố ý, nhưng lại làm cho nàng cảm thấy rất thích, giống như là đối với nàng làm nũng vậy.

“Máy sấy.” Nàng đưa tay nói.

“Đây.” Không ngờ hần trước đó đã chuẩn bị tốt, đặt ở phía sau lại để nàng phải yêu cầu, hại nàng thiếu chút nữa bật cười, quan trọng là, ngay cả ổ điện cũng đã cắm vào xong rồi.

“Đều đã cắm trên tay rồi, làm gì không tự mình sấy?” Nàng hỏi hần.

“Anh muốn em giúp anh sấy.” Một lúc, hần thêm vào một câu, “Đây là tình thú* vợ chồng.”

*Tình thú: thú vui tình cảm

Nàng hoàn toàn bị hần chọc cười thành tiếng.

“Tình thú? Hai chữ này thật không thích hợp với anh.” Nàng vừa cười vừa nói, đứng dậy, để hần ngồi ở bên giường tiện cho việc giúp hần sấy tóc.

“Không thích hợp chỗ nào?” Tay hần bò lên thắt lưng nàng, thuận thế ôm vòng lại hỏi.

“Bởi vì anh là đại tổng tài công chính nghiêm minh, có chút lạnh lùng cuồng ngạo lại đứng đắn, uy phong凛冽 nha.”

“Đại tổng tài thì không biết tình thú sao?” Hần nhíu nhíu mày, tay tiến vào trong quần áo nàng (lợi dụng lợi dụng a T^T), nhẹ nhàng cọ xát bên hông nàng hỏi.

“Không phải không biết, chỉ là làm cho người ta có chút khó có thể tưởng tượng mà thôi, cảm giác anh trong công ty và tại nhà dường như được chia thành hai người khác nhau.” Nàng nói.

“Vậy em thích anh tại công ty, hay là tại nhà?”

Nàng bỗng nhiên đối với hần nhếch miệng cười, cấp cho hần một cái đáp án vạn vô nhất thất*. “Đều thích.” Nàng nói.

*Vạn vô nhất thất: an toàn tuyệt đối, chắc chắn

“Em thật biết ăn nói, bà xã.” Hần bỗng nhiên đỡ lấy cái ót nàng, đem nàng đè xuống rồi dùng lực hôn một cái.

“Uy, nghiêm chỉnh chút, em đang giúp anh sấy tóc mà!” Nàng trừng mắt yêu hần một cái khiển trách, không cẩn thận bị luồng gió nóng rực làm bỏng đến thì làm sao bây giờ?

“Sấy tóc có quan trọng như vậy không?” Hần đem máy sấy từ trên tay nàng nhấn nút off, sau đó hướng mặt đất vứt xuống. (phí a T__T nhà giàu có khác... hư làm sao xài ... nhẹ nhàng thuj ca uj)

“Anh làm gì? Tóc còn chưa khô.” Nàng kháng nghị kêu lên.

“Nửa giờ nữa khô là được rồi, hiện tại có một việc so với sấy tóc càng quan trọng hơn phải làm.” Hần ánh mắt nóng cháy, giọng nói khàn khàn, làm cho người ta vừa nhìn liền biết hần đang nghĩ cái gì.

Dịch Tiểu Liên bởi vậy đỏ mặt, lườm yêu hần một cái, giây tiếp theo đã bị hần kéo lên giường, xoay người một cái liền bị hần đặt ở dưới thân, nụ hôn như giọt mưa đáp xuống trên khuôn mặt nàng, trên vai, sau đó không ngừng lan rộng xuống dưới.

Sau chuyện, nàng đỏ mặt hân hoan bị hần ôm ở trong lòng thở dốc, vừa mệt vừa thỏa mãn, nhưng không có gì buồn ngủ.

Nàng ngẩng đầu nhìn hần, hần như là cảm giác được động tác hay tầm mắt của nàng mở ra đôi mắt vốn là đang nhắm lại.

“Làm sao vậy?” Hần hỏi nàng, giọng hơi khàn, rất quyến rũ.

“Không biết tại sao không có buồn ngủ.” Nàng nói.

“Vậy có muốn hay không làm thêm lần nữa?” (@__@!! Càng ngày càng pó tay vs ca) Hần nhếch miệng, ái muội hỏi nàng.

Nàng ách chế không được ngượng ngừng lườm hần một cái, đánh hần một cái, sau đó yêu cầu, “Bồi em nói chuyện phiếm.”

“Em muốn nói gì?” Hấn ngồi dậy, làm nàng dựa sát vào trong ngực mình, giúp hai người điều chỉnh một cái tư thế dễ chịu sau đó hỏi nàng.

“Không biết, tùy tiện.” Nàng nói.

“Rõ ràng thật.” Hấn nhỏ giọng trào phúng.

Nàng nhin không được bật cười ra tiếng.

“Em định khi nào mới muốn thành thật nói cho mẹ em chuyện chúng ta?” Hấn hỏi nàng. “Em hẳn là biết qua năm nay, em liền 29 tuổi, trên tập tục không thích hợp để kết hôn.”

“Em cho rằng chúng ta đã kết hôn rồi.” Nàng nói.

“Còn thiếu một cái hôn lễ phong phong quan quan*, có thể triệu cáo thiên hạ.” Hấn tỏ vẻ nghiêm túc, nàng lại nhất thời có loại cảm giác không ổn.

*Phong phong quan quan: bày ra trước mắt

“Em thích tiểu nhi mỹ* hôn lễ, không thích đem hôn lễ làm cho thật lớn.” Nàng tiên hạ thủ vi cường** thanh minh.

*Tiểu nhi mỹ: nhỏ mà xinh đẹp, âm cứng

** Tiên hạ thủ vi cường: xuống tay trước để đạt dc lợi thế

“Xin lỗi, bà xã, điểm này có thể không thể để bà xã thuận tâm như ý rồi.” Hấn nói tiếng xin lỗi.

“Tại sao?” Nàng nhin không được ngồi thẳng dậy quay đầu hỏi, còn tưởng rằng hấn sẽ đối với nàng có cầu tất ứng*.

*Có cầu tất ứng: yêu cầu liền đáp ứng

“Bằng hữu của anh trên thương trường nhiều lắm, hơn nữa em lại là con gái một, ba vợ mẹ vợ đời này hôn (hôn lễ) tang (tang lễ) hỉ khánh (lễ hội) có bao lần chứ, tạm thời bất kể bằng hữu trên thương trường của anh, e cảm thấy mẹ em sẽ đồng ý để chúng ta làm tiểu nhi mỹ hôn lễ chỉ mời một vài người thân bằng hữu tới tham dự sao?”

“Sẽ không.” Nàng khóc không ra nước mắt trả lời.

“Em biết là tốt rồi.” Hấn như là đồng tính hay là an ủi vỗ vỗ bả vai nàng.

“Đáng ghét.” Nàng át chế không được nói, “Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp nào tránh được một kiếp này sao?”

“Không có biện pháp, trừ phi em mang thai, vì thể trạng thân thể, có thể đơn giản hóa một vài trình tự, tỷ như kính tửu (chúc rượu), tiễn khách v.v..”

“Mang thai sao?” Nàng có chút dăm chiêu nói, sau đó bỗng nhiên kêu lên: “Chờ một chút! Hôm nay ngày mấy?”

“27 nha, làm sao vậy?”

“27? ‘Bạn tốt’ (chắc các nữ nhi chúng mình đều biết *đỏ mặt*) hẳn là đã phải tới vào ngày kia chứ.” Nàng nhìn hấn nói, vẻ mặt kinh ngạc bất định.

“Em chắc chứ?” Hấn nhìn nàng không chuyển mắt, không tự chủ được nín thở hỏi.

“Không chắc.” Nàng do dự nói. Trên thực tế, nàng rất chắc chắn ‘bạn tốt’ hẳn là phải đến ngày 25, không chắc là trễ hai ngày là đại biểu cho ý đơn giản là đến muộn, hay là... nàng thật sự ‘trúng thưởng’ rồi?

“Ngày mai chúng ta đến bệnh viện kiểm tra một chút.” Sự không chắc chắn của nàng làm cho hấn quyết đoán hạ quyết định.

“Chỉ sai hai ngày mà thôi, nói không chừng chỉ đơn thuần là đến muộn, đợi thêm vài ngày nữa nếu không tới liền đến bệnh viện có được không?”

“Không được, chẳng may mấy ngày này xảy ra tai nạn gì thì làm sao?” Hấn nhú chặt mày, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Anh đừng có nghĩ trước, như vậy em sẽ có áp lực.” Nàng nói với hấn, hạ hy vọng hấn uống công hoan hỉ một hồi.

“Được, anh không nghĩ.” Vừa nghe thấy nàng sẽ có áp lực, Hạ Tử Giác lập tức sửa miệng lên tiếng, chỉ sợ ảnh hưởng đến đứa nhỏ có thể đang lặng lẽ phát triển trong bụng nàng.

Trời biết hấn cùng nàng tổ ái ngay cả một lần cũng không tránh thai qua.

Hấn thừa nhận chính mình là cố ý, cũng có chút hèn hạ, nhưng đã nhận định nàng, hơn nữa chính mình tuổi cũng không còn nhỏ, hơn thế nữa thái độ của nàng lại dường như có chút khiếp đảm, nao núng như vậy, bất kể hấn như thế nào uy hiếp dụ dỗ, cũng không muốn công khai luyện tình cho mọi người tại công ty bọn họ, hấn đành phải đưa ra hạ sách này.

Một khi đã mang thai, nàng liền không có đường hối hận.

Một khi bụng trở nên lớn, sẽ không có người đàn ông nào có thể liếc nhìn nàng mơ ước. (giữ của wa' >>____<<)

Một khi sinh ra đứa nhỏ của hấn, sự ràng buộc của bọn họ liền sẽ là suốt cả cuộc đời.

Tình yêu đối với nàng, hấn tuy rằng nói được không nhiều lắm, làm được không nhiều lắm, biểu hiện cũng không phải thực rõ ràng, nhưng là chỉ có trời biết đất biết cùng chính bản thân hấn biết mà thôi, hấn sớm đã bệnh nhập cao hoang*, vô được khả cứu** rồi.

*Bệnh nhập cao hoang: bệnh nặng.

**Vô được khả cứu: không thuốc nào có thể cứu được

Nói thật, về điểm này, có khi ngay cả chính bản thân hấn suy nghĩ một chút cũng cảm thấy không thể tưởng tượng.

Hấn như thế nào đối với nàng dụng tình sâu đến thế chứ?

Chỉ có thể nói chuyện tình yêu này, thật sự không có đạo lý khả tuân (có thể tuân theo).

“Ngủ đi.” Hấn đem nàng kéo vào trong lòng, ôn nhu ôm nàng. “Đừng nghĩ nhiều quá, chúng ta hết thấy thuận theo tự nhiên, cho dù có ai bất hạnh làm phụ nữ vô sinh, đời này không thể có đứa nhỏ cũng không quan hệ, chỉ cần hai chúng ta có thể cả đời ở cùng một chỗ là đủ rồi.” Hấn nói với nàng.

“Đừng nguyên rủa chúng ta.” Nàng lầm bầm.

“Không phải nguyên rủa, chỉ là muốn cho em biết, mặc dù anh là con cả, nhưng là không có bất kỳ áp lực nối dõi tông đường gì, cho nên em cũng không cần phải có áp lực, biết chưa?” Hấn cúi đầu, nghiêm túc mà ôn nhu nhìn nàng chăm chú nói.

Xác thực tiếp nhận sự ôn nhu săn sóc của hấn, Dịch Tiểu Liên gật đầu, ngửa đầu hôn hấn một cái.

“Cảm ơn anh, ông xã.” Nàng nói.

“Đừng khách khí.” Hấn hôn lại nàng một cái. “Ngủ đi.”

“Àn.”

Ngủ ngon. Chúc có một giấc mộng đẹp.

...

Ngày thứ tư cũng qua hai phần ba rồi, ‘bạn tốt’ của nàng vẫn là không có tới.

Dịch Tiểu Liên đứng trước bồn rửa tay trong WC nữ tại công ty, nhìn bản thân trong gương hoàn toàn giống với bình thường, thật sự rất khó tưởng tượng trong thân thể nàng, có thể đã có một tiểu sinh mệnh đang dựa vào nàng để phát triển.

Một ngày, hai ngày không thể xác định, vậy bốn ngày hẳn là có thể chứ?

Hôm nay sau khi tan ca tìm ông xã bồi nàng đi một chuyến đến khoa phụ sản.

Nàng mỉm cười nghĩ thầm, xoay người đang muốn đi ra khỏi WC nữ, không ngờ tới lại oan gia ngõ hẹp vừa vận dụng phải cái máy bắt quái của công ty.

Nói đến ân oán tình cừu giữa nàng cùng vị máy bắt quái tiểu thư này, nàng thật sự là rất oan.

Nghe nói máy bắt quái tiểu thư này là người thích hảo tượng (dáng vẻ đẹp), từng, tựa hồ đối với nàng có ý tứ (@__@!! Có nhầm ko vậy), kết quả lại bị nàng bắt tri bất giác cự tuyệt (bik thì tỷ có cự tuyệt ko *cười gian*), sau đó liền bắt đầu có cao ngạo, tự cho là đúng, mắt cao hơn đỉnh v.v.. đem lời đồn bắt lợi cho nàng phát đi tứ tán, truy tìm ngọn nguồn, tám chín phần đều là đến từ máy bắt quái tiểu thư kia, thật sự làm nàng thực không biết nói gì.

Về sau, có đủ loại bắt quái quá mức liên quan đến nàng cùng tổng tài đại nhân, mặc dù không có chứng cứ chứng minh tất cả đều là do cô ta bộ phong tróc ảnh (đã từng giải thích rui' ^__^) biên tạo nên, nhưng là nàng tin tưởng tuyệt đối là cùng vị máy bắt quái tiểu thư kia thoát không khỏi quan hệ.

Còn có một điểm chính là, lần trước bị sắc máy bắt quái tiểu thư cùng mấy người vẩy nước vào nàng đều đi rất gần, mặc dù đối tượng các nàng kia thích, thưởng thức, thậm chí là tổng tài đại nhân, cùng máy bắt quái tiểu thư bất đồng, nhưng là cùng chung mối thù nha.

Cừu nhân gặp mặt phân ngoại nhân hồng*...

*Phân ngoại nhân hồng: bên ngoài đỏ mắt, ý chỉ sự đặc biệt tức giận

“Xin, xin lỗi.” Máy bắt quái tiểu thư ngẩng đầu vừa thấy nàng, hình như hơi cứng người một chút, tiếp theo liền mở miệng cương trực hướng nàng xin lỗi, trong nháy mắt lướt qua nàng, không có vào bên trong cửa.

Dịch Tiểu Liên đứng nguyên tại chỗ ngây ra như phỗng, đối với phản ứng khác thường của cô có chút phản ứng không kịp.

Cô không phải hẳn là muốn đem cằm ngẩng lên nửa trời cao, sau đó đối với nàng hừ lạnh một tiếng, hoặc tỷ như mĩa mai nhạo báng một phen nói nàng không có mắt, hoặc là con mắt quả nhiên vừa đi tới được đỉnh đầu v.v.. sao? Như thế nào hướng nàng mở miệng xin lỗi? Ngày mai mặt trời không mọc đằng Tây chứ?

Nàng gãi gãi đầu, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng.

Nhún nhún vai, nàng rời khỏi WC nữ, định trở về văn phòng tiếp tục làm việc, lại không ngờ tới xui xẻo chạm mặt một tổ cừu nhân khác... vị nữ làm nàng sắc cùng nữ vẩy nước nàng trước kia.

Hôm nay rốt cuộc là cái ngày quỷ gì nha? Nàng nhúu chặt mày, buồn bực tự hỏi.

Coi như không thấy, bước nhanh đi qua thôi! Nàng nói với chính mình, sau đó mắt không chớp đi về phía trước, định dùng tốc độ nhanh nhất né các nàng mà qua.

“Chờ một chút.”

Đường của nàng bị ngăn trở.

Dịch Tiểu Liên không thể không dừng chân, ngẩng đầu nhìn hai người đang ngăn trở đường đi của nàng, lúc này mới phát hiện các nàng hốc mắt phỉếm hồng, mặt không có chút máu.

Đã xảy ra chuyện gì? Nàng không tự chủ được trầm nghĩ, nhưng đối mặt với dịch nhân, từ bi cùng đồng tình quá độ chỉ sẽ dẫn đến diệt vong, cho nên nàng hoàn toàn bất động thanh sắc*, thủy chung mặt vô biểu tình.

*Bất động thanh sắc: thái độ bình thường không thay đổi.

“Có việc?” Nàng lạnh giọng hỏi.

“Ta hỏi ngươi.” Nữ vẩy nước hốc mắt phỉếm hồng nhìn chằm chằm vào nàng mở miệng nói. “Ngươi thật sự, thật sự...” lời còn chưa dứt đã bị nữ làm sắc cắt ngang.

“Chúng ta chỉ là muốn nói tiếng xin lỗi với người vì những hành vi cử chỉ chưa thành thực (chưa trưởng thành) trước kia mà thôi, người liền quên những không thoải mái trước kia đi, sau này chúng ta sẽ không tìm người gây phiền toái nữa.” Nữ làm sắc nhanh chóng nói xong, sau đó đem nữ vẩy nước mạnh mẽ lùi đi.

Trong ba phút ngắn ngủi, Dịch Tiểu Liên đều gây ra như phỗng đứng nguyên tại chỗ, cả hồi lâu không phản ứng lại.

Thật kỳ quái, đây thật sự là rất kỳ quái.

Nếu nói máy bát quái tiểu thư là uống nhầm thuốc mới phản ứng dị thường, vậy hai vị này thì sao? Chẳng lẽ là bị sét đánh, đầu cháy hỏng phải không? Bằng không như thế nào đột nhiên hướng nàng xin lỗi, còn hứa hẹn sau này sẽ không tìm nàng gây phiền toái? Thật kỳ quái.

Dịch Tiểu Liên càng nghĩ càng cảm thấy không đơn giản, có thể nào là tổng tài đại nhân làm cái gì không? Nhưng là đường đường là một vị đại tổng tài, hắn không thể nào sẽ đi uy hiếp chức viên nữ cấp dưới, đối với các nàng vứt ra lời tàn nhẫn chứ?

Nhưng vấn đề là, nếu không phải hắn làm cái gì, ba người kia lại thế nào chỉ trong một đêm đột nhiên thay đổi thái độ với nàng chứ?

Thật kỳ quái, hắn rốt cuộc đã làm cái gì nha?

18. Chương 18 (end)

Chương 20

Edit+Beta: Tử Sa

Sau khi trở về chỗ ngồi, Dịch Tiểu Liên một mực nghĩ về vấn đề này, nghĩ đến nỗi ngay cả khi Tiểu Mỹ vẩy tay mấy cái với nàng, nàng cũng bất tri bất giác.

“Người có phải hay không có tâm sự gì?” Sau khi đến giờ tan ca, Tiểu Mỹ đem cái ghế kéo đến bên người nàng hỏi.

“Sao đột nhiên hỏi như vậy?” Nàng chớp chớp mắt, khó hiểu hỏi lại cô.

“Bởi vì ta thấy người giống như mất hồn mất vía.”

“Ta nào có mất hồn mất vía nha?” Nàng bật cười nói.

“Sao lại không có? Vừa nãy ta kêu người mấy tiếng người cũng không nghe thấy, người đang nghĩ gì vậy?”

Dịch Tiểu Liên thoáng do dự một chút, mới đem chuyện sau khi đi WC trước đó nói với Tiểu Mỹ.

Tiểu Mỹ và giám đốc là hai người duy nhất trong công ty biết nàng cùng tổng tài đã đăng ký kết hôn, nguyên nhân trừ bỏ giám đốc là cấp trên của nàng, sau này nàng mới biết được nguyên lai giám đốc chính là đồng học của tổng tài đại nhân (2 tỷ này này 1 ng’ lấy tổng tài, 1 ng’ ôm GDốc... mỹ nam ngon của nhân loại bị giết hết T____T), về phần Tiểu Mỹ đây, phu xướng phụ tùy*, hơn nữa giao tình cùng nàng không tệ, tự nhiên cũng liền biết theo.

*Phu xướng phụ tùy: dịch tạm: chồng ca vợ hát... diễn tả sự hòa hợp giữa hai vợ chồng

Nhưng đây là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao phản ứng của Tiểu Mỹ sau khi nghe nàng trần thuật xong lại là cười lớn?

“Ha ha...”

“Người đang cười cái gì?” Nàng khó hiểu hỏi, sau đó đột nhiên linh quang chợt lóe, nàng hai mắt tròn tròn nghĩ đến một khả năng, “Là người giả trò quỷ đúng không?”

“Đáp chính xác!” Tiểu Mỹ cười không thể dừng gật đầu.

“Người đã làm cái gì?”

“Nào có làm cái gì? Cũng chỉ là đánh vài cuộc điện thoại, bảo các nàng cẩn thận họa là từ miệng mà ra, nếu cảm thấy khó chịu, có lời muốn nói, liền đến phòng hội nghị mà nói, cứ như vậy nha.” Tiểu Mỹ cười nhún vai.

“Cho nên các nàng đến phòng hội nghị?”

“Hắn là đi.” Tiểu Mỹ cười hảo quỵ dị, Dịch Tiểu Liên lại không chú ý đến.

“Cái gì gọi là hắn là đi? Người bảo các nàng đi, sao chính mình lại không đi chứ?” Nàng kinh ngạc kêu lên hỏi.

“Ta lại chưa nói ta sẽ ở nơi nào chờ các nàng.”

“Kia người còn bảo bọn họ đi?” Không sợ sau này bị tính sổ sao?

“Có người đang đợi nha.” Tiểu Mỹ nhếch miệng trả lời.

“Có người?” Dịch Tiểu Liên ngây người ngẩn ngơ, lời “Ai?” còn chưa có hỏi ra, cái “Có người?” kia đã tự động nhảy vào trong đầu nàng. Nàng không thể tin được mở to hai mắt. “Anh ấy?!”

Tiểu Mỹ cười gật gật đầu.

“Anh ấy làm cái gì?”

“Ta cũng rất tò mò. Bất quá bất kể làm cái gì, hiệu quả xem chừng không tệ, người không cảm thấy sao?” Tiểu Mỹ tươi cười đầy mặt nói.

Tâm tình Dịch Tiểu Liên có chút phức tạp, cảm giác dường như là chính mình hại hắn có điểm công tư bất phân rồi, đường đường một đại tổng tài, hắn rốt cuộc đối với ba nữ nhân kia nói hay làm cái gì chứ?

Quan trọng không phải là nói hay làm cái gì, mà là nàng tưởng rằng hắn sẽ không nhúng tay vào chuyện này, không nghĩ tới vì nàng, hắn ngay cả thân phận cùng nguyên tắc cũng không để ý, nàng thật là vừa áy vừa vừa vừa cảm thấy thật vui.

“Anh ấy mời người hỗ trợ?” Nàng nhin không được mở miệng hỏi Tiểu Mỹ.

“Không phải, kỳ thật ngay từ đầu hắn chỉ là muốn xin ta hỗ trợ chiếu cố người... a!” Tiểu Mỹ đột nhiên kêu nhỏ một tiếng, “Thảm rồi!”

Dịch Tiểu Liên cũng chú ý tới cái từ mẫn cảm kia, nàng nhìn Tiểu Mỹ chằm chằm không chuyển mắt hỏi: “Chiếu cố?”

“Làm ơn đừng nói với hắn, hắn nói không muốn cho người áp lực, muốn ta giữ bí mật, tận lực không để lại dấu vết.” Tiểu Mỹ lập tức hai tay tạo thành chữ thập nắn nỉ.

Nghe thấy hai chữ áp lực, Dịch Tiểu Liên liền hiểu rõ cô đang nói cái gì, bất quá nàng dường như chính là để ý một chuyện khác.

“Người nói ‘không phải’ là ý gì?” Nàng hỏi Tiểu Mỹ.

“Úc, chính là hắn vừa mới bắt đầu kỳ thật chính là muốn xin ta phải chiếu cố người nhiều hơn mà thôi, là chính ta nhân cơ hội hướng hắn cáo trạng chuyện người bị sắc cùng vấy nước lần trước, không nghĩ tới hắn liền bạo phát, giận không thể át tại chỗ liền hỏi ta có biết hay không những người đó là ai, sau đó muốn ta đem những người đó tập hợp lại.”

“Anh ấy rất giận?”

“Giận hừ chết người.” Tiểu Mỹ khoa trương nói, sau đó á á muội muội liếc nghiêng nàng hạ kết luận, “Tóm lại người rất hạnh phúc a, Tiểu Liên, siêu cấp hạnh phúc!”

Dịch Tiểu Liên kìm lòng không được cười, sau đó hạnh phúc gật đầu nói: “Ta biết.”

...

“Xảy ra chuyện tốt gì sao?” Trên đường tan ca về nhà, Hạ Tử Giác nhìn bà xã mặt mày hớn hở, nhin không được mở miệng hỏi.

“Đúng nha.” Dịch Tiểu Liên quay đầu lại, cấp cho hắn một nụ cười rực rỡ.

“Chuyện gì vậy?” Hắn tò mò hỏi.

“Ông xã em không để ý thân phận thay em giáo huấn ba người khi dễ em kia, anh nói có phải hay không là chuyện tốt?” Nàng nhếch miệng nói.

Hạ Tử Giác khước miệng hơi dương, nguyên lai là vì chuyện này.

“Kỳ thật anh có thể không cần làm như vậy, bởi vì lời đồn chấm dứt ở trí giả (người học rộng), sự thật mạnh hơn lời nói không phải sao?” Nàng nói.

“Anh biết, nhưng lời đồn là một chuyện, động thủ uy hiếp lại là chuyện khác.” Hắn nghiêm túc ôn nhu nói. “Em hẳn là phải nói cho anh đã xảy ra chuyện như vậy.”

“Em lại không bị thương.”

“Bị thương sẽ không kịp rồi.” Hắn nhin không được lườm nàng một cái. “Đáp ứng anh, sau này nếu có chuyện như vậy xảy ra nhất định phải nói với anh.”

“Dạ, tuân mệnh.” Dịch Tiểu Liên gật đầu, lại cấp cho hắn một nụ cười meo meo, nửa điểm khẩn trương cũng không có, làm cho hắn có chút bất đắc dĩ.

Bởi vì hắn lại không thể nói với bà xã, em hãy giấu lại thân thể hiện tại không phải là chỉ của một mình em, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn v.v.. , nếu hắn thật sự nói như vậy, lập tức tạo thành áp lực cho nàng, nếu để nàng hiểu lầm hắn chỉ cần đưa nhỏ mà không quan tâm tới nàng, vậy hắn chẳng phải là chết oan uổng sao?

Cho nên, vẫn là đổi cái chủ đề an toàn một chút là được.

“Bữa tối muốn ăn cái gì?” Hắn hỏi.

“Tùy tiện.”

“Sao lại có loại tùy tiện này?”

“Có nha, chính là loại đơn giản, nhanh chóng, tiện lợi.” Nàng không chút do dự giải thích, làm cho hắn cảm thấy có chút buồn cười.

“Em vội à?” Hắn chế nhạo nàng.

“Đúng, sau khi ăn xong bữa tối, anh bồi em đi đến một nơi.” Câu trả lời của nàng làm hắn hơi sững sốt một chút.

“Nơi nào?”

“Khoa phụ sản.” Nàng nhếch miệng cười.

Hô hấp hắn cứng lại, thật cẩn thận che dấu sự vui mừng cùng khẩn trương trong lòng mình, dùng biểu tình bình thường liếc nhìn nàng một cái, lần nữa dùng ngữ khí bình thường mở miệng, “Rốt cuộc quyết định muốn đi kiểm tra rồi?”

Nàng gật đầu, “Nhưng anh phải đáp ứng em, nếu kết quả kiểm tra không như mong muốn, anh cũng đừng quá thất vọng.”

“Đương nhiên, bởi vì em vĩnh viễn không có khả năng làm anh thất vọng.” Vừa vặn đụng phải đèn đỏ, hắn dừng lại, nhin không được xoay người ôn nhu lại thâm tình hôn nàng trong chốc lát, lúc này mới ngẩng đầu lên đây yêu thương nói với nàng: “Anh yêu em, bà xã.”

“Em cũng yêu anh.” Nàng ôn nhu trả lời, sau đó suy nghĩ một chút nói: “Nếu thật có đứa nhỏ, chúng ta nên nhanh một chút kết hôn... làm hôn lễ sớm, bởi vì em không muốn bụng lớn mặc váy cưới đâu.”

“Được.” Hấn gật đầu.

“Tuần trăng mật sau hôn lễ phải làm cho em.” Nàng lại muốn đòi hỏi.

“Được.”

“Còn có chụp ảnh cưới.” (vết sạch tiền ca ấy cho ta *mắt bốc lửa*)

“Được.”

“Không được chê em béo biến dạng.”

“Anh sẽ đem toàn bộ tài sản của anh mang ra làm cam đoan.”

“Yêu em cả đời?”

“Đời này kiếp này.” Hấn cầm lấy tay nàng, đem nâng nó lên môi hôn, nghiêm túc mà thâm tình hứa hẹn nói.

Dịch Tiểu Liên nhin không được xuất ra nụ cười trằng đầy hạnh phúc, tuy chỉ nói miệng không có bằng chứng, nhưng nàng tin hấn, tin hạnh phúc sẽ cùng tồn tại với bọn họ, từ giờ phút này đến vĩnh viễn về sau, đời này kiếp này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-dai-la-tong-tai>